

Universitat de les Illes Balears

Títol:

*El model de llengua del blogs d'Internet.
Anàlisi de deu blog dels diaris Ara i Vilaweb.*

NOM AUTOR: Martina Neus Tous Ribas

DNI AUTOR: 41571712 V

NOM TUTOR: Joan Melià

Memòria del Treball de Final de Grau

Estudis de Grau de Llengua i Literatura Catalanes

Paraules clau: *Model de llengua, Internet, català, blogs*

de la
UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

Curs acadèmic 2012 - 2013

En cas de no autoritzar l'accés públic al TFG, marcau la següent casella:

ÍNDEX

Introducció.....	3
1. La polèmica de la grafia dels termes <i>blog</i> i <i>bloc</i>	7
2. Aspectes generals	9
3. Aspectes específics.....	18
4. Respostes del qüestionari adreçat als autors	27
Conclusions	30
Bibliografia.....	33
Annex I.....	34
Annex II.....	77
Annex III	126

INTRODUCCIÓ

Que Internet ha canviat les nostres vides en els darrers anys és un fet que ningú no pot negar, així com tampoc podem negar que el món dels blogs està avançant a un ritme frenètic i imparable. Els blogs (de l'anglès *blog*, abreviació de *weblog*) són llocs web personals on els autors publiquen articles o entrades amb una periodicitat normalment elevada. A més a més, les entrades dels blogs són presentades de manera inversa, això és que el darrer article que s'ha publicat és el primer que es veu. El terreny que abracen aquestes pàgines personals avui dia és enorme i creix a un ritme inimaginable, tant que podem trobar blogs de tots els temes i opinions.

Un dels cercadors més coneguts actualment, *Technorati*, va comptabilitzar el 2007 més de 71 milions de blogs oberts al món, una dada que va augmentant cada any. Davant aquestes xifres podem dir amb seguretat que els blogs són un fenomen efervescent, incontrolable i difícil de dominar. Però també podem entendre per què els territoris de parla catalana no han volgut quedar enrere amb aquesta moda. Davant aquest fet el Termcat va haver de donar una definició per a aquest nou fenomen, que va descriure com “la pàgina web, generalment de caràcter personal o poc institucional, amb una estructura cronològica que s'actualitza regularment i que presenta informació o opinions sobre temes diversos”. Tot i aquesta definició, és el blog *Technorati* qui aporta una de les definicions més completes i generals d'aquesta eina: “És un diari personal al web. Els blogs mostren opinions i temes tan diferents com la gent que els escriu. Alguns són molt influents i tenen una gran quantitat de lectors, mentre que altres estan concebuts només per a un cercle de família i amics. El poder dels blogs és que permeten que milions de persones puguin publicar fàcilment les seves idees

i que milions més puguin fer-hi comentaris. Els blogs són un mitjà dinàmic, fluid, més semblants a una conversa que no pas a una biblioteca. En comptes de ser consumidors passius de la informació, cada vegada hi ha més usuaris d'Internet que s'estan convertint en participants actius. Els blogs permeten que cadascú tingui una veu". El 1999 els blogs començaven a tenir molta força i una notable presència als Estats Units, en canvi era un fenomen que a casa nostra encara estava arrencant.

Els primers blogs en català que es donaren a conèixer eren de temàtica tecnològica, així el 1998 apareix el blog bilingüe *Bulma* (Bergantells Usuaris de GNU/Linux de Mallorca i Afegitons), que actualment és el blog tecnològic més popular dels Països Catalans amb 25.000 visites al dia. Darrere aquest en van venir d'altres com *Cat-linux* (2000), *Caliu*, *PuntBarra* i *Eines!* (2002), tots encara en funcionament. Al costat d'aquests blogs tecnològics en van sorgir altres de temàtica social i política, com *Racó català* (1999), i els personals, com *El forat* (1999) de Sergi Llorens, el primer blog personal en català de què tenim constància. Serà a partir del 2003 que els blogs catalans aniran en augment, moment en què neixen la majoria de serveis en català d'allotjament de blogs i directoris. El naixement del blog *Bitàcoles.net* va permetre donar un impuls molt fort a aquest fenomen perquè proporcionava un índex dels blogs exclusivament en català. Així mateix, el 2004 en va sorgir un altre, *Catapings*, que també va donar a través dels seus índex un gran impuls als blogs en català. És en aquest punt quan ja podem parlar amb seguretat de l'existència d'una *blogosfera*, o món de blogs, que fa referència a una comunitat o xarxa social formada pels blogs i els seus escriptors. Igualment, també podem referir-nos més concretament a la *catosfera* per a parlar de la comunitat de blogs en català. Però no hem d'oblidar que encara que aquests blogs puguin reunir-se en una comunitat, segueixen essent difícils de descriure i classificar, precisament per la seva gran varietat d'opinions i temes tractats. En canvi, sí que podem dir que la

blogosfera catalana té una evolució ascendent i les eines necessàries per a seguir evolucionant.

Si tenim en compte totes aquestes dades i que el català és la vuitena llengua més utilitzada als blogs, així com també que es troba entre les més usades a altres xarxes socials, és normal que moltes persones s'hagin interessat per la qualitat lingüística de la llengua que s'hi empra. Hem dit que podem parlar amb seguretat d'una catosfera estable i en evolució, però la llengua que s'empra en aquest espai és tan estable com el seu evident creixement?

Aquesta és la pregunta que ens ha portat a elaborar aquest treball. Sabem que analitzar la llengua emprada a tots els blogs és una tasca a hores d'ara pràcticament impossible per la gran quantitat de blogs registrats, però això no ens impedeix agafar-ne un petit grup i estudiar quines són les errades més comunes en què cauen els autors. En aquest treball hem decidit limitar la cerca a deu blogs que estiguin lligats, en concret, a dos periòdics, *Vilaweb* i *Ara*. Ja hem dit anteriorment que aquestes pàgines personals tendeixen a reunir-se o a estar relacionades entre si a través d'una plataforma unificadora, tot i que és cert que n'hi ha que són totalment independents. Però en el nostre cas hem decidit fer-ho així per dos motius. El primer és que escollir blogs que es trobin lligats a una plataforma que els unifica és molt més fàcil que escollir-los de manera aleatòria i sense cap patró en comú. El segon és que el fet de tenir un blog lligat a un mitjà de comunicació consolidat, com poden ser els periòdics, es pot reflectir de dues maneres a l'hora d'escriure: d'una banda, pots optar per seguir les indicacions lingüístiques que fa aquell mitjà o, per altra banda, no seguir-les. Així que ens hem proposat saber una mica més de com usen els nostres *bloguers* la llengua catalana.

D'aquesta manera, hem escollit cinc blogs de temàtica variada que pertanyen al periòdic *Ara* i cinc a *Vilaweb*. A més, per a fer-nos una idea de la possible evolució que han tingut els autors, hem agafat de cada blog quatre

entrades, amb un interval de temps significatiu, que podreu trobar a l'annex del treball.

A continuació, presentarem la problemàtica que hi ha entorn a la grafia del terme blog i les diferents postures que podem trobar avui dia. Tot seguit, comentarem quines característiques lingüístiques destaquen principalment. Per una banda, hi haurà una anàlisi més general dels blogs i, per altra banda, una segona anàlisi amb característiques més específiques. Per a acabar, incloem un comentari sobre les preguntes que vam fer als autors dels blogs escollits, a partir de les respostes dels que ens van respondre.

1. LA POLÈMICA DE LA GRAFIA DELS TERMES *BLOG* I *BLOC*

Les definicions sobre què és un blog són moltes i variades, fins i tot podríem dir que ens costa posar-nos d'acord per a definir en què consisteix, tot i que a la majoria de definicions hi trobaríem punts en comú. Ara bé, una de les coses amb la qual no es posen d'acord els especialistes és sobre com s'escriu aquest terme. I, tenint en compte que aquest treball hi va, de blogs, pensem que és necessari fer-hi referència.

En anglès, a això que nosaltres li diem *blog*, *bloc*, *dip*, etc., li diuen *weblog*. Fins no fa gaire el Termcat ho definia com a *diari interactiu personal*, que va donar lloc a l'acrònim *dip*, una proposta que va ser molt criticada perquè s'allunyava excessivament de la paraula original en anglès i perquè, com comenten molts especialistes, ens allunyava de la normalitat de la resta de llengües europees. El 2005 va rectificar i va fer una nova proposta, la del terme *bloc*. Amb aquest terme pretenien fer referència al mitjà a través del qual es publiquen els articles, o *posts* en anglès, i amb *blocaire* a la persona que els escriu, cosa que en anglès es diu *bloger* o *weblogger*. Aquesta decisió, però, també va portar polèmica entre els crítics que consideraven que no es podia comparar un bloc, entès com un bloc de notes, amb un *weblog*. Per tant, alguns continuaren parlant de *weblog*, *blog* o de *bitàcola*. Un d'aquests crítics que més ha parlat sobre el tema és el professor Gabriel Bibiloni qui, en el seu article titulat “«Bloc» o «Blog?»” comenta que l'adopció d'aquest terme per part dels usuaris es va fer de manera espontània i fora del control de cap autoritat lingüística. De la mateixa manera, comenta que l'etimologia de *blog* és

totalment diferent de la de *bloc*. La de *bloc* prové d'un mot germànic, *blok*, mentre que *blog* prové de l'escurçament del mot anglès *weblog*, compost per *web* (pàgina web) i *log* (registre). Per tant, Bibiloni rebutja els dos arguments que proposa el Termcat per a usar la forma *bloc*: tant el que defensa que és una adaptació fonètica, com el que pretén usar un mot català per a substituir el mot anglès.

Així mateix, Bibiloni també dedica en el seu article un apartat als derivats. De la persona que escriu als blogs, *bloger* en anglès, en català podem dir-li de moltes maneres: *bloguista*, *bloguer*, *blogador*, *blogaire*, *blogòfil*, etc. Tot i que Bibiloni proposa que el sufix més adequat per a fer-ho és *-ista*, tot recordant altres derivats com *novel·lista*, *assagista* o *guionista*. Del sufix *-aire* en diu que té massa relació amb oficis antics i, alguns, no gaire intel·lectuals, com *trabucaire*, *escombriaire* o *drapaire*, o amb característiques no gaire positives, com *xerraire*. Per tant, rebutja també el terme *blocaire* i defensa, de nou, el terme *bloguista*.

Pel que fa als blogs que hem escollit per al treball, usen tant un terme com l'altre, tot i que a dia d'avui el Termcat, el DIEC i l'*ésAdir* proposin el terme *blog* per a referir-se al *weblog* anglès. Nosaltres, per tant, per a la redacció del treball, optarem pel terme *blog* que, com diu Bibiloni, ens acosta una mica més a la resta de llengües.

2. ASPECTES GENERALS

Cada un dels blogs que hem escollit està escrit d'una manera diferent perquè cada autor té uns coneixements de la llengua i uns objectius diferents. Per això és comprensible que les errades siguin molt variades i que sigui complicat establir connexions entre uns i altres. Per aquest motiu, aquesta part del treball constarà de dues seccions. Per una banda, tenim l'objectiu d'agrupar una sèrie d'aspectes, com l'ús de l'article, els demostratius, els numerals, la negació o algunes preposicions, per a saber quines formes prefereixen els autors a l'hora d'escriure i, si escau, comentar si se'n fa un bon ús. Per altra banda, a la darrera part comentarem algunes oracions mal construïdes que hem trobat a les entrades dels blogs, ja sigui perquè tenen faltes de coherència i cohesió, o ortogràfiques.

Per una banda, podem dir que les formes que adopta el català per a l'article, sobretot a les zones del Principat, la Catalunya Nord i València, són *el, la, els, les* i *lo* per a la forma neutre en el col·loquial. Per norma general, els deu blogs que hem escollit mantenen aquest paradigma, independentment de la zona geogràfica de l'autor. Diem això perquè paral·lelament a aquest article en conviu un altre, derivat del llatí IPSUM, IPSAM, IPSOS, IPSAS, a les Illes Balears i Pitiüses, a alguns llocs de la Costa Brava i a la localitat valenciana de Tàrbena, que ha donat lloc a les formes *es, sa, es, ses* i *lo* per a la forma neutre. També hi ha les formes *so* i *sos*, però només es conserven a Mallorca i a Tàrbena darrere la preposició *amb* a la parla de la gent major. Aquest article és el més emprat en aquestes zones, sobretot a la llengua oral, però tot i això veiem que els autors mallorquins dels blogs opten per les formes clàssiques a l'hora d'escriure, que es

corresponen amb les formes tradicionals de tot el territori per a la llengua formal. El tema del blog, en aquests casos, tampoc implica la tria d'un article o de l'altre, encara que el blog sigui de cuina o de societat l'article escollit és el primer.

Per a designar qualsevol nom referit a persones empren un altre article, anomenat article personal. El paradigma complet de la llengua antiga d'aquest article només es manté a les Illes Balears i Pitiüses, amb les formes *en*, *na*, i *n'*. A Girona es combina la forma antiga del masculí, *en*, amb l'article definit general, que és el que s'empra a la resta del territori. En concret, als blogs hem pogut trobar exemples de casos en què es combina l'article, "en Ramon Barnils" (2a) i "l'Antonio Baños" (2b), casos en què s'empra l'article definit, "la M. Luz" (7b) i casos en què apareix el paradigma antic, com "en Ferrer" (6b). Tot i això, la tendència general és emprar les formes de l'article personal que coincideixen amb l'article definit.

Els demostratius també són elements que canvien depenent de la zona geogràfica en què s'empren. Els demostratius indiquen la situació espacial o temporal del referent del SN en el moment en què es produeix l'enunciació i depenent de la situació espacial dels oients. També, però, es pot emprar per a referir-se a entitats aparegudes anteriorment o que apareixeran immediatament. Aquests demostratius s'ordenen depenent del grau de proximitat espacial o temporal del referent del SN en el moment en què es produeix l'enunciació. En català, els demostratius presenten dos paradigmes de formes. El primer és el que s'empra a gran part del territori, el segon només es conserva a València. El primer, presenta dues variants, una que conserva els tres graus de proximitat i una altra amb només dos graus. Les formes del primer grau són *aquest*, *aquesta*, *aquests*, *aquestes* i *açò* per al neutre; les de segon grau són *aqueix*, *aqueixa*, *aqueixos*, *aqueixes* i *això*; i les de tercer grau *aquell*, *aquella*, *aquells*, *aquelles* i *allò*. Les formes de segon grau són poc utilitzades i, en aquells llocs on encara

s'empren, tendeixen a tenir el mateix significat que les formes de primer grau. Pel que fa al valencià, empren el segon paradigma, format per les formes que corresponen al sistema habitual. Aquestes formes són, per al primer grau, *este, esta, estos, estes* i *açò* per al neutre, *eixe, eixa, eixos, eixes* i *això* per al segon grau i *aquell, aquella, aquells, aquelles* i *allò* per al tercer grau. A partir d'aquí observem que en els blogs que hem analitzat hi predomina la utilització del sistema general o clàssic, amb dos graus, encara que dins el sistema general es tendeix a emprar més sovint el primer grau. De fet, només en els blogs 1, 3, 4, 6 i 10 apareix en algun cas la combinació dels dos graus, però sempre més reduïdament. Al contrari de la norma general, el blog cinc manté sempre el sistema valencià, cosa totalment comprensible si tenim en compte que el seu autor ho és, de València. Per tant, empra habitualment el sistema valencià, amb les formes *este, esta, estos, estes* per al primer grau; *eixe, eixa, eixos, eixes* per al segon grau i *aquell, aquella, aquells* i *aquelles* per al tercer grau. En són exemples, de diferents blogs: “aquest bloc” (1a), “aquests diners” (4a), “eixe estat” (5b) o “aquelles postals” (5b).

Un altre element que també hem de comentar i que també sofreix variacions depenent de la zona geogràfica és el dels possessius. Els possessius tenen la funció de cooperar amb l'article per a identificar el referent del SN, amb la voluntat d'atribuir-hi una relació de pertinença, possessió o dependència. Al contrari que els demostratius, els possessius tònicos necessiten l'article per a indicar la definitud del SN (Solà, Lloret, Mascaró, & Pérez Saldanya, 2002). Igual que els demostratius, es classifiquen en dos paradigmes, un amb les formes tòniques, que correspondrien a l'ús general i, un altre, amb les formes àtones, que tenen un ús més reduït. En el quadre següent indiquem quines són les formes tòniques en què poden aparèixer els possessius, amb les seves possibles variacions.

	Persona	SINGULAR		PLURAL	
		MASCULÍ	FEMENÍ	MASCULÍ	FEMENÍ
Un sol posseïdor	1a	<i>Meu</i>	<i>Meva/meua</i>	<i>Meus</i>	<i>Meves/meues</i>
	2a	<i>Teu</i>	<i>Teva/teua</i>	<i>Teus</i>	<i>Teves/teues</i>
	3a	<i>Seu</i>	<i>Seva/seua</i>	<i>Seus</i>	<i>Seves/seues</i>
Més d'un posseïdor	1a	<i>Nostre</i>	<i>Nostra</i>	<i>Nostres</i>	
	2a	<i>Vostre</i>	<i>Vostra</i>	<i>Vostres</i>	
	3a	<i>seu</i>	<i>Seva/seua</i>	<i>seus</i>	<i>Seves/seues</i>

En aquest quadre veiem que les formes femenines admeten dues variants alternatives, una amb –v– i l'altra amb –u–, depenent de la zona geogràfica. Per exemple, a Catalunya predomina la forma amb –v–, en canvi a l'Empordà o a les zones del català nord-occidental també s'empra l'altra variant. Les dues formes també conviuen a les Illes Balears, per contra, a València les formes amb –u– són les hegemòniques (Solà, Lloret, Mascaró, & Pérez Saldanya, 2002). Per exemple, “la seva història” (1b), “casa nostra” (2a), “al vostre article” (2b), “les seves roques” (3b) o “la seua casa” (5c). Hi ha, a més d'aquestes formes, un altre possessiu, amb la forma *llur*, *llurs*, que s'empra per a designar més d'un posseïdor i per a evitar casos d'ambigüitat a l'hora d'identificar l'antecedent. Aquesta forma és pròpia dels registres escrits cultes i del llenguatge administratiu, ja que sovint es percep com un ús arcaic i no espontani. La normativa diu que d'aquest possessiu és fàcil fer-ne un mal ús, de fet es recomana que només sigui emprat per a evitar ambigüitats, com hem dit, i no sigui entès com a sinònim del possessiu *seu* (Solà, Lloret, Mascaró, & Pérez Saldanya, 2002). En els blogs que hem analitzat trobem que la tendència general és emprar les formes amb –v– i, com ha passat amb els demostratius, l'autor valencià manté el paradigma d'aquella zona geogràfica, és a dir, els possessius

amb –u–. Pel que fa al possessiu *llur*, només en un blog se'n fa ús, a (6b), titulat *Memòria d'història*. En aquest cas s'empra la forma plural del possessiu per a referir-se a diferents posseïdors, tot i que no és necessària per a evitar la confusió a l'hora d'identificar el referent.

Per altra banda també creiem necessari parlar dels quantificadors, que serveixen per a indicar la quantitat d'elements o el grau d'una propietat. Els quantificadors també es classifiquen en dues classes. Per una banda trobem els numerals, que fan referència a aquelles formes que representen la quantificació cardinal, i funcionen com a nucli del SN, com “seixanta sis blogs” (1a) o “primer” (2a), que funciona com a ordinal. Així i tot els numerals no formen una sèrie tancada, de fet s'apleguen sota aquest nom tres classes d'entitats ben diferenciades: els quantificadors cardinals, els substantius designadors dels nombres naturals i els adjectius numerals cardinals. La característica principal dels primers és que la seva posició és fixa, és a dir, han d'aparèixer davant del nucli nominal i darrere del determinant. Dins d'aquest grup també s'inclouen altres tipus de quantificació que denoten lèxicament la multiplicació o la divisió per un nombre natural. Així, trobem els numerals multiplicatius, com “doble” (1a), els fraccionaris, dels quals les formes principals són *meitat*, *mig* i *terç*, i els col·lectius, com “un parell de places” (4b). En concret, la forma *ambdós* expressa un conjunt de dues entitats que han estat prèviament presentades en el discurs, com “en ambdós casos afecte eixa recollida de dades tant a la ciutadania [...] com a les comunicacions amb l'estranger [...]” (5b).

A més a més, trobem una altra classe de quantificadors: els quantitius. La diferència d'aquests amb els primers és lèxica, ja que la magnitud de la seva quantificació és imprecisa. El grup dels quantificadors és molt gran, com per exemple, *molt*, *bastant*, *força*, *prou*, *massa*, *gens*, *munt*, *colla*, *xic*, *manat*, etc. Alguns dels que apareixen als blogs són *més d'un*, *bastants*, *menys*, *prou* (1a), *molta*, *molts* (1b), *tantes* (1c), *res* (1d), *certa* (2b) o *força* (7c).

Els quantitatius de polaritat *gens* i *gaire* tenen un ús molt restringit, ja que només poden aparèixer en contextos no asseveratius: negatius, interrogatius, condicionals i dubitatius. Perquè apareguin, l'oració ha de portar algun operador oracional que faci que la preposició no tingui caràcter afirmatiu. *Gens* pot ser la resposta a una pregunta sense la negació i no s'ha de confondre mai amb el quantitatiu *res*. L'adverbi *gaire* equival a *molt* en frases negatives i condicionals, per exemple, “suposo que no és demanar gaire que l'haguéssiu incorporat al vostre text” (2b). Així com passa amb *gens* i *gaire*, els indefinits *cap*, *ningú* i *res* queden reduïts a un context amb modalitat no afirmativa, és a dir, quan queden a l'abast d'un operador negatiu, interrogatiu, condicional o dubitatiu (Solà, Lloret, Mascaró, & Pérez Saldanya, 2002).

Les preposicions també formen un grup molt ampli d'elements que podríem analitzar, però en concret ens fixarem en les preposicions *de*, *per/per a*, *a* i *en*. Pel que fa a la preposició *de* hem de dir que presenta significats molt abstractes i en la major part dels usos no té cap significat lèxic perquè compleix una funció purament gramatical. Pot tenir com a complements diverses estructures, per exemple, un SN, un adjectiu, un pronom, un díctic espacial, un SP, un adverbi o un SAdv, un infinitiu simple o compost, o un participi. Aquesta preposició també es pot emprar per a referir-se a constituents desplaçats, a la dreta o a l'esquerra. L'aparició de la preposició *de* és opcional, excepte quan es tracta d'un nom desplaçat a la dreta, que és obligatori.

L'ús de les preposicions *per* i *per a* també varia depenent del dialecte i registre. El domini lingüístic català està dividit en dos grans grups. Per una banda hi ha la major part dels dialectes orientals i occidentals, que empren únicament la preposició *per*, per a expressar causa i finalitat; per altra banda tenim el tortosí i els diversos parlars valencians, que distingeixen entre *per* i *per a* igual que el castellà. A grans trets, la normativa fabriana assenyala que *per* i *per a* s'empren indistintament davant els noms. *Per* per a indicar el motiu, la

causa, el mitjà, l'autor, etc., mentre que *per a* expressa l'objecte o la destinació. Davant l'infinitiu, Fabra considera igualment possible *per* i *per a* quan el circumstancial expressa el fi o l'objecte de l'acció expressada per un verb anterior i aquest fi és el motiu de l'acció. Per altra banda, la proposta de Coromines (1971) i Solà (1987) és d'emprar de manera distinta *per* i *per a* només davant dels noms, que és l'únic cas en què usar només *per* podria generar confusions, mentre que davant de les altres categories sempre s'ha d'usar *per*. Davant dels infinitius, tant si depenen de verbs d'acció voluntària com si no en depenen, davant dels adverbis i davant de les conjuncions. Per exemple, a (1a) s'opta per emprar sempre *per* i només *per a* quan ens referim a un nom, “per fer balanç” i “per a bloc.cat”. Al contrari, a (5a) trobem que sempre apareix la preposició *per*, “Apunts per raonar setmanalment”, “per dins i per fora”, “per provar de dir”, i “Farem el possible i l'impossible per fer-ho de la millor manera”.

En general s'empra la preposició *a* per a indicar direcció i *en* per a indicar situació estàtica davant els noms sense article determinat, els adjectius, els numerals, els quantitatius i els indefinits, i els pronoms relatius, per exemple, “en un petit cafè” (4b) i “a Manresa” (4b).

En relació amb l'ús de la preposició *a* davant l'objecte directe podem dir que hi ha divergència entre el català oral i l'escrit. En el català parlat hi ha un ampli ús de la preposició *a* davant l'objecte directe, en canvi a l'hora d'escriure'l sembla que hi ha més voluntat d'acostar-se a la normativa pel fet que l'ús d'aquesta preposició davant l'objecte directe és entès com un castellanisme. Generalment a les entrades dels blogs els OD no porten la preposició, exceptuant algun cas individual, com a (6c) on apareix “considerava que als alumnes eren part de la mirada crítica del món”.

La preposició *amb* presenta usos exclusivament abstractes, ja que expressa companyia i instrument amb l'objectiu d'establir una relació de

coincidència. Per exemple, a l'oració “em veig en cor” (1a) hauria de ser “em veig amb cor”.

Les preposicions *amb* i *en* no poden anar davant d'infinitiu, excepte quan *en* expressa temps, per tant s'han de canviar per les que sí que hi poden anar, és a dir, *a* o *de*, segons el verb. Per tant, a l'oració “es concreta en augmentar” (1a) la preposició *en* s'hauria de canviar per *a*.

Les preposicions *sobre* i *sota* presenten diverses variants. Per exemple, la forma *sobre* presenta la variant sinònima (*al*) *damunt* (*de*), que en el català central té tendència a aparèixer en els registres formals. Per la seva banda, la preposició *sota* presenta la variant (*al*) *davall* (*de*), molt utilitzada en el parlar balear, nord-occidental i en algunes zones del País Valencià. Igualment passa amb les preposicions *dintre* i *dins*. Per exemple, a l'oració “*dintre el mateix país*” (8a) s'ha optat per la primera opció.

En català les paraules *mai*, *res*, *ningú*, *enlloc*, *gens* i *cap* no tenen sentit negatiu, per això és necessari combinar-les amb *no*, *ni* o *sense* quan les oracions són negatives. Quan aquestes formes van darrere el verb han d'anar precedides de *no*, però si van davant la negació és optativa, tot i que hi ha gramàtics que ho consideren més genuí. Per exemple, a les oracions següents s'ha optat per no posar la negació, “fa temps que ningú ho fa” (3b), “mai ens donarem” (3b) o “ningú se'n recorda”. En canvi, quan apareix *tampoc* davant el verb no és necessari fer la doble negació perquè sempre apareix en contextos negatius. Per exemple, “[...] tampoc heu volgut reproduir íntegrament” (2b) o “tampoc viuen al barri” (4b). Igualment, és recomanable que la negació es situï després d'aquestes partícules i no davant, com a “una renúncia que CIU no mai acceptaria” (2b) on seria més adequada la forma *mai no*, com a “un anunci del que mai no passarà” (2b).

Per altra banda comentarem algunes oracions que contenen errades, ja sigui de coherència, cohesió, ortogràfiques, de puntuació, etc. Per tant, ja no és

saber quines opcions empren sinó identificar què és el que fa que algunes oracions siguin agramaticals. Per exemple, a l'oració "Demà la gran majoria dels incompresos davant de les forces del sistema en què ens ha tocat viure, però no per sempre. Pensaran: Un desallotjament una altre okupació" (3a), trobem que hi ha una errada de concordança i de coherència. Per tant, una possible correcció seria: *demà la gran majoria dels incompresos davant de les forces del sistema en què ens ha tocat viure, però no per sempre, pensaran: un desallotjament, una altra ocupació*. Hem optat per formar una sola oració juxtaposada i per realitzar la concordança entre *una* i *altra*. Una segona oració, que trobem a (3b) diu: "potser mai, podrà ser, però avui he tingut suficient". Aquí observem que ha optat per no incloure la negació i la necessitat que aparegui un pronom feble amb el verb que indiqui de quin referent està parlant. A (4b) també hi trobem una oració que diu, "[...] es veu que a Manresa les terrasses d'estiu només podien ser al Passeig, perquè que així s'havia fet tota la vida...". En aquest cas la conjunció *que* s'hauria d'eliminar: "perquè així s'havia fet tot la vida". Abans hem comentat que una errada molt comú és la d'escriure el CD amb la preposició *a*, però a (6b) el que passa és que es considera un CD allò que hauria de ser un circumstancial, "No defugí compartir i vulgaritzar el coneixement, el seu epíleg a *Catalunya fa mil anys* hi traspua una voluntat de fidelitat al país i el goig d'un món estimat, i conegut com pocs". L'article *el* hauria de canviar-se per *en el*, que proporcionaria a l'oració el significat correcte, ja que així pot portar confusions.

3. ASPECTES ESPECÍFIQUES DELS BLOGS

En aquesta segona aproximació a la llengua dels deu blogs que hem escollit tenim l'objectiu de donar un enfocament breu però específic de les característiques de cada blog. Per a poder tenir una mostra significativa d'aquests blogs vam decidir agafar quatre entrades diferents, realitzades en un interval de temps significatiu, que varia depenent del temps que fa que el blog és obert. Per exemple, hi ha blogs que tenen una diferència de dos anys entre una entrada i l'altra, però en altres casos aquesta diferència només és de mesos. Per a fer aquesta aproximació ens ha servit d'ajuda una taula que vam realitzar per a cada blog, on incloïem alguns aspectes generals i altres de més específics, a més d'aquells que no estaven inclosos a la taula però que era necessari esmentar.

Els blogs que hem escollit es reparteixen en dos blocs. Per una banda trobem els cinc blogs adscrits a *Vilaweb*, que són *Eureka!*, escrit per Quim Bosch, *Estirant del fil...*, del qual no hem pogut saber el nom de l'autor, *Paraules trencades*, de l'Anna Gurguí, *Xuts a pals*, de l'Adam Majó i *De manars i garrotades*, de l'Enric Pastor. Per altra banda tenim els blogs del diari *Ara*, on trobem el blog *Bocins de Croàcia*, escrit per David Nacher, *La cuina de casa*, de la Gemma Clofent, *La realitat viviseccionada*, de Xavier Viader, *Memòria de història*, de Josep Maria Figueres, que escriu a la revista *Sapiens*, en tant que és la secció d'història i *Qüestió de principis*, de Mercè Valero, que escriu a la secció de Balears.

Del primer blog, *Eureka!*, hem de dir que ha optat per la forma *bloc*, amb *c*, per a referir-se a aquest tipus de pàgina. Ja hem comentat anteriorment que sobre la grafia d'aquest mot hi ha una gran polèmica i que, tot i que són molts

els especialistes que defensen el terme *blog*, amb *g*, la forma amb *c* ha tingut una gran acceptació entre els usuaris d'aquest mitjà. També observem que empra el terme *post* que, segons l'*ésAdir*, és una adaptació del terme anglès *post*, que en el camp de la informàtica es refereix al text que un internauta publica en un fòrum o en un blog. És un ús no recollit per l'IEC, però es poden emprar altres paraules que sí contenen aquesta definició, com a *entrada* o *article*.

Pel que fa als temps verbals, veiem que en el Present d'Indicatiu opta per la terminació *-o*, per exemple *espero* (1a) o *considero* (1d). Igualment, per a les terminacions de la primera i segona persones del plural del Present d'Indicatiu de la primera conjugació, opta per la terminació *-em* i *-eu*, per exemple *comencem* (1a). Diem això perquè aquestes persones també accepten les terminacions *-am* i *-au*, sobretot a les Balears. Pel que fa a les persones del singular i de la tercera persona plural del Present de Subjuntiu de la primera conjugació, opta per les formes amb *-i*, per exemple, *alcin* (1a), ja que en algunes zones s'empren les formes amb *-e*, per exemple, *alcen*. El mateix passa amb els verbs de la segona i tercera conjugació, que en aquest cas s'empren les formes amb *-i*, per exemple *tingui* (1b) o *tinguin* (1c), que a les Balears es realitzen amb *-e* en el radical, *tengui*.

Per altra banda, també hem tingut en compte els usos obligats i optatius de la preposició *de* amb alguns quantificadors. Amb *gens* i *tot* és obligatori l'ús de la preposició *de*, però amb *poc*, *molt*, *bastant*, *prou*, *més*, *menys* i *tant* és optatiu. Per contra, amb *gaire*, *que*, *massa* i *força* no es pot emprar (Alomar & Melià, 1999, pp. 87-88). En aquest cas, l'autor ha decidit no posar la preposició *de* acompanyada, per exemple, de *molt*, com vegem a (1c), "molta gent". Igualment, és obligatori el signe de sentit *no* quan acompanya *mai*, *res*, *ningú*, *cap*, *pus* i *gens* si van darrere el verb, però serà optatiu quan vagin davant, tot i que hi ha autors que la consideren més genuïna (Alomar & Melià, 1999, pp. 88-89). Per exemple, a (1c) veiem que opta per no posar la negació: "[...] que cap

teoria que vulgui estudiar l'origen de la vida pot ignorar" o "ningú llanci cap acusació" (1d).

Sobre algunes peculiaritats del lèxic que hi apareix podem esmentar l'aparició de la forma *prou*. Segons la normativa, en un registre formal, els quantificadors *massa*, *força* i *prou* són invariables, tot i que l'*és* *Adir* inclou que els plurals *masses*, *forces* i *prous* són molts habituals en el llenguatge col·loquial i "constitueixen un exemple dels usos informals a simplificar els paradigmes flexionals". També hem de dir que s'observen algunes confusions a l'hora d'emprar el *perquè* que introdueix una oració subordinada de motiu o finalitat amb el *per què* de les oracions interrogatives. Per exemple, a l'oració "No entenc perquè el regal d'uns vestits –cinc, sis mil euros?– per part d'un empresari és suficient per dur al banc dels acusats un president autonòmic alhora que els mateixos homes de negocis (o uns altres, tant és) poden regalar iots al cap d'Estat sense que ningú llanci cap acusació" (1d), la conjunció *perquè* hauria de ser *per què*. Pel que fa a la tria del lèxic en aquells casos que hi ha diferents paraules per al mateix referent, podem comentar que de la parella *buscar* i *cercar* opta per la primera

En el segon blog, *Estirant del fil*, al contrari que el primer, s'empra la forma *blog* per a referir-se a aquestes pàgines. És estrany que escrivint en el mateix mitjà emprin el terme de manera diferent, però una possible interpretació és que aquest segon blog és més modern que el primer, cosa que pot significar un canvi de parer a partir de les discussions i pronunciacions que hi ha hagut sobre el tema per part de diversos especialistes. Però coincideix amb el primer amb la utilització del terme *post* per a referir-se a un article nou del blog, com veiem a (2a), "A mode de primerenca declaració d'intencions, aquest primer post [...]". Per als temps verbals també emprava les desinències *-em* i *-eu* per a la primera i segona persona plural del Present d'Indicatiu de la primera conjugació, per exemple, *provem*, *editem*, *mirem*, *passeeu* (2a). Igualment, per a les persones

del singular i la tercera persona plural del Present de Subjuntiu de la primera conjugació, també empra les formes amb *-i*, per exemple, *t'espallli* (2d).

Pel que fa als usos obligats de *no* amb *mai*, *res*, *ningú*, *cap*, *pus*, *enlloc* i *gens*, trobem que hi ha confusió. Per exemple, a (2b) veiem: “un anunci anunciat del que anunciadament mai no passarà” i “una renúncia que CiU no mai acceptaria [...]”, però a (2d) diu: “mai tan pocs van robar tant en tan poc temps a tants”.

En aquest blog sobretot hi trobem alguns aspectes del lèxic que cal comentar. Per exemple, apareixen formes com l'adverbi *ací* o *extraure* que es conserven en valencià, o el mot *vaiiet*, sinònim de *nen* o *noi*. Però també trobem algunes errades ortogràfiques, com el fet d'escriure el plural de *pinça* amb *s*, **pinses* (2b), enlloc de *pinces*. Així com la mala accentuació del mot *proximitats*, que apareix escrit **pròximitats*. A banda d'això també apareix el mot *farra*, no recollit al DIEC però que l'*ésAdir* recull com a propi del llenguatge col·loquial, amb un ús restringit, apropant-se a l'argot, i que és sinònim de paraules com *festa* o *gresca*, i l'expressió *vet aquí*, freqüent en la narrativa popular. A més, també s'empra l'expressió “estar al caure” (2c), barbarisme d'influència castellana, traducció literal de “está al caer”, amb el significat d'una cosa que està a punt de succeir.

L'autora del tercer blog, *Paraules trencades*, empra el terme *bloc*, amb *c*. No apareix a cap de les entrades que hem consultat, però l'autora va emprar aquesta forma quan es va posar en contacte amb nosaltres per a respondre l'enquesta, és una llàstima que després no ens hagi explicat per què ho fa. Pel que fa a les terminacions verbals, empra, com en els casos anteriors, les formes amb *-em* i *-eu* per a la primera i segona persona plural del Present d'Indicatiu, per exemple, *estimem* (3a), la *-o* per a la primera persona del Present d'Indicatiu, *porto* (3b), que també accepta la terminació *-e*, *-i* o sense desinència, depenent de la zona geogràfica. Igualment, pel que fa al verb *tenir*,

empra la forma amb *-i* per a la primera persona del Present d'Indicatiu, *tinc* (3d), que també s'accepta amb *-e*, *tenc*.

Sobre l'ús obligat de *no* amb *mai*, *res*, *ningú*, *cap*, *pus*, *enlloc* i *gens*, l'autora opta per no posar la negació quan va davant el verb, per exemple, “ningú ho fa” i “potser mai m'ho confessaràs” (3b). Altrament, apareixen algunes errades ortogràfiques, com escriure “en mig de” (3a), enlloc de la locució *enmig de*, el mot “rídicul” (3a) enlloc de *ridícul*, el plural *forçes* (3a), *ma* enlloc de *mà* i el terme *cassoulet*, que prové del francès i que hauria de ser indicat com a préstec d'una altra llengua. Apareix també el terme *okupació*. *Okupació* i els seus derivats provenen del terme *ocupació*, però es va optar per la forma *okupació*, amb *k*, perquè uneix dos mots que caracteritzen aquest moviment, contracultural i *punk*. Sobre aquest terme, el Termcat diu que hauria de ser amb *c*, és a dir, *ocupa* i *ocupació*, però que en alguns àmbits es segueix emprant la forma *okupació* per a diferenciar-la d'*ocupació* amb la voluntat de trencar la norma, ja que la primera seria diferent pel caràcter polític que implica l'acció.

Pel que fa al lèxic, trobem el cas de *medusa*, que implica una decisió personal. S'ha optat per la forma *medusa*, que és la que s'apropa més a l'emprada en llengua castellana, i no *grumer*, que seria la genuïna en català. Les dues formes són acceptades tant al DIEC com al Termcat, però a l'*ésAdir* no s'inclou la segona, optant d'aquesta manera només per la forma *medusa*. El mateix passa amb els mots *boda* i *frigorífic*, que tant un com l'altre són acceptats per l'IEC i el Termcat, acompanyats dels sinònims *noces* i *matrimoni*, i *nevera* i *gelera*, tot i sea que aquest darrer no és acceptat en el Termcat amb el mateix significat que els anteriors, sinó que, en geografia, correspon a una massa de glaç.

L'autor del quart blog, Adam Majó, també empra la forma *blog*, amb *g*, cosa que sabem perquè així ho ha escrit en el missatge que ens ha enviat per a

l'enquesta. De les terminacions verbals, hem de dir que també empra *-em* i *-eu* per a la 1a i 2a persones del plural del Present d'Indicatiu de la 1a conjugació, *coneixem* (4a), així mateix, per a les persones de singular i la 3a de plural del Present de Subjuntiu de la 1a conjugació empra les formes amb *-i*, *moderin* (4a). Es produeix una errada en el mateix temps verbal, a l'hora d'escriure el verb *matisar*, que apareix amb la forma **matitzin*, resultat d'una ultracorrecció. Igualment passa amb la forma **havíen*, que apareix accentuada i no hi hauria d'anar, i *dona*, del verb *donar*, que hauria d'anar accentuat. Una altra errada ortogràfica que es produeix la trobem a (4a), “ja se que hi ha moltes activitats [...]”, on la 1a persona del Present d'Indicatiu del verb *saber* ha d'anar accentuada.

Pel que fa a l'ús obligat de la preposició *de* amb alguns quantificadors, opta, com a molts dels altres casos, per no incloure-la en aquells casos en què l'ús és optatiu, per exemple, “amb molta propaganda” (4a). Sobre l'ús de la negació amb *mai*, *res*, *cap*, *ningú*, *pus*, *enlloc* i *gens*, s'empra correctament quan va darrere el verb, per exemple, “no és mai del tot neutre” (4a) o “no fan cap favor a ningú” (4c). A més a més, apareixen algunes errades ortogràfiques, com la confusió a l'hora d'atorgar el significat adequat a *a l'hora* i *alhora*. Així, en un cas on hi hauria d'haver la forma *a l'hora* hi apareix *alhora* (4b). També apareix la paraula **plaçeta* (4b), que hauria de ser *placeta*. Finalment, empra dues paraules, *nanos* (4b), que no és acceptada al DIEC però que l'és *Adir* accepta com a sinònima de *nen* o *noi*, amb un ús restringit; i *gamberros*, que sí és acceptada en el DIEC però no a l'és *Adir*.

En el darrer blog dels cinc lligats a *Vilaweb*, titulat *De manars i garrotades*, s'opta per la forma *bloc*, amb *c*, que el seu autor defensa perquè considera que emprar la forma amb *g* seria emprar un barbarisme. Per a les terminacions verbals, l'autor empra, per a la 1a persona del Present d'Indicatiu les formes amb *-e*, per exemple, *comence*, *supose*, *assegure* (5a), i per a la 1a i

2a persona del plural del Present d'Indicatiu de la 1a conjugació les desinències *-em* i *-eu*, com *estem* (5b). Per a les formes del singular i de la 2a i 3a persones plural del Present de Subjuntiu de la 2a i 3a conjugació, apareixen les formes *òbriguen* i *puguen* (5c). També apareixen més trets propis del valencià, com *ací*, *llog* o *hui*.

Tampoc, com en els altres blogs, empra la preposició *de* amb alguns quantificadors, com a (5b), “molta gent”. Per a acabar, també hi trobem alguns barbarismes, com *maratón* o *reverso* (5b), que no es marquen tipogràficament i, per tant, són incorporades a la redacció com a paraules genuïnes.

La segona part dels blogs està formada pels cinc del diari *Ara*. Aquesta part és més diversa que l'anterior perquè les errades que hi trobem són en la majoria de casos errades sintàctiques o de construcció de les oracions, tot i que es segueixen repetint algunes errades.

El primer blog, *Memòria d'història*, realitzat per Josep Maria Figueres, pertany a la secció d'història del diari *Ara* i, per extensió, és un dels blogs de *Sapiens*, la revista d'història vinculada a aquest diari. Sobre la utilització de la forma *blog* o *bloc* l'autor ens ha comentat que per a ell la forma adequada hauria de ser *bloc*, amb *c*, però que segueix les indicacions que recomana el mitjà on escriu.

Alguns trets de les terminacions verbals que podem comentar són, per exemple, la utilització de la desinència *-o* per a la 1a persona del Present d'Indicatiu, i *-em* i *-eu* per a la 2a i 3a del plural de la 1a conjugació, *quedem* o *acostem* (6b). Cal comentar, sobretot, algunes errades ortogràfiques, com per exemple la confusió entre *perquè* i *per què*. Per exemple, a (6a) trobem, “Maldàrem també per què la història de Catalunya fos present a l'ensenyament secundari de forma efectiva”. En aquest cas, el *per què* no introdueix cap oració interrogativa, per tant hauria de ser *perquè*. Altres errades ortogràfiques, com

puguin ser el mot *periode* (6c) sense accentuar o *complexe*. A més, també apareix el barbarisme *vengança, que hauria de ser *venjança*.

En el segon blog, de la Gemma Clofent, titulat *La cuina de casa*, s'empra la forma *blog*, amb *g*, perquè l'autora va decidir que era una manera d'apropar-se a l'ús que en fan la resta de llengües. També trobem de nou el terme *post*, per a referir-se a una nova entrada o article del *blog*, així com *blocaire*, per a referir-se a la persona que escriu els blogs. Aquí hi observem una contradicció perquè l'autora empra la forma *blog*, amb *g*, però també empra el derivat *blocaire*, que prové de *bloc*, amb *c*. El terme *blocaire* no és acceptat pel DIEC, ja que es proposa el terme *bloguer*, *-a*. Per contra, el Termcat considera que *bloguer* és sinònim de *bloguista* i *blogaire*. D'aquest blog destaca la gran quantitat de lèxic francès que hi trobem. El problema és que a l'hora d'escriure aquestes paraules no s'indica tipogràficament que no són catalanes, és a dir, se'n fa el mateix ús que amb les altres. Segurament això és una conseqüència de la gran quantitat de paraules del món de la cuina que ens arriben del francès, moltes de les quals són adoptades literalment, sense recórrer a la corresponent adaptació. Algunes d'aquestes paraules són, per exemple, *parmentier*, *coulant* o *armagnac*. Igualment, n'hi ha d'altres que no apareixen al DIEC però que el Termcat accepta, per exemple, *infusionar*, que es documenta en nombroses fonts i que és emprada per molts especialistes de l'àmbit culinari. A més, afegeix que és un verb lingüísticament adequat i que no és de segona generació.

En el següent blog, *Bocins de Croàcia*, l'autor opta per la forma *blog*, amb *-g* per influència d'altres *blogs* en altres llengües. En aquest blog destaquen sobretot algunes errades ortogràfiques. Per exemple, trobem escrit *compren* enlloc de *comprèn*, *sinó* enlloc de *si no*, el verb *es* sense accentuar, un *que* interrogatiu també sense accentuar o el gerundi *bolcant*, del verb *bolcar*, escrit *volcant*. També el mot *evidencia* enlloc de *evidència*, i *espirant* enlloc de

aspirant. Entre alguns trets del lèxic, observem que emprà la forma *buscar*, enlloc de *cercar* i *sorra* enlloc d'*arena*, pròpies del central.

En el darrer blog, titulat *Qüestió de principis*, hi veiem trets de la llengua corresponents al balear, com per exemple l'ús de l'article personal *en, na, n'*, a (10a), “en David Bustos”, “en Tòfol Castanyer” o “n'Adriana Paniagua” (10d). Pel que fa a les terminacions verbals, hi ha combinació, per exemple, a la 1a persona singular del Present d'Indicatiu, on s'empra la desinència *-o* i les formes sense desinència, per exemple, “m'imagino” (10a) i “la trob” (10b). Però emprà les formes amb *-em* i *-eu* per a la 1a i 2a persona plural del Present d'Indicatiu, per exemple, “intenteu visualitzar” (10a). Aquest blog, al contrari dels altres, sí que assenyala quan una paraula no és catalana i correspon a una altra llengua, com pot ser el cas de *amateur* (10b).

4. RESPOSTES DEL QÜESTIONARI ADREÇAT ALS AUTORS

Per a acabar de completar aquest repàs per la llengua dels blogs i per a saber una mica més dels costums dels autors a l'hora d'escriure, vam pensar que seria profitós posar-nos en contacte amb ells perquè contestessin algunes preguntes sobre com empren la llengua catalana a l'hora d'escriure. Dels deu blogs que hem consultat, set s'han posat en contacte amb nosaltres, però només quatre ens han respost l'enquesta. Les seves respostes han estat variades, depenent de la pregunta.

Els autors dels blogs que ens han contestat són, en primer lloc, la Gemma Clofent, del blog *lacuinadecasa*; en segon lloc, l'Enric Pastor, del blog *De manars i garrotades*; en tercer lloc, el David Nocher, de *Bocinsdecroacia* i, en darrer lloc, el blog de Josep Maria Figueres, titulat *memoriadhistoria*. Les preguntes que hem fet són, per una banda, per què havien escollit la llengua catalana per a escriure als blogs i si per a ells és una prioritat que els seus escrits siguin lingüísticament correctes. També hem demanat quines són les fonts de consulta més habituals que empren per a resoldre els dubtes lingüístics que puguin tenir i si, després, els textos són revisats per algun corrector o assessor lingüístic. Finalment, la darrera qüestió era sobre la polèmica de l'ús del terme *blog*, amb *g*, o *bloc*, amb *c*. Per a això els demanàvem que ens diguessin què en trobaven d'aquesta polèmica i per què es decantaven per un o altre.

Les respostes de la primera pregunta són gairebé homogènies. Tots coincideixen amb què el català és la seva llengua materna i que en una cosa tan personal com els blogs no podien imaginar escriure en altra llengua que no fos aquesta. En cap cas van pensar que això seria un problema per a aconseguir

lectors o seguidors, sinó ben al contrari. La majoria recalca el seu sentiment i passió per la llengua catalana i la voluntat de continuar emprant-la. Però no coincideixen tant a l'hora d'admetre que aquesta passió per fer-ne ús continua a l'hora de fer-ne un bon ús. És cert que gairebé tots han respost que s'hi miren, a l'hora d'escriure, uns més que altres, però hi ha el cas del blog de David Nacher, *Bocins de Croàcia*, que admet que intenta fer els menors errors possibles, però que per a ell aquesta no és una prioritat. De fet, recalca que dóna més importància al contingut que no a com s'expressa. Pel que fa als altres tres, han contestat que sí s'hi miren, però a les seves respostes hi ha una mica de dubte, cosa que ens fa pensar que realment són molt pocs els casos en què realment es preocupen per aquestes qüestions.

A la segona pregunta demanàvem quines eren les principals fonts de consulta a l'hora de resoldre els dubtes lingüístics que es presenten. En aquest cas les respostes no ens han sorprès. Dos dels quatre empren els diccionari de l'IEC i els altres dos consulten el de l'Enciclopèdia i el Softcatalà. En cap cas s'han anomenat juntes les tres fonts ni mencionat cap obra de gramàtica. Això ens porta a una conclusió. Els autors es preocupen per saber si alguna cosa està ben escrita o, en tot cas, quina és l'opció més recomanada. Però a l'hora de resoldre dubtes més complexos i que requereixen una mica més de temps i de consulta es deixen portar pels usos col·loquials o espontanis, cosa que porta a errades més greus.

A la tercera pregunta, on demanàvem si donen a corregir els textos a correctors o assessors lingüístics, gairebé tots han respost que no i han admès que sovint publiquen entrades als blogs que saben que haurien de ser repassades o que no han tingut la revisió que haurien de tenir. Com a excepció, trobem el cas del blog de David Nacher que, curiosament, no es preocupa que el blog sigui lingüísticament correcte però és l'únic que dóna els textos a corregir per a tenir una segona opinió.

Per a acabar, a la darrera pregunta també hi ha hagut variació en les respostes. Per exemple, en el cas del blog de la Gemma Clofent, de *La cuina de casa*, reconeix que el seu blog és molt antic i que en aquell moment la normativa no s'havia pronunciat sobre el nom que havien de tenir els blogs, per tant va optar per la forma anglesa. Tot i això recorda que l'IEC actualment ja accepta la forma *blog*, per a referir-se a la pàgina d'Internet i *bloguer* per a la persona que hi escriu. Igualment, David Nacher, de *Bocins de Croàcia*, també defensa la forma *blog*, amb l'objectiu d'apropar-se a l'ús que en fan la resta de llengües. En canvi, l'Enric Pastor, del blog *De manars i garrotades*, defensa la forma *bloc* perquè considera que l'altra és un barbarisme que no s'hauria d'haver acceptat i que, tenint una paraula en la nostra llengua que s'hi pugui adaptar no n'hauríem d'emprar una altra. Finalment, Josep Maria Figueres, de *Memòria d'història*, reconeix que ha optat per la forma *blog*, amb *g* perquè és la que defensa el mitjà on escriu, encara que ell preferiria la forma *bloc*, amb *c*.

Amb aquestes respostes podem dir que els autors dels blogs es preocupen per com han d'escriure, però només d'una manera superficial. És a dir, consultar el diccionari, ja sigui un o altre, està molt bé, però la cosa es queda aquí. La majoria no passa els textos per un corrector o assessor lingüístic, i tampoc consulten cap obra normativa que aprofundeixi més en algunes coses, com per exemple la sintaxi. També és cert que no són professionals de la llengua i que és normal que moltes coses no les tinguin en compte. Així i tot el balanç és bastant bo, les fonts de consulta són correctes i la majoria intenta estar al corrent de les novetats que es produeixen a la normativa, tot i que reconeixen que sovint és massa complicada per entendre-la. Això ens porta de nou a la conclusió que fan el que poden amb el que saben i intenten millorar de mica en mica, però sempre tenint en compte que no dominen tots els aspectes de la llengua.

CONCLUSIONS

En aquest treball teníem l'objectiu d'oferir una aproximació a l'ús que es fa de la llengua catalana als blogs d'Internet. Per a saber-ho, hem escollit deu blogs relacionats amb dos periòdics digitals, *Vilaweb* i *l'Ara*. De cada un d'aquests blogs hem seleccionat quatre entrades, realitzades amb un interval de temps significatiu, per a poder extreure'n trets que ens permetessin agrupar els blogs segons les errades que realitzaven.

En primer lloc, podem dir que els blogs s'adapten en molts d'aspectes a l'estàndard. Per exemple, per a l'article davant els noms comuns s'empren majoritàriament les formes pròpies de l'àmbit general, *el, la, els, les*. L'ús de l'article salat i les seves contraccions, admissible només en àmbit restringit (Balear) i registres informals, no s'empra en cap cas, ni tan sols en aquells casos en què l'autor és de Mallorca. Pel que fa a l'article personal, trobem tant casos d'ús com d'omissió, aquest darrer més propi del registre formal, d'acord amb els usos de cada parlar (IEC, 1999). També s'empra per a la formació dels plurals les formes pròpies de l'àmbit general, és a dir, amb *-os* i *-s*, i en cap cas apareixen certes formes del plural no recomanables, com *dillunsos* enlloc de *dilluns*. Pel que fa als demostratius, també s'empren les formes de l'àmbit general, tant el sistema de dos graus com el de tres. Tot i que també apareixen algunes formes d'àmbit restringit, com *este* o *eixe*, pròpies del valencià o de parlars nord-occidentals. Per norma general, els quantificadors que apareixen també pertanyen a l'àmbit general. Cal recalcar l'ús de les formes *sengles, ambdós/ambdues* i *hom*, pròpies de registres formals, i de la forma *prou*, no recomanable en cap cas (IEC, 1999). A la morfologia verbal hi trobem més

variació, en tant que s'empren més sovint les formes pròpies de cada parlar. Per exemple, de l'àmbit restringit apareixen les formes *cante* o *parle*, pròpies dels parlars valencians, així com *cant* o *trob*, pròpies del balear. Els participis presenten en tot cas les formes correctes, és a dir, no s'empren les formes *comparescut* enlloc de *comparegut* o *aparescut* enlloc de *aparegut*. Així mateix passa amb les formes, per exemple, del present de subjuntiu, on s'empren les pròpies de l'àmbit general, com *sigui/siga*.

En segon lloc, hem de dir que només en dos casos podem deduir la procedència geogràfica dels autors perquè a la majoria de casos no s'empren les formes pròpies de la zona geogràfica. Aquests dos casos són el del blog d'Enric Pastor, de València, i de Mercè Valero, de Mallorca. En el primer, hi observem les terminacions pròpies de la 1a persona del Present d'Indicatiu amb *-e*, per exemple *cante*, així com en el blog de Valero hi apareix algun cas de 1a persona sense desinència. En el segon cas també hi observem l'ús de l'article personal propi del balear, *en, na, n'*.

Pel que fa a les principals dificultats normatives que hi observem, exceptuant algunes errades ortogràfiques, hi ha la construcció d'oracions amb falta de coherència i cohesió, l'aparició d'alguns barbarismes, incorporats al discurs com a paraules genuïnes, i l'aparició de paraules d'altres llengües, per exemple del camp de la cuina, que no s'indiquen correctament. A més a més, algunes de les errades que més s'han repetit són la confusió d'emprar correctament les formes *perquè* i *per què*, l'aparició, en alguns casos, de la preposició *a* amb el complement directe i la traducció literal d'algunes expressions d'altres llengües, que són considerades barbarisme, com per exemple *està al caure*.

En resum, podem dir que amb aquesta lectura dels blogs hem obtingut la visió que cercàvem, però així i tot som conscients que aquestes conclusions no es poden estendre a tots els blogs, ja que la *catosfera* és actualment immensa i es

fa impossible poder fer un estudi general. De la mateixa manera, també som conscients que en aquest treball no s'han comentat totes les errades que apareixen als blogs. És cert que moltes vegades podrem dir que la qualitat lingüística d'aquests blogs no és la que hauria de ser, però podem deduir pel que ens diuen que fan tot el que està a la seves mans perquè el seu blog sigui lingüísticament correcte. Per a acabar, podem dir que la majoria d'errades podrien evitar-se amb la consulta d'algunes obres de normativa bàsiques per a qualsevol persona que vulgui escriure correctament, així com també una lectura atenta de les definicions i significats del diccionari, que ens pot indicar si el significat que volem atorgar a aquella paraula és l'adequat.

BIBLIOGRAFIA

- Alomar, Antoni I; Bibiloni, Gabriel; Corbera, Joan; Melià, Joan. 1999. *La llengua catalana a Mallorca. Propostes per a l'ús públic*. De l'edició: Consell de Mallorca. Palma.
- Alomar, Antoni I.; Melià, Joan. 1999. *Proposta de model de llengua per a l'escola de les Illes Balears*. Editorial Moll. Mallorca.
- Bibiloni, Gabriel. 2005. «Bloc» o «Blog»? *Llengua nacional*. Núm. 53. Pàgines 27-28.
- DIEC [en línia] >www.dlc.iec.cat<
- ésAdir* >www.esadir.cat<
- Ferret Baig, Anton. 2006. «Web 2.0, blocs, espai públic i llengua catalana: anàlisi i expectatives per al treball tècnic». *Llengua i ús: revista tècnica de política lingüística*. Núm. 37. Pàgines: 10-17.
- Institut d'Estudis Catalans. 1999. *Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana II. Morfologia*. Institut d'Estudis Catalans. Barcelona.
- Martí, Antònia. 1999. «Llengua i Internet: text i pretext». *Digithum: las humanidades en la era digital*. Núm. 1.
- Mas i Fossas, Gemma; Sallas i Campmany, Mercè. 1999. «Internet per als professionals de la llengua». *Llengua i ús: revista tècnica de política lingüística*. Núm. 15. Pàgines: 27-35.
- Solà, Joan; Lloret, Maria Rosa; Mascaró, Joan; Pérez Saldanya, Manuel. 2002. *Gramàtica del català contemporani*. Volum I, II i III. Editorial Empúries. Barcelona.
- Termcat. Secció *Cercaterm* >www.termcat.cat<

ANNEX I: Blogs de *Vilaweb*

1. *Eureka!*. Autor: Quim Bosch

A. *El llegat de Cervantes*. Data de publicació: 8 de juliol de 2013

B. *Quiralitat i panspèrmia: som tots extraterrestres?*. Data de publicació: 23 de febrer de 2013

C. *Que mengin pastissos!*. Data de publicació: 24 d'abril de 2012

D. *Eureka, any u*. Data de publicació: 28 de novembre de 2008

2. *Estirant del fil...*

A. *D'un titular amb pinces, una bugada falsa*. Data de publicació: 2 de juliol de 2013

B. *Somnio amb Islàndia*. Data de publicació: 3 de febrer de 2012

C. *Crònica d'una impunitat anunciada: quan el càstig és l'indult*. Data de publicació: 19 de setembre de 2011

D. *Inici de càntic en el blog...* Data de publicació: 27 de gener de 2011

3. *Paraules trencades*. Autor: Anna Gurguí

A. *I wonder...* Data de publicació: 27 de juny de 2013

B. *Exercicis literaris*. Data de publicació: 31 de març de 2012

C. *Nous aires*. Data de publicació: 20 d'agost de 2012

D. *Les paraules a cop de porra*. Data de publicació: 18 de març de 2009

4. *Xuts a pals*. Autor: Adam Majó.

A. *Una història d'èxit al barri vell de Manresa*. Data de publicació: 18 de juny de 2013

B. *Amagar la brossa*. Data de publicació: 29 d'octubre de 2012

C. *Ve de molt lluny*. Data de publicació: 25 de novembre de 2011

D: *La repartidora*. Data de publicació: 7 de juliol de 2008

5. *De manars i garrotades*. Autor: Enric Pastor

A. *La privacitat (?) del personal*. Data de publicació: 4 de juliol de 2013

B. *Després de la vaga*. Data de publicació: 17 de novembre de 2012

C. *Bon vent i barca nova*. Data de publicació: 24 de novembre de 2012

D. *Fills de Satanàs!, Malparits! Sangoneres!*. Data de publicació: 14 de juliol de 2012

1. Eureka!

Quim Bosch

A. El llegat de Cervantes

Molta gent considera el Quixot una de les grans obres de la literatura universal. Se'm fa estrany pensar que l'argument o la narració avalin aquesta afirmació; però en canvi em meravella el recurs que Cervantes es va inventar: el del coprotagonista, Sancho Panza.

Normalment la trama de les novel·les se centra en un dels seus protagonistes, fins al punt que la novel·la esdevé "la seva història": de Gullivert a Grigor Samsa, d'Anna Karènia al comte de Montecristo. El desenvolupament de la trama recau en bona part en un narrador extern o en monòlegs interiors que soviet se'ns fan feixucs. L'excepció són els diàlegs que esporàdicament "el protagonista" estableix amb protagonistes secundaris. Són aquests personatges secundaris o aquests monòlegs interiors els que posen el lector al dia del desenvolupament de la trama de la novel·la i de la personalitat del protagonista, un element

clau per entendre no només què fa sinó també per què ho fa. Amb els seus dos protagonistes, dues persones que van juntes a tot arreu i que s'assemblen com un ou a una patata, Cervantes va agilitzar el relat de la seva novel·la per dos motius. D'una banda perquè els diàlegs van pràcticament desterrar els monòlegs interiors. I d'altra banda per la ironia amb què va impregnar el llibre portant a l'extrem el contrast entre les petites nobleses i les petites misèries (idees, sentiments, ambicions, pors...) de dos personatges antagònics.

Un recurs brillant, que molts altres escriptors han fet seu, i ens han regalat parelles que van de Sherlock Holmes i el doctor Watson a Bouvard i Pécuchet, de Phileas Fogg i Passepartout als barcelonins Biscuter i Pepe Carvalho...

Un recurs que s'ha estès més enllà de la literatura. Perquè, què són sinó Mortadel·lo i Filemó, Pepe Gotera i Otilio, o Astèrix i Obèlix? O estranyes parelles del cine com la que van formar Jack Lemmon i Walter Matthau, o aquesta altra?

Eureka!

Quim Bosch

B. Quiralitat i panspèrmia: som tots extraterrestres?

La teoria de la panspèrmia, segons la qual l'origen de la vida no s'ha de buscar a la Terra sinó a l'exterior del nostre planeta, ha guanyat punts gràcies a un experiment on -simulant les condicions d'una nebulosa còsmica- s'ha sintetitzat una mostra asimètrica d'aminoàcids. La hipòtesi que la vida a la Terra tingui un origen extraterrestre es remunta, pel cap baix, fins al segle V a.C. amb el filòsof Anaxàgores; però no va ser fins al segle XIX que va agafar embranzida, gràcies al suport de figures com Kelvin, Helmholtz o Arrhenius. Al segle XX, seu el gran valedor en va ser l'astrofísic Fred Hoyle. De la panspèrmia hi ha una versió feble i una de forta. Segons la versió forta, formes simples de vida –com ara bacteris- s'haurien generat a meteorits, asteroides o planetoides a bord dels quals s'haurien pogut escampar arreu de l'univers. La Terra seria una de tantes colònies on hauria evolucionat cap a organismes més complexes. Segons la versió feble, a l'espai interestel·lar només s'hi haurien sintetitzat llavors bioquímiques més simples, que no haurien conduït a la vida fins arribar a entorns on, com al nostre planeta, es reunissin les condicions favorables per al seu desenvolupament. Una de les característiques més destacades de la vida a la Terra és l'asimetria quiral de la seva bioquímica. Aquesta asimetria està relacionada amb el fet que algunes molècules poden existir en dues formes que es diferencien únicament en la distribució espacial dels seus àtoms, de manera que una és la imatge especular de l'altra. D'aquestes molècules en diem quirals, perquè l'analogia clàssica és comparar-les amb les postres dues mans: una d'esquerra (L) i una de dreta (R). La síntesi ordinària d'aquestes molècules en produeix tantes d'un tipus com de l'altre, i per això un dels grans enigmes de la bioquímica és que la vida a la Terra s'hagi desenvolupat exclusivament amb una

de les dues formes de les molècules quirals: ja sigui la R (sucres) o la L (aminoàcids). Una característica ben peculiar, que cap teoria que vulgui estudiar l'origen de la vida pot ignorar. El proppassat gener, un equip franco-americà va publicar a *The Astrophysical Journal Letters* els resultats d'un experiment on van ser capaços de generar aquesta asimetria dreta-esquerra irradiant amb llum ultraviolada polaritzada circularment un blanc amb una composició química com la del gel còsmic (aigua, amoníac i metanol). L'experiment va simular les condicions d'una nebulosa que, per la seva proximitat a regions amb estrelles molt massives, estigués sotmesa a un intens camp magnètic. A la mostra resultant s'hi van identificar setze aminoàcids diferents, dels quals l'alanina n'era -per més d'un ordre de magnitud- el quiral més abundant. L'anàlisi de l'alanina va detectar una lleugera, però significativa, sobreabundància de la forma L respecte la R . És important destacar que els resultats d'aquest experiment coincideixen amb les asimetries -favorables a la forma L- que es van començar a detectar, fa poc més de deu anys, en mostres d'aminoàcids presents en meteorits. De manera que el camp magnètic de certes regions interestel·lar sembla un bon candidat per trencar la simetria en la síntesi de molècules quirals a meteorits, asteroides o planetoides; que serien alhora el vehicle a bord dels quals s'escamparien pel cosmos.

Eureka!

Quim Bosch

C. Que mengin pastissos!

Davant del rebuig que ha provocat la seva actuació, el rei Joan Carles I ha demanat perdó i ha assegurat que no tornarà a succeir. Ja s'ha comentat abastament que amb les disculpes presentades no queda clar a què es referia (a la cacera? als elefants? a Botswana? a la seva acompanyant? al secretisme del viatge? a l'import del safari? ...). Però a mi el que més em crida l'atenció no és l'ambigüitat que envolta les disculpes reials sinó la que envolta la indignació dels plebeus.

Tot i que no em considero una persona especialment informada sobre la vida i miracles de la casa reial em fa l'efecte que en tot aquest afer sa majestat no ha fet res que no dugués fent –amb el coneixement de tothomhabitualment i que fins ara li havien valgut per guanyar-se el renom de Joan Carles I, *el Campetxano*. Absolutament res. Ni les amistats femenines, ni els buits de la seva agenda oficial –agenda privada, en dicen ni el secretisme que envolta les seves despeses. No entenc perquè el regal d'uns vestits –cinc, sis mil euros?- per part d'un empresari és suficient per dur al banc dels acusats un president autonòmic alhora que els mateixos homes de negocis (o uns altres, tant és) poden regalar iots al cap d'Estat sense que ningú llanci cap acusació. Tampoc entenc l'enrenou sobre l'origen de les despeses; no per part de qui mai s'ha immutat per l'opacitat que, any rere any, oculta les despeses de la casa reial als pressupostos generals de l'Estat. Tampoc entenc tant d'enrenou per un elefant, ni que l'associació de defensa dels animals que el rei Joan Carles I presideix en demani ara la dimissió. ¿Què tenen els elefants que no tinguin els guepards, els búfals o els óssos (prèviament drogats, perquè siguin presa encara més fàcil)? I en cas que aquesta

gent es desperti ara, ¿per què demanen que dimiteixi de la presidència de la seva associació? ¿Que no el poden destituir? Reunió del patronat, votació i resolució: "A data de tal, Joan Carles I ha estat cessat com a president d'aquesta associació". I se li agraeixen els serveis prestats (o no...).

Tot plegat fa la sensació que si la nostra (ja m'enteneu) reacció a l'actitud del rei Joan Carles ha canviat no és perquè la seva actitud hagi canviat en res, sinó perquè nosaltres (ja m'enteneu) hem canviat. De tant en tant passa: un bon dia, el que feia gràcia ha deixat de fer-ne. En aquest cas, l'acusació més sincera que li podem fer al rei és que no se n'hagi adonat. Sincerament, jo no sé ben bé què és, però sé que alguna cosa està canviant. I per sempre.

És cert que ara no ha fet res que no hagués fet abans (i sense que ningú li'n fes mai cap retret), però pensar que ara tindria les mateixes conseqüències –cap- que abans és estar molt desconnectat de la realitat del país del qual ell n'és la màxima representació. I em fa l'efecte que des del proppassat 14 d'abril ens mirem l'article 64 de la Constitució espanyola -aquell que diu que el rei no és responsable dels seus actes- amb uns altres ulls. Que en Joan Carles no entengui fins a quin punt pot ferir i ofendre la seva actitud em recorda aquella anècdota de Maria Antonieta quan, en plena ostentació de Versalles, a un comentari de que el de que el poble estava exaltat perquè no podia menjar pa va respondre amb un “doncs que mengin pastissos!”.

Eureka!

Quim Bosch

D. Eureka, any u

Avui fa un any que va néixer aquest bloc. Un bon moment per fer balanç, per acceptar nous compromisos, i fer un pas endavant. Comencem pel balanç. Quan vaig començar el bloc la gran incògnita era saber si seria capaç de mantenir l'empenta i la il·lusió amb què l'iniciava. Obrir un bloc per escriure-hi un sol post és una nova versió del clàssic d'inscriure's al setembre a un gimnàs que a l'octubre ja no se'n recorda de nosaltres. Seixanta-sis posts en un anys són més d'un per setmana. Bastants menys del que m'agradarien, però prou per considerar que el compromís és ferm. Seixanta-sis post i gairebé vuit mil visites no és cap rècord, però ara fa un any l'hauria signat amb els ulls clucs.

Us vull donar les gràcies a tots els qui heu passat per aquí en aquest any, un agraïment doble per als qui heu

repetit visita o els qui hi heu contribuït amb algun comentari. Aquest bloc també és vostre. Però espero que m'entengueu si vull fer un parell d'agraïments molt especials. Un d'ells és per Enric Canela, per la consideració i la generositat amb què m'ha tractat tot aquest temps des del seu bloc, el millor que CONEC d'anàlisi científica en català. I l'altre, naturalment, és per a bloc.cat, la plataforma gratuïta que s'ofereix perquè passerells com jo alcin el vol. Sort en té el nostre dissortat país de persones tan generoses com aquestes. Les necessita, les necessitem.

I ara, que ja he alçat el vol i em veig en cor no només de mantenir el compromís amb aquest bloc sinó fins i tot de pujar l'aposta, és un bon moment per buscar nous reptes. I en aquest cas això es concreta en augmentar la freqüència de posts (aconseguiré superar els dos setmanals?), per potenciar la secció "General", que

malauradament no es pot dir "Actualitat", perquè al nostre país hi ha coses que s'arrosseguen durant molt de temps. I també vol dir buscar més lectors. Per fer-ho intentaré que mudar de servidor faci l'efecte de mudar de plomes.

2. estirant del fil...

A. D'un titular amb pinces, una bugada falsa

A mode de resposta en cinc comentaris a **l'article** dels companys Felipe, Fran i Núria, de Corrent Roig

"La dreta -quaranta anys canten
ni fa país ni fa punyetes.

Fa la seva i gràcies."

Xavier Romeu (Gener 1977)

Prèvia. Vaig rumiar i sospesar si calia o no respondre al vostre article i què carai hi podia aportar. I finalment, gairebé a desgana, us responc més com a periodista, i des de criteris de resposta necessària i mínima autodefensa, que no pas com a simple activista sociopolític de base, compromès activament amb la CUP-AE. Dic com a periodista perquè és la descontextualització deliberada d'un titular la que m'ha indignat deontològicament, la mutilació conscient el que em sorprèn èticament i, finalment i també, el risc que hi concorri una certa mala fe política, que acaba sollevant qualsevol. En tot cas, vet aquí cinc comentaris sobre un debat que se'm presenta absurd, injust i negligent.

Primera. Sincerament, no em resta clar que hagueu escoltat l'entrevista abans d'escriure el vostre text. Perquè si heu escoltat l'àudio sencer (per cert, teniu el link malament) no acabo d'entendre alguns aspectes. No sé què em preocupa més: que no l'hagueu sentit íntegrament o, encara seria pitjor, que sí. Ho dic per allò primer i fonamental: la literalitat exacta del titular és falsa, inexacta i alterada; extret barroerament del fil narratiu i generant una polèmica inventada, simulada. Un titular fet amb pinces i des de malabarismes propis dels fullets de

redacció. Segona. Si parlem de la mateixa entrevista, és exactament la mateixa on vam tenir una confrontació oberta amb Gonzalo Bernardos sobre neoliberalisme/comunisme/postcapitalisme i on dèiem, tot just abans i tot just després de la frase que heu 'seleccionat', el mateix:

– **“Si al costat tens que acceptes els diktats de la troika, que et menges les retallades, que continues tancant quiròfans, que et comences a carregar TV3... és un suïcidi”** – **“Comunista, com l'Ovidi Montllor, roig per fora i negre per dins: estem parlant d'economia cooperativa (...); en aquest país, abans de la dictadura que el va esclafar en tants sentits, el 50% de l'economia estava cooperativitzada; de consum, de serveis, d'habitatge, de treball; era una economia que redistribuïa el treball i democratitzava l'economia, que és allò que no han conegut ni els nostres pares ni les nostres àvies: la democràcia social i econòmica; (...) garantir el dret a l'habitatge, la salut pública, fer fora els interessos del capital privat de sectors fonamentals; (...) una matriu oberta de trànsit postcapitalista (sector públic fort que garanteix educació, sanitat, cultura, habitatge; sector cooperatiu; i sector privat sobre criteris de mercat social)”** – **“Nacionalitzar empreses? Per descomptat. Abertis va guanyar l'any passat 1.024 milions d'euros”**

Segon. De context concret i concreció contextual i ambient ambiental: tot això va passar enmig d'una tertúlia. Va ser el periodista Jaume Barberà –que fa temps que defensa la hipòtesi 'peronista' d'un govern concertat com alternativa social i nacional– qui va fer una pregunta de política-ficció. Una pregunta-trampa (trampa perquè prioritzava l'eix social en el seu enunciat) que tampoc heu volgut reproduir íntegrament: “En una situació d'emergència social i nacional com la que vivim, la CUP estaria disposada a arribar a algun acord amb el president Artur Mas per formar un govern d'unitat o de concertació, de cara a solucionar, en la mesura del que es pugui, l'emergència social (ho poso per ordre) per anar a

l'emergència nacional i poder convocar la consulta?”. Era tota una pregunta provocativa, certament. Que es podia traduir, planerament, per: “Si CiU deixa de ser CiU la CUP estaria disposada a...”. Sigui com sigui, era un requeriment de tall arriscadament 'peronista'. Molt cultura de la transició (CT), diguem-ho així. I l'intent de resposta –certament, moltes podien haver estat possibles i potser ni va ser la millor ni la més diàfana– intenta respondre també provocativament: basada en continguts de combat a les desigualtats socials i fallidament irònica. De blanc sobre negre: exposar unes condicions mínimes de renúncia clara i oberta a l'agenda neoliberal. Una renúncia que CiU no mai acceptaria, òbviament. És a dir, tot plegat, un brindis al sol, pur debat virtual, impura política ficcionada, un anunci anunciat del que anunciadament mai no passarà. Per cert, que també us heu saltat, en la transcripció de les meves paraules, que abans de respondre dic: “em tiro a la piscina”. I afegeixo, “personalment”. Opino a títol individual però no pas com a CUP. Barberà va voler prefigurar Perón i un, que no és pas peronista, va entrar al joc; en Jaume simulava una sort –o mala sort– d'Assemblea de Catalunya –que va acabar com va acabar, traïda per les elits polítiques– i vam entrar-hi, al joc dialèctic, amb millor o pitjor fortuna. Res més. Doble metonímia, doncs, la vostra: fer d'un titular malgirbat un conflicte banal i fer d'una sola frase deliberadament descontextualitzada una mena de programa polític ocult basat en la traïció. Llenguatge de traç gruixut. I només a partir d'aquí, tireu a extraure categòriques –i injustíssimes– conclusions polítiques amb ribet de sentència condemnatòria fulminant. Sobre el fet d'afirmar “no descarto res”. Anem per parts, que diria Jack l'Esbudellador. Sobretot perquè el "no descarto res" remet al que veurem (si tot va a pitjor o si som capaços de construir una alternativa) en el cicle brutal que vivim d'acumulació per sessió, en el clima de permanent confusió i de final de cicle d'un règim polític. Venint sobretot d'on venim: de les mil derrotes i autoderrotes que acumulen les esquerres polítiques, socials i sindicals. A aquests alçades,

voler vendre que la CUP estaria disposada a entrar a governar amb Mas és pura ximpleria, absurd antològic i manifesta crítica injusta, insolvent i infundada. La resta, un titular llaminer, tafaner i groguenc. Ben poc seriós. Barberà jugava a la política ficció i li vam fer el joc, per aclarir-li finalment que seria “un suïcidi”. I punt. La resta és la vella dita: no deixis que la realitat t'espatlli un bon titular.

Tercera. Sobre la nostra metodologia, que us peteu alegrement. Metodològicament, aquest va ser el primer matís de la resposta, ho decidiran les assemblees de la CUP. Per descomptat, serà així en qualsevol debat que es plantegi. I aquesta era una primera resposta imprescindible: per respecte a totes les persones i complicitats que fan possibles les CUP, a la nostra pràctica assembleària i a l'esperit d'autorganització de les classes populars. La resta de la conversa amb en Barberà són estrictes apreciacions personals sobre context polític. I, per cert, feu metonímia tendenciosa de tot (una praxi perillosa), perquè no faig declaracions prèvies sense 'debat previ de militància': estic enmig d'una tertúlia i les preguntes són lliures. No sabem pas què ens preguntaran [bé, alguns polítics sí, perquè les demanen abans d'entrar a estudi i, si no, no hi van]. Que vosaltres tal·leu en la vostra reproducció –parcial, arbitrària, tendenciosa– la frase que prosseguia diu poc d'ètica i deontologia, i molt de voluntat política estigmatitzadora i maldestra. Com proseguia el fil del debat? **“Si al costat tens que acceptes els diktats de la troika, que et menges les retallades, que continues tancant quiròfans, que et comences a carregar TV3... és un suïcidi”**. Us heu oblidat aquest tall. En tot debat polític –companys, companya– el rigor és altament imprescindible.

Quarta. En el vostre escrit està implícita la resposta a les preguntes que plantegeu: perquè molt del que sosteniu, després, políticament, no només encaixa, amb tota complicitat, amb el projecte de la CUP. Sinó que és el fil

discursiu i reivindicatiu de l'esquerra independentista i bona part dels moviments socials. Per això sap tan greu el vostre escrit. Em recorda alguns passatges de la polèmica amb l'estimat Lopez Arnal a propòsit de la “mà estesa per l'autodeterminació i el puny tancat a les retallades”. La mà estesa era a l'autodeterminació, no a la nostra nostrada oligarquia local. Que quan tenim temps de qualitat, i no 30 segons en una tertúlia i després de l'entrevista referida, vam **descriure així**:

Cinquena. Insistim-hi finalment. He respost com a periodista, perquè m'ha indignat com RAC1 cuina un titular i com vosaltres els feu el joc, el salpebreu-ho al vostre gust i gratineu el plat que més us convé. Barroer. Un plat al que ràpidament s'han sumat alegrement alguns dels que van començar les retallades amb el tripartit, dels que també buidaven ulls amb bales de goma i dels que van fer molt –molt– per l'autoharakiri de les esquerres. Si l'objectiu de tot plegat era un altre, disparar sobre la CUP per exemple, ja és cosa vostra. També és legítim, però no cal manipular un titular. Per tant, un únic apunt polític: com activista de base, lamento profundament com es simplifiquen, mixtifiquen i tergiversen les coses. I com perviu una certa cultura d'esquerres dràsticament sectària, clientelar, de tall inquisitorial i que ha de recórrer a arguments banals i titulars alterats per, perillosament, jutgar, sentenciar i condemnar des de l'atalaia de la puresa. D'una volada, voilà, pontifiqueu la “involució flagrant” i gairebé veniu a dir que només en set mesos s'ha comès un frau sagnant. Em sona. Matís polític afegit: en positiu, absolutament d'acord i plena coincidència amb el vostre darrer paràgraf. És el que diu la CUP des de fa 25 anys -quan va néixer-, el què dèiem a l'octubre i el que seguim dient avui: **“El nou estat no pot ser un land al servei de Merkel”** . I una esmena. A aquestes alçades, confondre Europa (geografia), euro (moneda) i UE (troika) no és admissible. El 'refugi democràtic del sud d'Europa' que vindiquem és un concepte purament geogràfic que no

implica cap adhesió a l'Europa dels capitals i els mercaders, sinó una radical oposició des d'un projecte anticapitalista, de ruptura democràtica independentista i de transformació social als Països Catalans. Ni l'euro com a projecte d'imposició neoliberal ni aquesta UE de tall mafiós-bancari no és pas la nostra. I ho sabeu perfectament.

Corol·lari. Havíeu escoltat l'entrevista sencera? En tot cas, ja se sap: quan el canó de l'escopeta és tort, les baixes es recompten en les pròpies files. I sí. Avui més que mai resta clar que la rebel·lió catalana, com tan bé assenyala l'Antonio Baños, és també i sobretot una revolta antioligàrquica. La independència no és un procés per canviar d'amo: sinó per, senzillament, no tenir-ne mai més. Altrament, gràcies per recordar-nos el que mai no hem dit; gràcies per recordar-nos el que mai no farem. O com vam dir tres minuts després de la frase que heu emprat... ens suïcidariem. Suposo que no és demanar gaire que l'haguéssiu incorporat al vostre text. S'hagués acabat una polèmica falsa, simulada i gratuïta. Una abraçada. De res.

David Fernàndez

PS. I quan vulgueu acabem el debat periodístic, sobre titulars malintencionats, i seguim amb l'imprescindible debat polític. Només cal posar dia i hora, i llums i taquígrafs. Salut i ens veiem al carrer.

PS2. Last but not least. El més important, l'últim. Autocrítica i crítica. Les mil disculpes pertinents als companys i companyes que s'hagin sentit molestos, incòmodes o sorpresos. Gràcies per les crítiques. *#Hosentomhequivocatnotornaráapassar.* La propera més i millor.

Estirant del fil...

B. [Directa 241] Crònica d'una impunitat anunciada: quan el càstig és l'indult

Directa 241 i la realitat segueix manant. Coincidència maldestra i coincident, decidíem obrir amb el processament judicial dels comandaments de la Brigada Mòbil (antiavalots) dels Mossos d'Esquadra. En relació a les denúncies de dos joves, l'Òscar i el Jordi, que van perdre un ull com a conseqüència de l'impacte d'una pilota de goma: les denúncies s'havien arxivat però l'Audiència de Barcelona ha ordenat la reobertura per un delictes d'imprudència greu i, en un dels casos, d'omissió del deure d'auxili. A casa nostra, 4 persones han perdut un ull els darrers 4 anys per pilotes de goma disparades pels Mossos. A

l'Estat espanyol, des de l'inici de la dècada dels 90, són 23 persones que han quedat cegues d'un ull. I fins i tot, al País Basc, va morir Rosa Zarra després de rebre l'impacte d'una pilota de goma disparada per l'Ertzaintza. Atutxa mai va voler investigar-ho. **Coincidència maldestra la imputació de 9 agents dels Mossos perquè mentre tancàvem el fil**

arribava la crònica d'una impunitat anunciada. Tres mossos d'esquadra condemnats en ferm per tortura eren parcialment indultats pel Consell de Ministres per evitar que entressin a la presó. Recordeu Felip Puig quan es va estrenar al càrrec el gener passat? "S'ha acabat la impunitat" deixa el nounat xèrif del comptat. Paraules que avui ressonen buides, cíniques, quasi criminals.

Perquè la impunitat continua. Altres quatre mossos condemnats en ferm per tortures en el cas de Lucian Padurau, esperen igual bona sort. Que els indultin. I diuen els que saben que està al caure. Molt criticar l'Estat espanyol,

l'innegable deix d'impunitat franquista que arrossega, quasi genètic (des de 1990, 33 guàrdies civils condemnats en ferm per torturar 29 militants bascos han estat indultats), però anem configurant la particular via catalana a la impunitat. "Montserrat Tura, Joan Delort, Pilar Rahola, Iu Forn i fins i tot Jordi Pujol han fet costat a aquests quatre mossos. Per cert, que com diria Galeano, el torturador és un funcionari més. Amb noms i cognoms. Els ja indultats que posen nom a la impunitat: Juan Díaz Fortes, Mònica Fraile Villamor i Alberto Fabregat Díaz. I els que indultaran aviat: Manuel Farré, Joan Salva, Jordi Perisse i Fernando Cea.

Sort que, fora l'oblit lobotòmic programat pel poder, sempre queda la memòria dels vençuts també . El proper divendres 7 d'octubre s'estrena a Girona, en el marc del Festival Temporada Alta, l'obra " José K. Torturado" de l'estimat i desaparegut Javier Ortiz . Un sever monòleg devastador sobre la xacra de la tortura. D'aquell periodista -víctima de la tortura sota la dictadura- que un dia, assegut davant la pantalla, ens va deixar escrit, com a irrenunciable declaració de principis del llunyà 1993, el mític article: "Jamaica o muerte. Venceremos" . I a Kingston viatgem, tancant els ulls davant la pantalla, cercant un bocí d'indolència, quan les males notícies arriben. Com un tret sec i cru. D'indults.

estirant del fil...

C. [Un cameo pel Diagonal] Somnio amb Islàndia

[Incursió al ' **Diagonal** ' de la Higínia Roig, després que els coordinadors d'opinió de l'autonomia madrilenya ens requerissin una opinió curta a propòsit del taulell d'escacs político-econòmic a l'Estat espanyol. I va sortir aquest pamflet. Coses que (ens) passen]

SOMNIO AMB ISLÀNDIA

No pot ser casualitat que en el moment estel·lar de la compareixença conjunta de Don Mariano i Monsieur Sarkozy, el so fallés de cop. De sobte. Ventrílocs sense veu, gesticulacions mudes, paraules sordes. Metàfora més que exacte de l'afonia d'allò polític, que sucumbeix i s'esfondra fa anys sota el soroll eixordador del techno-trash dels mercats. 2012. Gener costerut anunciat. (...) En la radiografia de la tempesta que arriba, a propòsit de l'enlluernador seguici de comparsa del nou executiu: el vailet dels encàrrecs de Lehman Brothers al capdavant d'Economia, un traficant tomahawk de míssils terra-aire a Defensa i els supernumeraris de l'Opus Dei a Interior. Actualitzada “unidad de mercado en lo policial”, que anul·la del tot el pretèrit “destino en lo universal”. Síntesi: tràgica aliança de Cánovas del Castillo amb Maldoff, Soros i Draghi. Transmutacions transitòries. 1974. Londres. Al reporter de Reu–ters que li demana amb quina legitimitat es constitueix el nou govern franquista, Fraga Iribarne –diplomata diplodocus– li escriidassa iracund: “¡con la legitimidad de las metralletas!”. **2012. Rere l'autodesfeta, daltabaix, del PSOE, els 'Chicago boys on the rocks' prenen La Moncloa.** Farra i cridòria, bramant la mala nova: “¡con la legitimidad de los mercados!”. I de les metralletes, és clar. Doble tisana de brou.

I vodevil paral·lel. En l'esperpent de l'esquerra (ir)real que es desfà. Dràstica retrospectiva en allò inequívoc viscut. Que ZP va arribar retirant les tropes militars de l'Iraq i anunciant hipotètics nous drets. I plega i es fuga, verba volant, acatant l'ordre d'ordenar les pitjors retallades antisocials des del final de la dictadura. Regalant Ro –ta als americans passant-se, singular aliança de civilitzacions, el referèndum de la OTAN per l'Arc de les Autoderrotes. I, *guinda* per a Guindos, indultant amb total impunitat el totpoderós vicepresident del Banco Santan–der. I aquí pau i després tortes. #etfelicito

2012, sí. Celtibérica lletania neoliberal. Quan la fulla econòmica de ruta tecnocràticamilitar ja és traçada . CiU, alumna avantatjada de Rottenmeyer Merkel, ja dissenya els patrons del tall a gust del patró. Any I d'Artur Mas el Menys: 3.000 milions en tisorada antisocial. Any II, el que concorre: pujada multilateral del preu de la vida disparada indiscriminadament contra la població civil. Bombes de raïm. Rere la serra elèctrica de les retallades, el temps dels atracaments. D'ordir retallades a esgrimir la retallada. Patològica neurosi d'obsessió compulsiva amb el deute: què més fa que el frau fiscal català s'apugi a 16.000 milions d'euros. I tot i així, de la ressaca de 2011 queden tres frases dites que fan bullir l'olla d'una nova consciència social rehabilitada. Primera indignada, de pintada al mig del carrer: mai tan pocs van robar tant en tan poc temps a tants. Segona, en paraules d'Stiglitz i Akellog, tots dos Nobel de Economia: “és impossible resoldre la crisi econòmica mentre els criminals que van cometre el frau massiu no estiguin a la presó”. I tercera, Zytek a Wall Street, que és com dir a Sol o a Plaça Catalunya o a qualsevol tangent de l'esperança habitada: “tot allò que diguem ara ens ho podran prendre, tot menys el nostre silenci”. Tàctica i estratègia: silenci fèrtil, que no puguin saber res, desobediències més que anunciades, del que passarà. Del que pensem fer. Expect us. L'anonimat de la col·lectivitat.

Què fer? Virem cap a Islàndia i, salvant les distàncies, apropem-nos a les rodalies i les pròximitats. Alternativa Rei–kiavik. Allà on han descodificat el quid –que estem en mans de delinqüents– i han clarificat com sortir-nos-en dignament. Islàndia, mirall i horitzó: allà on s’han negat a pagar deutes aliens via referèndum popular; on empresonen els banquers cleptòmans; i on estan jutjant els ministres còmplices del frau i l’estafa. Clar. **Clar que somnio amb Islàndia.** I ja veig Botín entre reixes i banquers desnonats i el BBVA caient en caiguda lliure i a uns quants ministres –Camps i Matas, arròs a banda– a la banqueta dels acusats. Com per no somniar amb Reikiavik. 2012, clar que sí: Islàndia o mort. Vencerem.

estirant del fil...

D. Un primer post | Inici de càntic en el blog...

A mode de primerenca declaració d'intencions, aquest primer post de l'equip humà que fa l'Estirant del fil del setmanari Directa, que miraculosament i encara no sabem com, surt cada setmana des de fa ben bé 5 anys i que el gener de 2010 va fusionar-se amb Illacrua, la degana de la premsa alternativa als Països Catalans. Insubmissió informativa i desobediència civil, aplegades. Arrecerades en la memòria d'un futur anterior: els altres periodistes del 39 (Xammar, Tisner), totes les esclertes antifranquistes dels frenètics Huertamaros, les fèrtils experiències de premsa obrera, social, comunitària de casa nostra i del món o les apostes més recents per la contrainformació. Periodisme que no vol trencar la cadena de la memòria; memòria que és el millor antídote contra la desinformació, la manipulació i la impostura. Tot ben senzill, doncs. En un espai pensat inicialment, fora de directe frenètic del rigor quotidià, com un àmbit de reflexió, col·lectiva però transferible, sobre allò que provem de fer. "Periodisme d'investigació, és que n'hi un altra?" que diria en Ramon Barnils. Apunts per raonar setmanalment què editem i com, quines dificultats i mancances tenim, quines coses ens passen per dins i per fora i, per què no?, compartir tot allò que sovint se'ns queda al tinter sense ser picat al teclat. Arrel de paraula, doncs, i sintaxi rebel i gramàtica solidària per provar de dir les coses tal com són. Si, amb Estellès, perquè sempre mirem els suds del món i de les notícies. Vicent Andrés que dóna nom al blog, perquè 'no escrivim èglogues' precisament i provem de ser coherents i conseqüents en un món cada cop més injust i desigual. Perquè cal caminar decididament. Amb l'Ovidi, només faltaria, perquè com encara dura la vida dura seguim de parts dels bons. Fins a l'última coma.

Benvingudes si passeu per aquí. Farem el possible –i l'impossible, com sempre– per fer-ho de la millor manera. Salut.

3. Paraules Trencades

Anna Gurguí

A. I wonder...

...

Vuit del matí. Un desert a la costa. Un cafè que encén els teus òrgans. Tot per descobrir. Una costa Brava que t'abraça i ets clandestina de les seves roques. El vent t'embafa. I tot s'escau per uns ulls. I et preguntes amb quants...Un concert que no està definit, una cançó que descobreixes...i ratlles el tocadiscos. Un Sant Joan diferent. Un imperatiu categòric. Una sorra que es desplaça entre quatre peus i sis peus. NO et banyis que hi ha meduses molt perilloses...blaves, vermelles...i el teu cor negre...Un amor embogit, un amor trist, una confessió inconfessable...una llàgrima que s'escau per la teva galta vermella. Em dic Amelie i ja no t'estimo. Em dic Amelie i tinc ganes de ballar. Em dic Amelie i crec que t'estimo. Em dic Amelie i tinc 30 anys, avui és el meu aniversari. Em dic Amelie i porto un vestit per estrenar, i només vull que tu me'l treguis, que m'ericis com fa temps que ningú ho fa. Una bala perduda entre una costa. Una copa de vi, i la nostre cançó sona entre vents i onades, que envolten la pell freda i humida. Potser mai, podrà ser ,però avui he tingut suficient. Un bon joc per passar el temps. Potser mai m'ho confessaràs, però aquestes alçades, crec que ja no calen més paraules, potser queden substituïdes per les mirades sublimes entre vaixells i cançons mal sonades. Només ens devem un ball. Un ball secret que mai ens donarem. Potser, només , em conformo en tenir-te en els meus somnis insomiats. Recordo un bocí de sorra i aquella melodia. Res mes, per un aniversari.

Paraules Trencades

Anna Gurguí

B. Exercicis literaris

...

Boom cerebral. Una classe de teoria literària. La ploma taca el terra. Pobres sense bandera. Una pàtria desconeguda. Ruptura a Barcelona. Llum verda per caminar. Una llibreta guixada en blanc. Em tapes la faldilla. Carícies perdudes clandestines entre boires i nits. Una llança clavada a la biblioteca. Un t'estimo sense ser veritat. Virginia Woolf està ressuscitant per l'ateneu. El mestre et fa creure que no, que millor que no... Un perdó i un oblit. Una vida que saps que és engany. Un mar per gaudir i un record acceptat. La Laura et mira et busca i et demana que acabis el que vas començar fa tres anys. Estàs boja, por, virginitats, confessions, i un crim de sang per llegir. Una boda a la que no aniràs disfressada. La teva. Un trinaranjus caducat al frigorífic posa el teu cap a dins.

Pensa reflexiona i marxa. Austràlia va marxar i jo em trobo a la meva ciutat. A la que van embrutar fa dies uns incoherents podrits. I jo salto salto sobre les muntanyes de la meva collserola mentre busco el teu amor que un dia em vas prometre. Wa yeahhh el sol ja il·lumina les faroles que un dia vas trencar amb els teus petons. Les sabates estan penjades a l'armari i jo me'n compro dues per fer-lo més bonic. Estrenes un vestit que tothom et somriu. Una cirera que menges amb desig de ser escopida sobre la teulada on vam fer l'amor sense condicions de fer a o b. No t'enamoris em vas dir. I jo et vaig dir que no i mira on soc. Esperant-te per fer un entrecot mentre escric paraules trencades. Salvador Espriu m'espia i Mercè Rodoreda em condemna per fer un plagi familiar mentre penso amb el que no va ser. Ho podríem haver tingut tot preciosa. L'entrecot se'm crema però això es soluciona amb un simple t'estimo. I me'n vaig a comprar un trinaranjus mentre les bombolles primaverals il·luminen

la meva taula amb destalls literaris. Algun dia ho trobarem. Algun dia posaràs fi al teu primer ball. I si no seguirem fent paraules trencades i la Laura sempre estarà creant-me esquizofrènies literàries.

Paraules Trencades

Anna Gurguí

C. Nous aires...

Fot calor dins d'aquesta reixa. I penses que fa dies que no escrius cap nota ni d'amor ni de mort. Has viatjat. Maletes amunt i avall i el teu cor igual. Ni un sol ni una gota. Catalunya està seca i Barcelona la trobes buida. Què t'has perdut? Unes vacances i qui ets ara? Obres l'ordinador i la mandra es va quedar per França, una cassoulet, jo prefereixo un pa amb tomàquet i mirar-te els teus ulls des de collserola i no des d'un castell abandonat. T'esperen protagonistes i cançons mal sonades. Una melodia nova que portes al cor i t'explota el cap. Murakami t'ha seguit durant 30 dies i ets incapaç de deixar el seu llibre. Naoko vol marxar i tu et vols quedar. Tanques per vacances però les mans et criden per escriure el que tens fa dies. Una ma enguixada i poc pots fer. Però el tecleig es més lent i tu estimes més la terra. El país s'incendia i els llibres estan amagats sota el castell de càtars i oloren a la pura inquisició. I he pensat en tu. He pensat cada dia en com acabar amb tu. Necessito que em deixis. Això ja s'està acabant. Laura ens queda un mes i punt. Et dono un mes per deixar-me. No em pots atrapar. Necessito respirar nous aires. Espiar noves cases, conèixer altres dones i tu has de volar, sola. Ja no em necessites. I jo et portaré dins meu. Qui sap si amb el temps tornaràs en els meus somnis. Potser una altre història ens farà que ens retrobem i tornarem a prendre una botella de vi francès del 87 i em contaràs com et va la vida i jo et contaré com ho farem. Però en breus hauré de marxar , t'he deixa't bé no et pots queixar de res. Jo en canvi em quedaré sense res. Amb un sabor amarg, potser, perquè ho podria haver fet millor. De moment gaudim e que ens queda, que un mes, són molts dies, i l'estiu ens deixarà i almenys començarem juntes la tardor i quan les fulles ja abandonin les branques tu i jo

farem l'últim adéu com ens mereixem, després de quatre anys, estic segura que trobarem el millor comiat.

Paraules Trencades

Anna Gurguí

D. Les paraules a cop de porra

A dos quarts de sis les porres volaven a la Universitat Pública. Avui ens hem aixecat com un dia qualsevol. Alguns al llit sols, altres amb els/les amants, uns com jo al costat d'algú que estimem. Molts han agafat el bus, tren, cotxe per anar a la feina, altres per anar a l'universitat i els petits cràpules com jo s'han quedat fins al migdia fent el ronso. Fins aquí sembla un dia qualsevol, PERÒ NO, avui a la Universitat els estudiants no han viscut un dia normal ni molt tranquil. Avui en mig de la Plaça Universitat es produïa un desallotjament a la Central. On des de el novembre un grup d'estudiants l'estaven ocupant per una bona causa, anti-bolonya. Sí contra aquest sistema educatiu que les bones democràcies, així es creuen, volen aplicar a cops de porres i de desallotjaments incomprensius. Un pla que vol privatitzar un dret públic, un pla que vol estudiants on només es dediquin a estudiar tot el dia. I aquells que volen estudiar i han de treballar per poder pagar les matricules? Com ho faran per conVIURE amb les dues coses. Uns triaran treballar perquè no tindran cap altre més opció i els que puguin no treballar durant cinc anys de la seva vida seran els afortunats. Beques? Quines beques? Si hi han tants estudiants que no es poden permetre viure sense treballar, com abarcarà l'Estat Espanyol tantes beques? És ridícul. I el que també és ridícul és que una lluita d'estudiants que estan treballant des de fa temps i amb grans esforços, avui se'ls hagin atacat d'aquella manera i amb tanta democràcia. Sí i dic tanta democràcia perquè rectors i polítics defenen aquesta democràcia, la democràcia d'imposició amb la seva gran garantia de les carregues policials i dels homes vestits de blau amb cascos blaus, sense escrúpols i amb gran lleugeresa davant de les seves porres. Avui és un dia trist per la lluita estudiantil.

Però això només és un cop baix. Demà la gran majoria dels incompresos davant de les forces del sistema en què ens ha tocat viure, però no per sempre. Pensaran: Un desallotjament una altre okupació. I la lluita continua

PER UNA UNIVERSITAT PÚBLICA I DE QUALITAT

4. Adam Majó

Xuts a pals

A. Una història d'èxit al barri vell de Manresa

Quan era jove, un servidor va treballar una temporadeta (quinze anys...) en un petit cafè de la plaça Gispert, al barri vell de la capital del Bages. Aleshores, i encara ara, aquesta plaçeta pentagonal no tenia excessiva bona fama entre la Manresa que s'omple la boca de lamentacions quan parla del nucli antic però que ni se l'ha estimat mai ni ha arriscat un sol duro per millorar-lo. En aquells temps, és cert, la plaça i el seu entorn no passaven pel seu millor moment: comerços i tallers més propis de la postguerra que del final de segle, edificis en mal estat (propietat d'especuladors sense escrúpols que tampoc viuen al barri), animat mercat de l'heroïna, i cotxes, molts cotxes per tot arreu. De fet, la plaça, ara fa vint i trenta anys, havia deixat de ser-ho per convertir-se en en una mena de rotonda presidida per una entranyable farola i en un aparcament per a uns compradors de la comarca que també havien deixat de venir. Als quatre arreplegats que venien al bar, en canvi, els agradava aquell lloc (ni que fos per portar la contrària) i se l'imaginaven semblant a d'altres places emblemàtiques que havien conegut arreu de país i més enllà. Deien, al cap d'una estona, que la Gispert havia de ser la Plaça Reial de Manresa. Tant és així, que com que la vorera es feia petia van pensar a demanar permís per posar dues de taules, només dues, en l'espai que ocupaven un parell de places d'aparcament. La resposta, negativa, de l'Ajuntament, governat aleshores pel tripartit (els progressistes...), fou doble. En el paper hi deia que no podia ser perquè en aquell indret hi havia una "alta demanda d'estacionament"...; extra-oficialment, però, hi afegiren un altre motiu de pes: es veu que a Manresa les terrasses d'estiu només podien ser al Passeig, perquè que així s'havia fet tota la vida... Per sort,

però, res és etern i fins i tot les mentalitats més petrificades evolucionen. Les botigues que no van saber renovar-se, la majoria, van acabar tancant. Els pocs botiguers que van quedar es van adonar que el factor aparcament no és el més decisiu alhora de garantir la supervivència del comerç urbà i van accedir, finalment, a recuperar la plaça per a les persones. De la loteria del boom immobiliari al barri només van tocar-hi les escorrialles, però van ser suficients per fer possible la millora d'algunes façanes i teulades. La llei del tabac i la renovació del paviment també van empènyer en la bona direcció. El factor decisiu, però, allò que ha permès convertir la placeta Calsina (com també es coneix la Gispert) en la plaça més bonica i amb les terrasses més concorregudes de l'estiu manresà, ha estat, sense dubte, la perseverança d'alguns d'aquells nanos que sovintejaven aquell cafè de *gamberros* ara fa 20 anys. Entre ells, molt singularment, un antic estudiant de teologia, cambrer de professió, a qui agrada vestir-se d'ós panda en ocasions assenyalades.

Adam Majó

Xuts a pals

B. Amagar la brossa

Com el seu nom indica, el Consorci del Bages per a la Gestió de Residus és l'empresa pública, propietat dels ajuntaments associats, que es dedica a endreçar i a amagar sota terra bona part la immensa quantitat de deixalles que segreguem els veïns i veïnes de la comarca. D'aquesta mena d'equipaments abans se'n deia abocadors, però com que aquesta paraula va prendre de seguida connotacions negatives, relacionades amb pudors, insalubritat, fums negres i brutícia escampada, en un moment determinat es va tendir a canviar-ne no només la manera de funcionar, incorporant-hi una part de reciclatge i dignificant les instal·lacions, sinó també la imatge i la denominació. En el cas del Bages, a més de la millora evident en la gestió de tot plegat, es va optar per afegir-hi elements naturals (oliveres, falcons, ases, jardineria...) i introduir-hi l'enganyós nom de Parc Ambiental (tot són parcs ara, ja ho sabeu). En aquesta línia, aquest estiu des del consorci es va fer una campanya de comunicació que consistia en publicar un anunci a determinats mitjans impresos on, a més del logo i el nom de l'empresa, s'hi veïen barraques de vinya, una esplèndida vista de Montserrat, un bosquet i uns animals pasturant plàcidament. De deixalles, res de res. I és aquí on ens equivoquem, crec. Per avançar cap a la reducció de les escombraries generades i, per tant, dels problemes que generen (malbaratament d'energia i matèries primeres, contaminació, molèsties diverses...) cal que siguem tots molt conscients de l'existència d'aquesta realitat, que recordem que la nostra manera de viure implica la generació constant i excessiva de deixalles, que no les amaguem, ni en cars contenidors subterranis ni rere verdes campanyes d'imatge. Cal que tractem els residus amb eficiència i responsabilitat, com fem aquí al

Bages, però cal, també i sobretot, que prenguem mesures per reduir el nombre d'escombraries segregades. Com? Disminuint el consum superflu (ja ho estem fent, ves quin remei), modificant la legislació sobre envasos i embalatges (n'hi hauria prou, d'entrada, en copiar el què fan en altres països), per correspondre econòmicament al fabricant i al consumidor de cada residu potencial que es posa al mercat. I modificant l'actual sistema de recollida, fent entendre als ciutadans que no fan cap favor a ningú baixant les deixalles al contenidor que toca, sinó que és la ciutat, l'administració, que li fa el favor de recollir-li la merda a la porta de casa, i que, en conseqüència, cal que fem un esforç molt més gran de reducció, triatge i gestió dels postres residus, bonificant a qui segrega poc i bé i penalitzant a qui segrega molt i malament. Canviar l'actual model de servei universal, indiscriminat i cada cop més car, per un de basat en la correspondència de tothom, del productor, en primer lloc, però també del distribuïdor i el consumidor, no és senzill, però és perfectament possible; en tenim exemples a pobles petits de ben a prop, i en ciutats grans d'altres llocs del món. Ara que el desastre econòmic on ens han deixat ens obliga a repensar tantes coses i a optimitzar esforços i recursos, és un bon moment per posar fil a l'agulla.

Adam Majó

Xuts a pals

C. Ve de molt lluny

Sempre havia sentit a dir que fou el descobriment de l'agricultura (i la possibilitat d'acumular reserves de cereals i lleguminoses) el què va permetre als primers col·lectius humans establir-se de manera permanente en un determinat territori. Investigacions més recents, en canvi, demostren, sembla, que a l'anomenat Creixent Fèrtil (entre el Tigris, Anatòlia i el Nil) hi havia assentaments estables, alguns d'ells de centenars o fins i tot milers de persones, que seguien vivint de la cacera, la pesca i la recol·lecció de fruits silvestres i que, no obstant, ja havien fet el pas al sedentarisme, no tant perquè els facilités l'obtenció d'aliments, sinó per reforçar la cohesió del grup i el lligam amb el territori. I fou aquesta voluntat d'establir-se de manera permanent en un lloc concret el què els empenyé a cercar mitjans de subsistència més estables com l'agricultura i la ramaderia establada. Dit d'una altra manera, i aquí és on estaria la importància del descobriment, no van ser els canvis en el mode de producció, l'economia, el què va provocar l'evolució en la manera de viure, sinó al revés, primer hi hagué una transformació en la visió de la pròpia col·lectivitat i en la manera d'entendre la relació amb l'entorn i després vingueren les transformacions en la forma de generar la base material que ho havia de fer possible. Tot i que també és evident que un cop desenvolupada l'agricultura aquesta permeté consolidar el canvi incipient del nomadisme al sedentarisme i que l'acumulació d'excedents tingué també importants repercussions en l'estructura social. La descoberta d'aquestes societats sedentàries però caçadores i recol·lectores podria tenir, també, una certa rellevança en el camp de la política,

ja que posaria en qüestió un pensament, compartit pel marxisme més ortodox i, alhora, pel liberalisme més materialista, que menysprearia els factors ideològics i la consciència col·lectiva com a motors de la història i reservaria aquest paper gairebé en exclusiva a l'economia, als canvis en el mode de producció i al repartiment de la riquesa. Dit això, i fent un salt potser excessiu, crec que en l'actual debat sobre la necessitat d'assolir la Independència política per a la nació catalana hi ha un excés d'argumentacions estrictament economicistes, des de l'obsessiva referència al dèficit fiscal, a la cartera, fins al condicionament de l'alliberament nacional a determinats canvis socio-econòmics, urgents però no necessàriament simultanis. I és que sembla que s'oblidi que les nacions, els col·lectius humans auto-referenciats, són també, i sobretot, un altre intent (potser inútil) de la humanitat per establir alguna mena de pont entre cadascú de nosaltres, el Jo més petit i fràgil, i el gran Altre, comprensible però inabastable, la humanitat.

Adam Majó

Xuts a pals

D. La repartidora

Una de les temptacions més difícils de resistir quan es té accés als pressupostos públics, quan es mana, és el d'utilitzar aquests diners per premiar fidelitats, moderar crítiques o directament comprar complicitats. En una ciutat petita, on tots ens coneixem una mica, la distribució de subvencions, ajudes i encàrrecs municipals no és mai del tot neutre. Els governants engeguen projectes que, més enllà de l'interès que puguin tenir en si mateixos, serveixen per a complaure a determinats sectors de la societat, tot facilitant recursos i instal·lacions, pagant pica-piques i repartint copets a l'esquena. (...) Sovint, això és més fàcil i barat que realitzar les inversions necessàries per a resoldre problemes estructurals en camps diversos, però aconseguir que determinats sectors de la ciutat moderin o matitzin les seves crítiques. Posaré alguns exemples: enlloc de solucionar qüestions complexes vinculades a l'ensenyament, s'engega un Projecte Educatiu de Ciutat –PEC-, amb molta propaganda, on s'intercanvien bones paraules i berenars, però que dona uns resultats pràctics més aviat minsos; es paga una paella als dirigents de les AV i tot menjant arròs es llimen diferències; es subvenciona una pel·lícula en que es lloa la creativitat i simpatia dels músics de la ciutat, mentre s'arracona un cop més el projecte d'una sala polivalent per la música; o es reuneix a les ONG entorn a un consell que s'encarrega de repartir els recursos destinats a solidaritat entre les entitats membres.

Tema apart és el de les subvencions més o menys arbitràries a les entitats, que no només serveixen per travar complicitats sinó també, en massa casos, per mantenir estructures i pràctiques anacròniques. Quantes entitats –Associacions de Veïns incloses- han deixat de buscar socis, actualitzar quotes o pensar

activitats d'autofinançament, perquè a la junta ja li va bé fer la viu-viu amb els diners de la subvenció? I els àpats. Us faríeu creus de la quantitat d'esmorzars, dinars, pica-piques, berenars i sopars que es paguen amb els pressupostos municipals. Des de 25 euros en Croissants fins a 1000 o 2000 en aperitius de disseny. És allò tan vell dels estómacs agraïts. Ja se que hi ha moltes activitats que requereixen indispensablement l'ajuda pública, que hi ha molta gent que manté l'esperit crític al marge de les relacions que mantingui amb l'administració i que a les entitats de la ciutat hi ha moltes hores de dedicació i voluntarisme segurament poc reconeguts. Ara bé, cal recordar que els recursos públics són limitats –ara encara més- i que un teixit associatiu que viu pendent de la subvenció pública i la trucada del regidor de torn, és un teixit malalt i incapaç de renovar idees i lideratges socials i polítics.

5. De manars i garrotades

De coses què passen tots els dies i que no sempre es veuen

A. La privacitat (?) del personal

Els darres dies estem rebent informacions sobre els sistemes d'escolta del govern USA a "tot cristo" que se li pose per davant, siga amic (?) o enemic (potencial o real) i les protestes tímides, suaus, moderades...de tots els seus amics (?) i enemics a tot arreu. Ahir, el periodíc Le Monde revelava que, al nostre estat veí, els aparells de "seguretat" d'eixe estat feien el mateix. En ambdos casos afecta eixa recollida de dades tant a la ciutadania pròpia de l'estat com a les comunicacions amb l'estranger des dels territoris de l'estat. Els demés estats callen, clar, o protesten poc i baixet, perquè fan el mateix o paregut, no? Gran escarafall per part de molta gent i debats (?) i tertulians opinant sobre el famós "dilema" entre llibertat...vigilada i seguretat...mal coberta, vistos els casos com els de les bombes a la maratón de no-sé-on als USA sense anar més lluny.

És cosa coneguda per qualsevol persona, mínimament informada, que escriure hui en dia un missatge en internet, telefonia, conversar amb un amic/ga, enviar un fax o qualsevol altra activitat comunicativa que no siga trobant-se amb l'amic o el que siga en un bar, té tanta confidencialitat com enviar una d'aquelles targetes postals on, sense sobre ni cap altra forma de preservació del missatge, comunicaves a la família o amistats que ja havies arribat a l'apartament de platja -amb foto inclosa del meravellós paissatge al reverso, els més adinerats, a l'hotel de, per exemple, París. Sembla que ningí se'n recorda ja de que ací tenim una meravellós sistema anomenat SITEL (Sistema Integral de Interceptación de Comunicaciones Electrónicas), dissenyat per l'empresa ERICSSON, què fa una feina exactament igual que les esmentades més amunt. Va ser **implantat pel govern del Sr. Zapatero quan era Ministre de l'Interior el Sr. Rubalcaba,**

afegint, de forma dissimulada, al capítol segon del títol V del Reglament de la Ley General de Telecomunicaciones, del 15 d'abril de 2005 (RD 424/2005) un text legal què el govern del Sr. Aznar, què era qui havia comprat el sistema, no es va atrevir a posar en marxa per dubtes en la seua legalitat. I es van posar a escoltar a tot déu. És veritat que la llei va ser **recorreguda per l'"Asociación de Internautas de España"** i es va perdre el recurs, amb base al fet que era una "recomanació" normativa de la UE transcrita a l'espanyola i que va aconseguir el vist-i-plau legal del Tribunal Suprem perquè, ja se sap, "es poden evitar atemptats terroristes" segons va dir el Sr. Rubalcaba en les Corts. Igualet que el que han dit els jerarques USA, xe!!. Cal recordar que el gat es va descobrir perquè es varen produir filtracions a El País d'espionatge a la seu del PP, aleshores a l'oposició, l'any 2005. Total, que serà legal i tota la pesca, i tal i qual, i que si la seguretat bla-bla i que si la llibertat bla-bla-bla, si voleu, però el cas és que d'escoltes, com en el cas de les "meigas" gallegues, "haberlas hailas". En resum, que si no voleu veure-vos "retratats", la millor forma de parlar amb les amistats és en persona...i baixet, que les parets escolten... I si és que esteu de viatge, envieu una postal amb una bonica foto; almenas eixa la pots penjar a la paret amb una xinxeta, fa bonic i, total, la van a llegir igual els empleats de correus, el teu carter, el porter o portera -si tens- de la teua casa, els veïns quan passen per la bústia,...etc., etc.

De manars i garrotades

De coses què passen tots els dies i que no sempre es veuen

B. Després de la vaga

" ...ja veurem fins on arriba eixa nova sensibilitat, però com a símptoma, ha estat per mi l'aspecte més novedós del 14N "

No sé com haurà anat a altres llocs, però a València la Vaga General ha resultat...com s'esperava. Ni molt ni poc, el que dóna el panorama. Als grans llocs fabrils, transports, etc. èxit, al petit comerç, pymes, etc. ni carn ni peix. Allò que s'esperava. Les manifestacions, això sí, massives, realment encoratjadores. I és que per a qui treballa a un petit comerç o taller, és molt complicat fer vaga a hores d'ara. En vaig a detindre, però, en un aspecte què era el més novedós de la darrera jornada del 14N, la vaga de consum. Sembla que, en aquest sentit, la gent que no podia fer vaga laboral -la VAGA per antonomàsia- com la gent aturada, gent de cures a casa o jubilada, sí que ha seguit d'una forma prou ampla la consigna de no consumir eixe dia. De fet, la patronal del petit comerç s'ha queixat del tema i les grans superfícies i cadenes varen restar prou buides tot el dia. Era un aspecte que, en jornades anteriors de vaga general, ja s'havia promogut per una grapat d'organitzacions, civilment actives però amb poca influència social. Esta vegada sembla que hi ha ja més gent, molta gent, que entén que les vagues generals, com a polítiques què són -òbviament- tenen a veure amb quelcom més que aturar l'activitat laboral personal. És evident que l'existència de tota la mobilització social diària produïda arran del sorgiment del 15M -plataforma hipoteques, 25S, etc.- tenen molt a veure amb eixe augment de la sensibilització social més estesa. Com que queda encara molta feina per fer, ja veurem fins on arriba eixa nova sensibilitat,

però com a símptoma, ha estat per mi l'aspecte més novedós del 14N. Quan serà la pròxima?

De manars i garrotades

De coses què passen tots els dies i que no sempre es veuen

C. Bon vent i barca nova!

Escric aquestes breus ratlles un dia abans que les urnes s'òbriguen a Catalunya, a la Catalunya de dalt vull dir, per deslliurar totes les il·lusions. Ho faig contenint la respiració i amb una barreja de sentiments contradictoris. I tinc por. Por de que els sentiments de moltíssima gent puguen ser bastardejats en funció d'interessos no sempre clars. Però és el cas que, ara, ens juguem molt. Els catalans de dalt i els de més avall. La gent que, vist el clam de l'11 de setembre, per por de quedar arraconada per la història, en uns casos, o per altres raons que hui ja no és dia d'analitzar, s'han volgut pujar al llom del "caballo patralbo" (Alberti-Paco Ibáñez *dixit*) en té molta, moltíssima responsabilitat en encetar el que pot ser una tasca realment històrica. De veres històrica, sense exageracions. Uns s'han pujat per galopar amb ell, altres amb la intenció de que no se'ls desbocara i finalment hi ha qui s'ha tractat de pujar al seu llom per evitar caure sota les seues potes, sota els peus del poble català en marxa. En tot cas el meu desig és el que encapçala estes poques ratlles -un cop més amb l'Ovidi de referència- i amb les paraules de Rafael Alberti: "¡A galopar, a galopar, hasta enterrarlos en el mar!"

Bon vent i barca nova, germans!

De manars i garrotades

De coses què passen tots els dies i que no sempre es veuen

D. Fills de Satanàs!, Malparits! Sangoneres!

Comence aquest bloc un dia en què fa dos-cents anys i escaig, la ciutadania parisenca va disparar un bon masclet, què s'escoltà a tota Europa, buidant la presó de La Bastille de tota la pobra gent que hi era. Que sí, que hi hauria algun assasí, alguna enverinadora, no se..., però que, majoritàriament, era pobra gent que es trobava allí per causa de situacions què, cada dia més, es semblen al que va a passar ací. Fam, repressió i tot el que tocara per causa d'una monarquia corrupta moralment i inepta políticament. Com d'ací a quatre dies, si els deus no ho remeien, passarà per estes terres. Em deixareu, doncs, que per a obrir boca, em quede a gust diguen-li a d'"ells" -i ja sabeu qui són, supose- el que va al títol. I em quede curt per allò del llenguatge políticament correcte, però no assegure que la cosa no vaja a pitjor. Si alguna persona llig açò, ja es pot fer una idea de les qüestions que anem a tractar ací.

Bon dia i bona hora

ANNEX 2. ELS BLOGS DE L'ARA

6. *Memòria d'història*. Autor: Josep Maria Figueres.

A. *Manuel Mundó i Marcet: la cultura catalana al món medieval*. Data de publicació: 1 de març de 2013.

B. *Francesc Ferrer, historiador gironí i de la llengua*. Data de publicació: 24 de maig de 2013.

C. *Antoni Jutglar o pensament i història*. Data de publicació: 29 de juny de 2013.

D. *Josep M. Miquel i Vergés, historiador de Mèxic*. Data de publicació: 7 de juliol de 2013.

7. *La cuina de casa*. Autor: Gemma Clofent.

A. *Maduixots macerats amb granissat d'Oporto*. Data de publicació: 24 de juliol de 2013.

B. *Menjar blanc*. Data de publicació: 12 d'abril de 2011.

C. *Gelat de Mango*. Data de publicació: 11 de gener de 2008.

D. *Pa d'espècies*. Data de publicació: 19 d'octubre de 2006.

8. *Bocins de Croàcia*. Autor: David Nacher.

A. *Diferències entre Espai UE i Espai Schengen*. Data de publicació: 31 de juliol de 2013.

B. *Menjars i begudes croates*. Data de publicació: 22 de juliol de 2013.

C. *Eleccions locals a Croàcia*. Data de publicació: 23 de maig de 2013.

D. *Les diferències econòmiques en el territori*. Data de publicació: 9 d'abril de 2013.

9. *La realitat viviseccionada*. Autor: Xavier Viader

A. *BacteriSS (iII)*. Data de publicació: 6 de febrer de 2013.

B. *Exàmens apocalíptics*. Data de publicació: 2 de febrer de 2012.

C. *Una mort ben normal (I)*. Data de publicació: 21 de març de 2011.

D. *Cotxes oficials de color púrpura*. Data de publicació: 28 de novembre de 2010

10. *Qüestió de principis*. Autor: Mercè Valero.

A. *Tòfol Castanyer i l'absurditat del podi*. Data de publicació: 17 de juliol de 2013.

B. *Adriana Paniagua*. Data de publicació: 10 de juliol de 2013

C. *Eufòria post-temporada*. Data de publicació: 31 de maig de 2013.

D. *La debilitat de l'atleta*. Data de publicació: 22 de maig de 2013.

6. Memòria d'història

Josep Maria Figueres

A. Manuel Mundó i Marcet: la cultura catalana al món

Manuel (o Anscari) Mundó i Marcet (Barcelona, 1923-2012) ha estat un dels paleògrafs i historiadors sobre el món medieval català més conegut internacionalment, amb una major projecció i amb una molt extensa obra de gairebé tres-centes referències. La seva vinculació amb Montserrat, -hi entrà el 1932, i en fou monjo del 1939 fins el 1967- li permeté de cursar estudis superiors i especialitzats, especialment a Roma, on es llicencià en arqueologia cristiana i en història de l'Església i es doctorà en història de l'Església. Va exercir la docència, on excel·lí pel seu coneixement, seguretat, paciència i humanitat, a Roma, Montserrat i a la UAB. Fou arxiver de l'ACA (1969-1978), director de les biblioteques de la UAB (1970-1983), director de la Biblioteca de Catalunya (1987-1990) i membre de l'IEC des del 1966. En la seva extensa obra, publicada en espanyol, català, francès, italià... hi destaca l'interès pel món català amb descobriments i aportacions rellevants sobre els primers documents. Personalment ens plau molt el seu treball sobre els escriptors catalans del s. IX-XII i sobre les Bibles de Ripoll i l'escriptori i biblioteca d'aquest centre, així com sobre els abats i la biblioteca de Sant Cugat. Al costat de les publicacions de la seva especialitat col·laborà amb les revistes culturals catalanes que li demanaven la seva aportació com ara *Serra d'Or*, *Revista de Catalunya*... Malauradament només ha aparegut un volum, dels sis previstos, de les seves obres completes, ara segurament seguiran esparses i de molt difícil accés fora dels especialistes. Titulà aquest primer volum (1998): I. *Catalunya 1. De la romanitat a la sobirania*. Els especialistes Josep M. Salrach com Jesús Alturo

valoren, en sengles comentaris bibliogràfics, la seva valuosa aportació per l'extraordinari rigor i la qualitat d'alt nivell. Al discurs d'entrada a la Reial Acadèmica de Bones Lletres (2001) hi ha la relació de la seva obra. A la necrològica, el Nadal del 2012, a *La Vanguardia*, Alturo remarca: «non nomen hominis, sed eruditiones» i, certament, Mundó era un referent que, de forma precisa aportava el tret, la dada, l'argument, davant qualsevol aspecte del món medieval atès que hi anava molt ben preparat per formació i coneixements adquirits que sempre compartia amb gust. S'ha dedicat, com diu ell mateix: «a la recerca històrico-literària de l'antiguitat, i més de l'edat mitjana, basada en la revisió i comentari dels textos i de les seves fonts, sobretot manuscrites.» Esperem que els seus deixebles i les institucions puguin acostar-nos a la seva obra completa.

Semblança

Manuel Mundó fou professor nostre a la UAB el 1970 i ens honorà amb la seva amistat. Allà ens varem conèixer, ens apropà a un món desconegut per a un jove que alternava manifestacions de protesta amb el coneixement de la història total de Pierre Vilar. Parlava de cenobis, monestirs, escriptoriums, pergamins i palimpsests. Encara no havia aparegut la popular novel·la *El nom de la rosa* però els misteris dels cenobis eren ben presents. M'invita al col·loqui de monaquisme català a Sant Joan de les Abadesses i hi vaig descobrir el monestir també. Els monestirs des d'aquell moment ens foren sempre presents. En la Nostra primera conferència, a la Biblioteca Popular de Valls, la bibliotecària ens obsequià amb els *Monestirs catalans* de Pladevall i vivim al redós del de Sant Cugat i ara preparem un acte al de Sant Pere de Rodes. La natural curiositat pel passat llunyà tot i la predilecció pel món contemporani, ens hi enganxa fins ara. Mundó era aleshores director de les biblioteques de la UAB i en el seu primer any de direcció ens facilità una beca de pràctiques per a treballar a la de Lletres,

aleshores al monestir de Sant Cugat. Des d'aquell moment seguirem, amb respecte, la seva trajectòria. En contacte a través dels llibres i, als anys vuitanta, personalment, al Club Arnau de Vilanova, un club d'opinió on compartirem taula i tertúlia els dimecres d'una dècada tot lluitant per causes que encara són necessàries com la llibertat nacional. Maldàrem també per què la història de Catalunya fos present a l'ensenyament secundari de forma efectiva. Publicar plegats un article, segurament l'únic que ambdós hem fet amb una altra persona, gelosos de la Nostra individualitat, i el signarem conjuntament a l'*Avui*. Amb els altres membres del club maldàrem igualment per a situar a l'escenari públic temes vius com ara la reivindicació dels papers catalans de Salamanca que s'ha guanyat i ell insistia un i altre cop en l'ACA i la confusió sobre el mateix reclamant-ne la única gestió catalana per mor del seu contingut català. No defugí compartir i vulgaritzar el coneixement, el seu epíleg a *Catalunya fa mil anys* hi traspuja una voluntat de fidelitat al país i el goig d'escriure d'un món estimat, i conegut com pocs. Diu:

«s'entreveu diàfana una voluntat política de desfer-se del domini reial franc, que es consuma entorn de l'any 988; d'assumir una sobirania independent i real, no sols verbal; també, que els d'enllà de fronteres arribaren a considerar els territoris del comte barceloní com un "regne", que el concepte de "pàtria" era territorial i abraça ja Catalunya sencera, que, si bé els promotors de les noves idees foren els comtes de Barcelona Borrell i Ramon Borrell, així com el bisbe Oliba – governants i eclesiàstics-, la societat sencera, fins i tot el poble senzill, devia anar-ne assimilant les idees i prenent consciència de les noves realitats.» En una recent entrevista, esplèndida, a *Lligall*, www.arxivars.com/.../doc.../716-defuncio-den-manuelmundo.html la revista catalana d'arxivística explica la seva vida professional amb tot de comentaris que puntualitzen sobre la vida dels arxius (Arxiu de la Generalitat medieval en propietat de l'Estat i a l'ACA i no a l'ANC, etc.). A propòsit de la seva obra

completa, segurament el més important llegat de recerca del període, en moments que la paleografia quasi no es pot estudiar a les nostres universitats per la desconsideració a les humanitats, diu: *«Ai las, la meva dona va morir l'any passat, al gener, ara ha fet un any, i ja em deia: «Ui, a aquest pas no la publicaran, ni d'aquí a sis o set anys no hi haurà el segon volum». Es va publicar el primer volum l'any 1998, s'han anat preparant els següents i no n'ha sortit cap més, de sis o set volums que han de sortir, i no sortiran mai, ja em van dir que és difícil...Sortiran si m'hi obstino, però no ho sé pas...»*

Memòria d'història

Josep Maria Figueres

B. Francesc Ferrer, historiador gironí i de la llengua

Quan un amic, un referent, desapareix diuen que també morim un xic, i és cert, quedem un pel orfes quan la mirada i l'acció eren rellevants i Francesc Ferrer ho fou. La seva vida fou molt fecunda (Girona, 1935-2006) i en molts àmbits i més enllà de l'estricta gironí. Activitat política i pública però també la de defensa de la llengua tot i que ens anem a centrar en la seva vessant d'historiador. Els homenatges que se li han fet, com el del Parlament de Catalunya (2006) o el de la Fundació Irla amb un llibre d'homenatge d'on extreiem aspectes de la nostra intervenció ho palesen. Per aquesta raó quan a la manifestació dels 10.000 em trobo a la Montserrat Pomarela i parlem d'ell diu: «A ell li haguera agradat i per això sóc aquí» i ara a la vigília del 26 de maig, a les portes d'un acte senzill al monestir de Sant Pere de Rodes, una encesa d'espelmes per la independència, amb historiadors com Jaume Sobrequés i pensadors com Josep M. Terricabres, no puc deixar de pensar que ell hi seria, i a parlar és clar! Es fa difícil descriure la seva producció historiogràfica sense destriar-la de l'acció cívica. La labor constant i pública de reivindicació i l'obra publicada disposa del nexa comú de la catalanitat i és amarada d'història. Podem parlar amb propietat d'un Ferrer historiador. Malgrat la flegma de suavitat impassible, Francesc Ferrer era foc que l'abranda i que ha esdevingut, figura notòria gairebé arribant al valor simbòlic de referent. I per molts ho és: què dirà en Ferrer d'aquest noi maltractat i vexat per la policia espanyola per parlar en català o què

dirà Ferrer d'aquest funcionari de l'Estat o del directiu de Telefònica o Renfe, que es nega a posar persones que puguin atendre quan hom se'ls hi adreçar en català?

La seva veu mai no fallava. Hi era. La persistència en la reivindicació cansa, però és necessari i forçós per pròpia dignitat, per ser. Quan fins les directores generals de política lingüística es posaven al seu servei «si ho considerava útil», alguna cosa vol dir de la trajectòria que un ha menat a la vida. Ferrer es configura, doncs, com un puntal, un factor rellevant en la defensa de la identitat catalana en un tret tan bàsic com és la llengua. La seva obra publicada és variada i aplega des de les cartes fins als articles o la conversa com la que amb en Pius Pujades editàrem el 1988 un llibre de diàleg en temps d'agitació cultural. Tota una obra, assagística, històrica, de recerca i de divulgació. La producció bibliogràfica en l'àmbit historiogràfic de Francesc Ferrer és densa, rigurosa i important. La vessant reivindicativa i política potser ha diluït al conreador de la història, com la faceta d'articulista públic de Carles Rahola podia difuminar l'erudit especialista. Totes les facetes d'una personalitat són, no obstant, cares d'un mirall múltiple, dfan que no podem només fixar-nos en una vessant.

El tarannà de Ferrer és polièdric: l'arrelament en l'amor al país i la seva gent, des del compromís, per ajudar el país a créixer, a ser. Quan hi ha historiadors encar avui a la Universitat de Catalunya que ni coneixen ni usen ni publiquen la seva llengua, què podem dir d'ells? Tanmateix la situació és complexa perquè molts historiadors que es consideren i els consideren «nacionalistes» publiquen tota la seva obra històrica constantment en llengua no catalana. Si tots fessim com ells hi hauria història de Catalunya o seria com la de la Bretanya o Alsàcia? En fi, és la vida i hom tria el que vol. Com poden gosar fer història des de la distància mental i social? Ferrer ha après història per la llengua i gràcies a la història és activista de la llengua. Ha fet

història de la llengua i per la llengua esdevé historiador. Sense la història de la repressió de la llengua catalana, Ferrer no hagués estat resistent. Potser historiador social o promotor social, o ves a saber què, però sense el treball d'eliminar les discriminacions al català no hagués estat historiador. És historiador des del compromís. En la seva producció ens podem fixar en els treballs breus, sovint monogràfics aïllats. Pel que fa als opuscles, a les edicions específiques de recerca voldria destacar quatre articles, mentre encar esperem que es pugui publicar la seva bibliografia, de tan interès en la història social de la llengua en la segona meitat del XX. D'altra banda, aquests treballs mereixerien que institucions públiques i privades els poguessin reeditar en un volum unitari. Hi destaquen les aportacions sobre aspectes gironins i a l'entorn de la llengua i la catalanitat: «Notes per a la història del catalanisme a Girona. Les campanyes pel català» (*Revista de Girona*); «El Corpus militar de 1969» (Miscel·lània en honor del cardenal Narcís Jubany i Arnau); «El Cercle Artístic de Girona (1947-1970)», i de caràcter general com l'aportació sobre la Reial Cèdula de Carles III (*L'Avenç*), en què demostrà la persistència de la repressió imperial espanyola contra la diferència lingüística de la perifèria. La bibliografia ens seria enormement útil atès que moltes publicacions i cada cop són més penen llurs continguts a internet amb l'accessibilitat de tots. Tanmateix a www.francescferrer.cat hi ha força informació. A *El Punt* i en un estol publicacions, hi apareixen articles seus de caràcter divulgatiu sobre aspectes socials, ideològics, polítics, però, molt sovint, històrics matisant o divulgant recerques pròpies, com la notable dedicada a Isabel Vila. Sempre per obrir cortines contra la voluntat centralista de determinats historiadors d'amagar esdeveniments de repressió lingüística, que no s'estilen quan manen esquerres progressistes o dretes civilitzades, però que apareixen sempre en els tics unitaristes i centralistes com si fossin encara els hereus intel·lectuals dels miops Núñez de Arce a qui va haver de puntualitzar amb

eficàcia Valentí Almirall. Els segles passen, però els arguments resten, i Ferrer, en altres llibres també de caràcter històric i de recopilació de pensaments i màximes, ho ha glossat amb nervi i contundència, amb amplitud i amb constància, batejant amb els mots particulars les tendències d'ofec. Pel que fa a treballs de recerca, extensos, trobem una doble diferenciació. Les monografies que condensen el treball públic, sigui parlamentari o estrictament cívic, adreçant cartes i fent gestions per les permanents agressions i discriminacions, les monografies de recerca amb aportacions imprescindibles sobre aspectes puntuals com *Una acció per l'habitatge. Els primers 30 anys del Patronat Santa Creu de la Selva* (1991). Treball que ens acosta al món de la construcció social en un context especulatiu i elaborat en clau freda i rigorosa.

Excepcional interès tenen els quatre grans treballs de recerca, més enllà de la dotzena d'obres assagístiques, a cavall de la política, la sensibilització i l'anàlisi, que amb entitat pròpia i notable valor en el seu resultat, esdevenen contribució única i mantinguda, gran mèrit, en el temps, com proven les reedicions o que estan exhurides, i de venda! El primer: *Isabel Vila. La primera sindicalista catalana* i, amb gairebé cinc-cents pàgines com els altres. Els tres següents són: *La persecució política de la llengua catalana*, *L'economia del set-cents a les comarques gironines* i *Els moviments socials a les comarques gironines*. El nexa comú d'aquestes obres és la voluntat d'endinsarse amb plenitud social en la temàtica, el valor referencial de treballs fets amb rigor i eficiència. Són llibres que guanyen al pas del temps i esdevenen valuoses contribucions al coneixement del passat col•lectiu. Francesc Ferrer, des del compromís, té el gran mèrit de haver treballar pel seu poble, i bé i de mantenir la seva aportació a mesura que passen els anys. És just constatar-ho ara que ens acostem a la dècada de la seva absència.

Memòria d'història

Josep Maria Figueres

C. Antoni Jutglar o pensament i història

Nat a Barcelona el 1933 on morí el 2007 Jutglar fou un historiador i escriptor amb una extensa obra referida al món contemporani espanyol i català. Professor, un sol any, a la UAB passa el 1970 a la UB i el 1980 a la Universitat de Màlaga. Milità en l'antifranquisme, participà en la Caputxinada (1966) i tant a Madrid, on anà, com estudiant, en ser expedientat a la UB, com a Barcelona, com a editor i posteriorment com a professor, sempre es vinculà a iniciatives crítiques com la revista *El Ciervo* o l'editorial Estela.

A la facultat de Lletres de la UAB el 1969 els alumnes de primer curs ens trobàrem a l'aula amb un personatge singular, de mirada incisiva i amb barba existencialista, parla segura i ganes de fer-nos conèixer tot un món nou. Era el professor d'Evolució històrica d'Occident. Ens comentava, quan els cursos duraven d'octubre a juny i no hi havia power point, que les idees bellugaren Europa, ens feu llegir Marc Bloch i Vicens Vives, els seus mestres, cosa que sempre li agraiem, i altres autors suggestius, tot i que alguns com Charles Morazé el trobàvem una mica llaunes. El seu doll de veu no s'aturava, a cada frase calia retenir idees -no fets- sense cap llicència a la banalitat. Era una festa. Apuntava aspectes que avui hem assumit, del comportament col·lectiu modern com la premsa o el carreró sense sortida del capitalisme i a qui ho discuteixi que ho preguntí a un aturat de llarga duració. Obert ens feia llegir de forma constant. Penso que era feliç quan amb un llibre a la mà ens hi acostàvem, sigui de

lectures que li eren plaents com *Crecimiento y desarrollo* de Pierre Vilar (1964) o qualsevol altre. Eren les seves primeres classes universitàries i s'hi notava que hi posava ganes. Ana Yetano i Bernat Muniesa que han escrit sobre ell en destaquen aquesta faceta de professor.

Naturalment en aquell món acadèmic, la història, segons Jutglar representava la vinculació a la comprensió del passat. Ell s'havia mogut en ambients catòlics i progressistes, havia estudiat al seminari, publicava a Nova Terra, Fontanella i posteriorment Dopesa, Taurus i Cuadernos para el Dialogo fins que va dirigir una col·lecció a Anthropos que fou la seva nineta dels ulls. Era d'esquerres i milità en el FOC (Front Obrer de Catalunya). La imatge viva, externament, de l'intel·lectual estereotipat de Bocaccio, però, el seu pensament, actitud i obra, estem segurs que no sabia ni on parava aquell antre.

Intuïm que els seus col·legues marxistes de facultat no el consideraven sant de la seva devoció ni membre de la colla i els liberals tampoc. Havia d'anar una mica, com tots els grans professors, menant torxa solitària car per ser lliure sense la cleda del convent, quarter o presó, que tot això són sinònims de la congregació pel qui vola sol, és la solitud el premi.

Publicava estudis-assaigs on apareixia una voluntat d'usar la història per entendre el present i en els aspectes més durs, no en conceptes sobre metodologia de la recerca o similars. Parlava, escrivia, com si qui l'escoltés o llegís fos un aturat o un obrer silenciats, pas previ, deia, per a ser ignorat. Seguia tant a anarquistes com Pere Foix o obreristes com Monlau i totes les novetats des de polèmics, com Solé Tura o mig oblidats com Mounier, aleshores de moda, per no esmentar els historiadors franquistes que també consultà i cità, o,

habitualment, els solvents: Vicens Vives, Vilar, Mercader, Reglà, Fontana, Martí o clàssics com Jaurès, I. Cerdà, Almirall...

De la seva obra, extensa, esmentem els assaigs *Aspectes històrics de la crisi d'Occident* (1963), *Rodes de molí* (1964) i *La España que no pudo ser* (1971 i 1983) que al nostre parer excel·leixen en mostrar una imatge de com s'entenia el món aquesta dècada i tot els tòpics, censura i limitacions ens acosten a una dimensió crítica, aquesta paraula apareixia a cada frase seva, del món i la societat del moment. Calia veure el matís i treure conclusions de les estructures, tot plegat era la visió global.

Dels estudis remarquem els següents: *L'era industrial a Espanya* (1962), *Ideologias y clases en la España contemporánea* (1968-69), *Història crítica de la burgesia a Catalunya* (1972 i 1984) ampliació d'*Els burgesos catalans*, en edició catalana i edició espanyola i, sobretot, la seva tesi sobre *Pi y Margall y el federalismo español* (1975-76). Els seus estudis i treballs sempre són refets, ampliat, corregit, revisat si més no. En el seu cas pren valor la voluntat d'una obra en construcció, en procés. Són diversos els seus llibres que han estat reeditats o traduïts, com una oportunitat per a donar major visibilitat i exigència al seu treball.

Considerava que als alumnes eren part de la mirada crítica del món. En conjunt podem veure la seva aportació com una obra suggerent, en molts casos, naturalment, susceptible de canvis i, com es deia als anys setanta, "superada" i tanmateix valuosa pel que significa de reconeixement d'una època en la qual hom s'acara a uns noms que, per primer cop, són estudiats, i els resultats encara avui s'aguanten amb solidesa pel seu rigor tot i les novetats és clar. És el cas de l'esplèndid treball sobre Pi i Margall. En altres són aquesta combinació d'assaig i estudi, d'aportació i de renovació que ens acosten al paper de l'intel·lectual, com li abellia d'exposar, en una societat en la qual ha de ser no només d'interpret

sinó factor de renovació i més enllà de la dimensió simple de l'observador analític. O sigui, en mots també de l'època, l'intel·lectual compromès.

Remarquem la seva col·lecció «Història, Ideas y Textos» en la qual assenyalem la seva edició *d'Espanya com o es* de Valentí Almirall i altres llibres dins Anthropos editorial que li dedicà en la revista homònima un dels seus monogràfics.

Jutglar intentà la síntesi de la visió dels seus mestres, Vilar en una concepció marxista i Vicens des del món de la globalitat de dades, economia, pensament... vers la famosa, aleshores, història total. No és estrany aleshores que els dos defensors del federalisme, altra cosa no existia, o sigui Pi i Almirall, hagin atret l'atenció de Jutglar, amb matisos i reserves, amb distanciaments i amb consideracions però sempre amb l'honestedat d'acostar-se als documents, de respectar la fidelitat primigènica i que l'escala del coneixement o la dimensió del procés històric ajudi sempre a una societat més justa, millor i, més crítica.

Memòria d'història

Josep Maria Figueres

D. Josep M. Miquel i Vergés, historiador de Mèxic

Josep Miquel i Vergés (Arenys de Mar, 1905 – Coyoacán, Mèxic, 1964) va viure 34 anys a Catalunya i 25 a Mèxic. Gairebé mitja vida a cada lloc. De la Sinera d'Espriu o l'Arenys de Cucurull a un Mèxic càlid i lluminós. Com tots els qui pogueren anar-hi trobà un nou camp de treball malgrat els canvis, foren, tanmateix afortunats davant els empresonats als camps Nazis –gairebé tants com els qui van anar a Mèxic- i els reclosos als camps franquistes, pràcticament tots els republicans masculins en edat militar. L'exili ha marcat molt la vida col·lectiva catalana de la segona meitat del segle XX. Miquel i Vergés, home de lletres, reconvertit a historiador a l'exili, s'ocupà de la terra que l'acollí i és exemple de canvi d'activitat, varià el seu centre d'atracció de Catalunya a Mèxic i com ell bona part de la generació dels anys trenta. Per tant una vida dual, primer infància i joventut a Catalunya i maduresa a l'altre continent.

Nat a Arenys dugué aquesta ciutat en el record que apareix sovint a la seva obra. En justa reciprocitat Arenys li dedicà un número monogràfic dels *Quaderns d'Estudis Arenyecs*, el 6 (1998) que esdevé un molt bon compendi de dades. Es llicencià en filosofia i lletres, col·laborà a *La Publicitat* i a les publicacions *Mirador* i *Revista de Catalunya*. Participà en la vida cultural catalana molt activament i fruit d'aquesta labor fou una rica obra periodística, encara per a recuperar, tot i que Josep M. Huertas i Carles Geli aplegaren els articles de *Mirador* en l'estudi sobre aquesta revista. Publicà poesia pròpia com *Cançons d'estiu* (1926), en recollí d'altri com Bartrina, a la col·lecció *Els Nostres Clàssics* i escriví i publicà teatre com *Anna Maria*, o *El preu del silenci* (1929),

etc. És rellevant *La premsa catalana del vuit-cents*, (1937) en dos volums, l'encàrrec de Josep M. de Casacuberta a Barcino, on estudià les principals capçaleres renaixentistes –d'*El Europeo* al *Diari Català* passant per *La Renaixensa*- tot oferint un tast de textos en una obra capdavantera que, amb la de Joan Givanel autor d'una extensa recopilació de capçaleres seguint l'anterior de Lluís Bertran i Pijoan, situen, els anys trenta, l'hemerografia registral catalana i la historiografia de l'estudi de la premsa catalana en un rang capdavanter. Un *Advertiment* indica que «En aquesta antologia hem procurat d'assenyalar, especialment, el procés dels ideals patriòtics, l'evolució de les tendències literàries...» Diu que seran tres volums però la guerra no matà només persones... Intel·lectual, catalanista, persona ponderada, milita a Acció Catalana i arriba a Mèxic fugint de la fúria vengativa dels franquistes que imposaven a sang i foc la llengua espanyola, prohibicions i limitacions a la població catalana en una trista història, encara poc explicada, i políticament amagada. Només cal veure com reaccionen alguns historiadors avui dia a la convocatòria d'un Congrés que té la voluntat d'explicar acadèmicament i fredament, des de Catalunya, la relació entre aquesta i Espanya i més enllà d'un títol més o menys afortunat. És que algú es pensa que l'exposició *Catalunya, fàbrica d'Espanya* vol dir que a la resta de l'estat no n'hi havia cap? Els títols han de ser llampants i no només la fredor –“Estudi de les relacions entre Catalunya i Espanya al llarg de tres segles” per exemple. Potser no és veritat que en aquests tres segles, fora algun petit episodi excepcional, la relació entre Catalunya i Espanya ha estat més aviat de conflicte que de felicitat? D'estat de guerra, estat de setge, dictadura militar o pura guerra més que d'harmonia social i idíllica relació política? En una posició visceral insòlita, i que dol de contemplar, exabruptes que semblen escrits per a fer el joc a la quinta columna, que aspira a perpetuar el silenci sobre la venjança espanyola en l'intent de destrucció de la identitat catalana en un procés que no té fi des de la guerra de Successió fins avui com

han explicat l'enyorat Francesc Ferrer i tants d'altres. A l'exili, doncs, per culpa de la intolerància política espanyola dominant, Miquel i Vergés desenvolupa la labor d'historiador amb intensitat, s'hi dedicà professionalment. Sobre aspectes de la cultura catalana s'ocupa d'*Els primers romàntics dels països de llengua catalana* (1944) estudia *Antoni Puigblanch. Figura de la Prerenaixensa, un talent sense profit* inèdita. La presenta al premi de biografia de l'editorial Aedos que comportava l'edició i coincideix l'homònima d'Enric Jardí. Cap de les dues guanya però l'editorial, anys després, publica la de Jardí, segurament per treballar amb fonts in situ i ser més reeixida. Col·laborà en revistes d'exili i en fou fundador de *Full Català* (1941-1942), *Quaderns de l'Exili* (1943-1947) i col·laborà en altres com *Pont Blau*, *La Nova Revsita*, *La Nostra Revista...* Participà en les activitats dels exiliats catalans com els Jocs Florals en els que guanyà premis, així els de Mèxic de 1942 i 1957. L'obra teatral i narrativa és poc coneguda i encara resta inèdita. S'han publicat dues novel·les *Un deliri de mar* (2005) per Angle que també ha editat *Giratomb de vida* (2007). Aquesta, molt interessant, té l'afegitó, breu, *La revolució a Arenys*, un dietari de la seva vida del moment, que interessa als historiadors. També la novel·la estricta té interès històric per a conèixer l'interior psicològic de l'exili.

La novel·la és sovint menystinguda pels historiadors tot i el seu valor ambiental. Quantes hom cita als manuals o estudis? No és ni coneguda ni reconeguda. Una novel·la important per la història *K. L. Reich [Els catalans als camps d'extermini de Hitler]* d'Amat Piniella, per exemple, és imprescindible per detallar la presència catalana a l'univers concentrionari. I complementa l'estricta i valuosa aportació historiogràfica de protagonistes amb memòries o historiadors, periodistes o escriptors, com Montserrat Roig, amb monografies. Miquel i Vergés enriqueix la historiografia mexicana amb aportacions singulars de les que destaquem algunes de les principals que elaborà del qui a Mèxic en deien «escritor catalán cuyos títulos de hombres de letras viene acrditando durante su

estancia en México una con una incansable laboriosidad». Remarquem així: *La independencia Mexicana y la Prensa Insurgente* (1941), desconeguda recopilació, dedicada a Josep Carner, on aplega textos representatius de la lluita per la llibertat de tots els diaris insurgents conservats on afirma «el periodismo insurgente es la primera manifestación el alma libre de la Nueva España». Explica la història i significació dels periòdics i selecciona manifestos, editorials, articles, i de cada diari reproduceix una portada des del primer, *El Despertador Americano* del pare Hidalgo, fins el darrer, *Diario político militar mejicano* on apareix la frase «no ha dejado las armas de la mano hasta (...) obtener su completa independencia» i d'haver estat els primers que van «declarar anatema contra el mal gobierno y [que] pronunciaron la libertad del Imperio mejicano.» *Mina, el español frente a España* (1945), biografia del lluitador que tants èxits aconseguí per la independència mexicana i del que Miquel i Vergés penetra en la documentació per a fixar-se en les claus de qui fou lluitador, rebel, afusellat i admirat en un singular procés; *El general Prim en España y en México* (1949) encara avui d'obligada referència. *La diplomacia española en México (1822-1823)* (1956) on s'ocupa d'aquest període amb aplecs documentals i tot el recull de dades que va poder recollir i labor en la que excel·lí des del Colegio de México. Finalment, *Diccionario de insurgentes* (1969) ecull de dos milers de noms singulars dels lluitadors per la independència d'aquest país.

7. La cuina de casa

Gemma Clofent

A. Maduixots macerats amb granissat d'Oporto

Divendres passat vam assistir a l'últim *taller* del curs amb en **Pep Nogué** al *Bonpreu*. El taller era un monogràfic de cuina ràpida i saludable, ideal per les vacances, una època durant la qual fa força mandra cuinar. Una de les receptes més senzilles i resultones que ens va ensenyar van ser aquestes maduixes amb granissat d'Oporto: El missatge del Pep durant el taller va ser molt clar: estar de vacances no ha de significar menjar malament, però tampoc ens hem de complicar la vida amb receptes llargues i de grans coccions. Les seves propostes anaven encaminades en aquest sentit: un *carpaccio de figues amb fetge gras d'ànec i oli de fruits secs*, una *amanida de codonyat i anxoves amb idiazabal i vinagreta de llavors* i uns *maduixots macerats amb granissat d'Oporto*. El carpaccio de figues us el recomano moltíssim: en Pep m'havia explicat la recepta ja fa temps i, el setembre passat, aprofitant les últimes figues de la temporada, vaig preparar el carpaccio i el vaig guardar ben embolicat al congelador. Quan el mes de novembre el vaig treure a taula durant un dinar d'aquells de quedar bé, la gent va quedar ben sorpresa amb el carpaccio de figues naturals en ple hivern! Un bon truco, eh? Je je je...

Aquí teniu la recepta:

Ingredients:

- 1kg de maduixots
- 100g de sucre moreno
- 10g de vainilla en pols
- 400g de oporto

Preparació:

Posar l'oporto a congelar el dia abans. Rentar i tallar els maduixots. Amanir-los amb el sucre i la vainilla. Deixar-los a la nevera dues hores. Rascar l'oporto congelat. Servir les maduixes amb el granissat d'oporto a sobre. Bon profit!

PD. Em va quedar pendent fer la crònica del taller amb en Pep Nogué del mes d'abril, dedicada a la cuina amb formatge. Ens va preparar un parmentier cremós amb ou i sopa de parmesà, una tapa dolça de xampinyons amb formatge blau i un coulant de prunes a l'armagnac amb gelat de formatge fresc. Us poso les fotos d'aquell dia.

La cuina de casa

Gemma Clofent

B. Menjar Blanc

Aquesta és la meva aportació al HEMC 53 del mes d'abril, el Menjar Blanc típic de Reus i els pobles del voltant:

La **M. Luz**, de Hoy no sé qué cocinar, es l'amfitriona del HEMC d'abril i ha triat com a tema principal els **dolços de Setmana Santa típics del lloc on vivim**. Com que a Sabadell no hi ha cap dolç tradicional d'aquests dies, he triat unes postres típiques d'on va néixer el meu pare, el poble de **Montblanc**.

El Menjar Blanc, tot i que agafa el nom de Reus, és típic de tot el Camp de Tarragona. S'acostuma a consumir durant la Quaresma i el seu origen es situa a l'època medieval. Està elaborat a base d'ametlla, sucre i midó (d'arròs o de blat de moro) i s'aromatitza amb llimona i canyella. Tot i així, com passa amb aquests dolços populars, cada casa té la seva recepta particular.

Avui em fa especial il·lusió presentar aquest dolç al HEMC, ja que em porta records de quan era petita: les poques vegades que recordo el meu pare a la cuina era precisament per preparar aquestes postres que a ell el transportaven a la infància. Veure'l espremer el nèctar de les ametlles i elaborar amb paciència aquestes postres era tot un esdeveniment! I al meu pare dedico el post d'avui, ja que ara mateix es troba molt lluny d'aquí, caminant cap al Camp Base de l'Everest on persegueix l'última fita del seu repte... Molta sort!

Aquí teniu la recepta:

Ingredients:

Per la llet d'ametlla:

- 1500ml d'aigua
- 400g d'ametlla crua

Pel Menjar Blanc:

- 1l de llet d'ametlla
- 200g de sucre
- 60g de Maizena
- 1 pell de llimona
- 1 branca canyella

Preparació:

La llet d'ametlla:

Triturar les ametlles amb l'aigua i deixar-la reposar dues hores com a mínim.

Colar la llet per un drap ben fi esprement tot el suc.

El Menjar Blanc:

Dissoldre la Maizena en un rajolí de llet d'ametlla freda.

En un cassó al foc, escalfar la resta de la llet amb el sucre, la canyella i la pell de llimona. Quan arrenqui el bull, apartar del foc i deixar infusionar les aromes una estona.

Treure la canyella i la pell de llimona, afegir la Maizena i tornar-ho a posar al foc, remenant sense parar. A la que arrenqui a bullir i s'espesseixi, treure del foc

i repartir en les cassoles de servir. Tapar a pell i reservar a la nevera fins el moment de servir.

La cuina de casa

Gemma Clofent

C. Gelat de mango

Amb tota la feina que tinc pendent després del viatge a Andalusia, he hagut de tirar de congelador per poder preparar unes postres especials... En moments com aquest és quan agraeixes tenir reserves al congelador per si tens algun imprevist!

Avui he tret un gelat de mango que vaig fer abans de marxar amb uns quants mangos que amenaçaven passar a millor vida. Com que eren molt dolços, vaig aprofitar-los per fer-ne gelat, un bon recurs per aprofitar la fruita que està a punt de fer-se malbé i total, com que aquests dies està fent un temperatura gairebé primaveral, trobo que un gelat venia de gust i tot. A més, després de tants dolços nadalencs, un gelat de fruita ajuda a tirar avall

Els ingredients per fer aquest gelat són totalment a gust personal i en funció del que es tingui a l'armari: la llet condensada es pot substituir per llet evaporada i sucre, s'hi pot posar nata líquida, substituir el sucre per edulcorant... D'altra banda, les proporcions de sucre depenen de la dolçor de la fruita; jo vaig tastant fins que el trobo al meu gust. El d'avui el vaig fer tal com indico a la recepta.

Aquí teniu la recepta:

Ingredients:

- 500g de mango

- 200ml de llet condensada
- 200ml de llet evaporada Ideal

Preparació:

Triturar tots els ingredients amb el túrmix. Colar la crema per un colador fi per tal de treure les fibres del mango. Abocar a un tupper i reservar al congelador. Treure'l del congelador uns 10 minuts abans de servir. Un bon truc pels que tingueu thermomix consisteix en congelar la crema en glaçoneres i, un cop congelat, triturar els glaçons amb el robot. Després s'aboca tot a un tupper i un altre cop al congelador. D'aquesta manera es trenquen els cristalls i s'aconsegueix la textura cremosa típica d'un gelat.

La cuina de casa

Gemma Clofent

D. Pa d'espècies

Aquest pa d'espècies és ideal per esmorzar. A França és un tipus de pa molt freqüent i es caracteritza pel seu gust de mel i d'espècies. Ja feia temps que tenia ganes de fer-ne i la recepta és molt senzilla. El millor de tot és la seva flexibilitat: enlloc de sucre Moscovado o Demerara es pot utilitzar sucre normal, enlloc de farina de sègol, farina normal i la barreja d'espècies pot ser al gust de cadascú. Aquest pa el vaig fer aquest estiu per portar-lo a la Roureda, on la meva família passava uns dies de vacances i em va semblar que els agradaria prendre'n per esmorzar. Aquí teniu la recepta:

Ingredients:

100g de mel

50g de sucre Muscovado

50g de sucre Demerara

75g de mantega

100g d'ous

50g de llet

120g de farina de blat

120g de farina de sègol

ratlladura de pell de llimona

20g d'espècies en pols (canyella, anís, gingebre, clau, comí, nou moscada...)

10g de llevat en pols

Preparació:

Escalfar la llet i dissoldre-hi la mel, els sucres i les espècies. Deixar refredar una mica i afegir la mantega, els ous i la ratlladura de llimona. Afegir les farines tamisades, el llevat i barrejar bé. Abocar la barreja en un motlle tipus “plum cake” i coure-ho al forn durant 40 minuts, primer a 190° i al cap d’uns 15 minuts a 170°.

8. *Bocins de Croàcia*

David Nacher

A. Diferències entre Espai UE i espai Schengen

L'entrada de Croàcia a la Unió Europea és l'enèsim exemple del difícil joc entre les regles de la Unió i les del tractat de Schengen. Per sí, són dos tractats diferents, que tot i ser signats per pràcticament els mateixos països no són la mateixa idea.

Croàcia, com anteriorment altres països de l'Europa de l'Est, té dificultats en el control de les seves llargues fronteres i en la protecció d'aquestes. La seva llarguíssima part frontera amb Sèrbia i Bòsnia no queda ben protegida segons els estàndards de Schengen i és per això, que tot i haver entrat a la UE, encara no ho ha pogut fer en el segon tractat.

Els Acords de Schengen foren signats el 1985 i 1990 a Schengen per diversos països de la Unió Europea per suprimir de forma progressiva els controls fronterers. L'objectiu és garantir la lliure circulació de béns, serveis, capitals, treballadors i viatgers.

L'espai Schengen va entrar en vigor el març de 1995 a Alemanya, Bèlgica, Espanya, França, Itàlia, Luxemburg, els Països Baixos i Portugal. Posteriorment s'hi han anat afegint la major part dels altres estats de la Unió Europea (amb excepcions com el Regne Unit i la República d'Irlanda, que només hi participen parcialment), a més d'Islàndia, Liechtenstein, Noruega i Suïssa. Alguns micro-estats europeus, sense ser-ne membres, hi pertanyen de facto.[1] Des de

l'entrada en vigor del Tractat d'Amsterdam, els nous estats membres de la UE han d'integrar-se també a l'Espai Schengen. Aquest espai Schengen engloba actualment més de 400 milions d'habitants sobre una superfície de 4.312.099 km².

Les normes de l'espai Schengen impliquen, a més de l'eliminació dels controls a les fronteres internes i el seu reforçament a les fronteres exteriors, l'establiment d'una política comuna sobre l'estada temporal de les persones (com el visat Schengen), i la col·laboració transfronterera policial i judicial. Els estats que s'hi adhereixen han de garantir que estan preparats per aplicar les regles Schengen. La seva adaptació és avaluada mitjançant un qüestionari i visites dels experts de la Unió prèviament a la seva incorporació efectiva.

És per aquest motiu que per entrar a Croàcia encara és necessari la utilització del passaport, i si es vol estar més de tres mesos, fa falta un visat especial.

Bocins de Croàcia

David Nacher

B. Menjars i begudes croates

Com a únic encreuament de cultures, Croàcia no té cap plat típic especial, però recull una varietat única i variada dels plats estrella dels seus veïns. També s'ha d'incloure que gràcies a les diferències territorials de les seves regions, (unes de costa, altres amb climes extrems...) ha aconseguit evolucionar els plats de forma diferent i ajuntar diferents influència, sobretot italianes i del nord-est europeu, per acabar donant resultats culinaris òptims. Podem trobar gran varietat de plats diferents, des de peix fins a grans plat de greix animal i vegetal, passant per les verdures, pastes, arrossos i carns. Tot i això, trobem una base comuna en tots els plat, i és que l'oli d'oliva és clau per entendre aquest país i la seva influència mediterrània que el fa diferent dels altres territoris bàltics. La beguda tradicional i nacional és la Rakia o la seva variant amb mel, la Medica. És una beguda molt forta feta a base d'herbes i arbustos típics de l'àrea continental europea. Podem assegurar que té una semblança a l'anís o als aromes de Montserrat. Seguint amb les begudes alcohòliques, actualment els croats estan començant a experimentar amb la producció de vins de gama alta. També tenen una gran potencialitat amb tres marques de Cerveza diferent: Pan, Ojuzko i Karlocko.

D'altra banda, la Cedevita i la Pasareta (a Istria) conformen les begudes no alcohòliques. La primera, és una beguda refrescant de taronja o llimona que està feta a base de pols (deshidratada) i que agafa gust quan s'ajunta amb aigua. La novetat és que aquesta (que s'assembla al mític Tank) és que està feta per emportar en una ampolla d'aigua amb pols preparada al tap. La Pasareta està considerada com el Bíter istrienc. Està preparada per refrescar a la gent en altes temperatures. A diferència del tradicional Bíter, té un gust molt dolç que el fa

especialment bo per a tots els públics, i trenca el handicap de l'amargor. Molt bona sobretot a les tardes d'estiu.

Bocins de Croàcia

David Nacher

C. Eleccions Locals a Croàcia

El passat diumenge van ser les eleccions locals a tot Croàcia. El primer que sorprèn és la proximitat en el temps d'aquestes eleccions amb les Europees, que es van celebrar fa poc més d'un mes. Els europeistes del país afirmen que ha sigut una estratègia seguida pels Demòcrates croates, d'ideologia populista, per desmerèixer les eleccions Europees i accentuar la poca mentalitat europeista que viu el país en aquests moments de crisi.

Tornant a les eleccions, hem de dir que les locals croates tenen un sistema una mica diferent del que estem acostumats en el nostre país. El seu sistema de votació consta de dues llistes. En la primera, els electors tenen la opció de votar les diferents llistes tancades i clausurades dels partits. Fins aquí, pràcticament igual que el que fem nosaltres, però en la segona llista no s'hi presenten els partits, ja que, està reservada pels individus que volen ser els següents alcaldes i un petit equip de dues persones més. Per tant, veiem que la majoria de l'ajuntament, no té perquè ser del mateix color polític que l'alcalde, i per tant, la casa de la vila es transforma en un semi presidencialisme on l'alcalde a de retre comptes a l'ajuntament. Això se li ha de sumar que l'alcaldable ha de tenir un mínim de 10% de signatures per poder-se presentar si és membre d'un partit, i el 15% si no et presentes per cap partit, i per tant, a de tenir un cert consens ciutadà previ a les eleccions.

Si ens fixem en els resultats de les eleccions, pràcticament res ha canviat. En la part nord de la costa, el familiarisme, pràcticament caciquil del partit d'Istria ha tornat a donar el seu rèdit electoral aconseguint un gran nombre d'ajuntaments.

En les altres regions de Croàcia els dos partits més potents (el dretà partit Democràtic i els Socialdemòcrates) s'han repartit els ajuntaments. En política, Croàcia acostuma a tenir un vot tradicional heretat de pares a fills i que no acostuma a donar grans campanades.

Per tant, i com podem intuir en aquest petit article, Croàcia segueix vivint com fa pràcticament una setmana i la política no ha canviat. El camí cap a la integració europea segueix el seu rumb inexorable i els croats, mig a batzegades, ho segueixen immersos en un sentiment contradictori entre la tradició balcànica i d'idealisme de la mediterrània europea.

Bocins de Croàcia

David Nacher

D. Les diferències econòmiques en el territori

Croàcia és un petit país, poc més de quatre milions d'habitants, que es troba a l'extrem nord-est del mar Mediterrani i que té frontera majoritària amb Itàlia i Eslovènia al nord i amb Bòsnia a l'est. És el gran descobriment turístic dels últims anys, ja que s'ha fet una bona promoció cara l'exterior, sobretot explotant la part de sol i costa del mar adriàtic en les regions d'Istria i Dalmàcia i les seves ciutats més importants: Pula, Zadar, Split i la perla del Mediterrani: Dubrovnik. Això ha premés desenvolupar una forta indústria hotelera i de serveis a la part oest del país que ha provocat una gran diferència econòmica dintre el mateix país que per aquest motiu es troba dividit en tres grans àrees econòmiques diferents. La primera, i que, ja hem esmentat és la part més desenvolupada econòmicament i que es troba en els petits i meravellosos pobles al llarg dels centenars de costa del país. Actualment, és la part més rica gràcies als diners que aporten els turistes, majoritàriament italians, que estiuegen entre els mesos de juny i setembre. Això provoca una forta entrada de divisa i diner fàcil que duu associada una gran fragilitat a la zona, i és que el turisme és un sector molt diversificat i aleatori i que si no va acompanyat d'una industrialització i del treball d'I+D+I pot portar problemes a llarg termini, com molt bé sabem a casa nostra. Tot i això, el projecte es troba en una fase molt inicial i està previst fer una gran inversió econòmica en el tercer sector, sobretot després de l'entrada a la Unió Europea prevista pel Juliol de 2013. La segona zona econòmica és la part concentrada en el centre-nord del país i que compren la capital (Zagreb) i les ciutats industrials que la rodegen. Com pràcticament tots els països del món, la indústria es troba en la capital i, sobretot, en les ciutats que la rodegen. Això provoca una gran concentració d'habitants immensa i una distribució territorial

molt característica dels països petits, i és que més de la meitat de la població croata viu en aquesta regió. Gràcies a aquesta atracció cap a Zagreb i el seu entorn el país comença a tenir un petit problema de fugida rural cap a la gran urbe, que sinó posa seny i comença a repartir més equitativament el seu pes pel territori acabarà amb problemes de superpoblació comparada amb la resta del país. Finalment, la tercera zona econòmica és la part més interior del país, que es troba entre Hongria i Bòsnia. És la part que es va veure més afectada per la guerra dels Balcans i que encara està en procés de reconstrucció. No conserva cap mena de gran indústria ni es veu beneficiada pel boom turístic que viu el país. És una zona aïllada i amb petita població que intenta redreçar el seu camí a base de subvencions estatals i europees però que té encara seriosos problemes heretats dels 90. Tot i això està fent una bona feina i sembla que a mig-llarg termini i gràcies a l'entrada a la Unió Europea la situació millorarà cara al futur. La incògnita es gran i el futur incert. Haurem d'esperar que depara el turisme per aquest país i com viurà l'entrada a la Unió Europea la distribució econòmica del país. Segurament, per això, que seguirà havent una gran separació entre la costa, que seguirà ingressant diners gràcies al sol i la platja, el centre que seguirà industrialitzant-se i la part del nord que serà l'etern espirant de la nova economia del país.

9. La realitat viviseccionada

Xavier Viader

A. BacteriSS (III)

Després de sortir de l'hospital em vaig obsessionar amb els bacteris. Vaig llegir-ne pàgines i pàgines, articles i més articles de la Viquipèdia, escrits d'altres blogaires (com el biòleg del Centpeus, que és prou bo explicant coses senzilles com els bacteris que jo hagués pogut explicar molt millor si hagués volgut i m'haguessin semblat d'interès), vídeos a Youtube i imatges horroroses sobre les malalties que provoquen a Google. Vaig aprendre que la penicil·lina és molt efectiva en combatre infeccions d'origen bacterià perquè ataca la seva paret cel·lular (constituïda de determinats lípids que no tenen les nostres cèl·lules), que qualsevol superfície està plena d'aquests microorganismes emprenyadors, que fins i tot són a dins del teu cos okupant l'intestí.

Imagineu-vos el fàstic que em produïa tot això... quilograms de bacteris per tot el meu cos, que *multipliquen* per 10 a les *meves cèl·lules* . De fet, per sort, la penicil·lina que m'havien injectat a l'hospital ja havia matat gran part dels malparits que gosaven robar-me la meva vida i energia. Així que sense perdre temps, vaig començar a prendre antibiòtics sense límit per tal de mantenir-los controlats dins del meu cos, i aniquilar la *poca resistència que quedava*.

Però, clar, un detall no em va passar per alt: ingerint quantitats desorbitades d'antibiòtics aconseguia mantenir-me interiorment net, sense bacteris. Però què passava als llocs que constantment estaven sota **l'amenaça bacteriana** i sense el control directe de les defenses, com la meva pell? Allí seguien. Em mirava la mà i gairebé podia veure-les: milers, **milions de caretes somrients** ingerint la pell morta de la meva part més externa, la capa còrnia. Així que anava tot el dia a dutxar-me, amb detergents extremadament agressius, per evitar la colonització de la meva pell. Somreia a la dutxa, veient els milers (milions!) de

Staphylococcus epidermidis morts i arrossegats per l'aigua purificadora.

“I ja està? I perquè t’has estat tot el dia dutxant no has pogut escriure una miserable entrada al blog?”, us preguntareu. No, és la meva resposta. Sembla ser que havia menyspreat aquests minúsculs diables.

Perquè tots aquests quilos de cèl·lules procariotes a part de buscar un forat en el sistema immunitari i reproduir-se a límits insostenibles, també contribuïen a la meva persona. A veure, no fumem, no és que siguin bons o dolents aquests bacteris, però diguem que

cohabitarem de forma pacífica, en general. I a més a més alguns són capaços de processar certes fibres alimentàries que nosaltres no podem, fins i tot s’ha comprovat que la flora bacteriana *pot influir en l’humor* d’una persona. S’ha acabat el preguntar, masclistes desconsiderats, sobre l’etapa menstrual de les persones; simplement pregunteu a qui estigui de mala lluna si la **seva flora intestinal està malhumorada**.

I no només això, els bacteris també ocupen de forma desigual el *nostre escut exterior* que és la pell i en general contribueixen a la seva acidificació, evitant la proliferació de fongs, entre ells la de *Candida Albicans*, coneguda internacionalment per la picor que produeix a les mucoses (entre elles a l’entrepeus femení, sí, al cony).

Diarrea descontrolada (que feia bastant real l’acudit aquell que diu que el més ràpid del món, *no és la llum* si no això, la diarrea), erupcions per tota la pell, picor, malestar general...

Vaig haver de tornar a la consulta del metge i **baixar-me els pantalons**, literalment, davant del paquiderm-infermer (sospir, l’havia trobat a faltar), i em van practicar... bé, em van examinar i esbronar:

- Ja et vaig dir que vigilessis el que menjaves.

Trompetejà l’elefant de blanc, que al no estar vestit de *porno-infermer* es veia que era un infermer de veritat (i sort que no hi anava pas així perquè m’hagués

arrencat els ulls).

I un altre cop ingressat, menjant arròs blanc de la seva sòlida mà, sota la suau llum d'una tarda de tardor, mentre em posava pomada antimicòtica amb l'altre. Així vaig passar els dies, omplint-me per dins i per fora de bacteris i més bacteris, recuperant la normalitat.

I per això us escric aquesta carta, per donar-vos explicacions. Heu estat un públic fidel (bé, només alguns; els altres, no tant), i us mereixeu el millor (només els primers).

I així com jo us perdono la falta de continuïtat en el vostre seguiment, espero que em perdoneu el meu crític estat que m'ha impedit acompanyar-vos i amenitzar-vos els vostres rutinaris dies.

Salutacions cordials, L'Autor

La realitat viviseccionada

Xavier Viader

B. Exàmens apocalíptics (I, per variar)

Abans d'anar a dormir, l'Arnau Vilanova agafa el bolígraf rosa de la seva companya de pis – els negres i els blaus són massa importants com per a malgastar-los en aquestes “xuminades”- i traça una ratlla vertical a la paret, al costat del capçal del seu llit. Són ja **32 dies de patiment**. Els compta i els recompta, enyorant la seva feliç vida passada. Sospira “Ah!” mentre recorda els dies sencers mig esborrats sota els efectes de l'alcohol, la cafeïna i els porros. “Ah!”, hi torna. “Quines campanes!, quines festes!, quines nits!, quina festa de l'Autònoma!”. Però la torturadora societat no li va deixar seguir aquest ritme (per sort dels seus pulmons, fetge i cervell, entre d'altres): van arribar els exàmens.

Al començar els exàmens van plantar davant de la biblioteca un arbre, una olivera. L'Arnau observa en una altra de les seves pauses les branques seques de l'arbre mort. L'any passat ja va passar el mateix. La van regar més del que calia i va morir sota tones i tones d'aigua.

La mort. Quin gran tema. Mentre llegeix els seus apunts de Mecànica Quàntica reflexiona sobre la “rata” d'Schrödinger i la “superpetició” d'estats. El gat estava viu i mort. Com podia ser? La veritat és que l'Arnau no duu gaire bé aquesta assignatura. Porta ja 2 dies “estudiant-la”, més de 15 hores al dia, comptant les pauses i els eters cafès i cigarretes. 15 hores llegint i rellegint i repetint els exercicis de classe. Però res li entra. El cap se li'n va entre els sinus laterals de la noia del davant a l'esquerra i el mínim no derivable del tòrax de la noia de la dreta. I quan no, es troba observant, amb cara de fàstic, les explosions

hormonals que presenta la cara del noi d'enfront... Per on anava? Ah, sí! El que volia dir era allò de superposició d'estats quàntics del gat d'Schrödinger: viu i mort. Ell se sent així. **Viu i mort. Ahora.** Si l'Arnau hagués estat atent a classe s'hauria adonat que el professor explicava que allò del gat era un experiment mental per a demostrar que no tenia “sentit” la interpretació de Copenhaguen de la superposició en estats macroscòpics. Però aquest no és el tema. El tema és que al senyor Vilanova ja no li importen les notes, aprovar o suspendre. Ni tan sols les noies que l'envolten (“Però que tremendes que estan!”). No. Només li importa aguantar. Aguantar un dia més. I un altre i un altre fins que arribi l'últim dia d'exàmens. I cremar tota l'amargor acumulada de **dies amb regust a cafè de màquina** en una única (o no) nit de festa.

Però l'infern no passa. Ja són masses *altres* dies. I ara encara més després que el dia passat s'aplacés *sine die* – això ho havia dit el professor, ell no arribava a tant - un examen per culpa de la precipitació de quatre petits cristalls d'aigua en la seva fase sòlida

I un dia, assegut davant de l'ordinador, per saber l'aula del següent examen, tot regirant Internet va trobar-se a la Vikipèdia (per cert, diuen que si fas “click” al primer enllaç que apareix a la definició, acabes arribant ràpidament a la de Filosofia) una informació que li va alegrar el dia.

Si ni la quantitat de matèria visible que existeix ni la fosca és suficient [...], el temps [de l'Univers] s'acabarà en 35.000 milions d'anys.

“Això està bé. Hi ha un final després de tot. Però encara falta un munt...”. Com a bon estudiant (**de Física**) en temps d'exàmens, el senyoret Vilanova passa més hores al dia inventant-se feines prioritàries i imprescindibles per a la seva vida i la de les generacions futures que estudiant. I ell ja s'ha quedat sense cap excusa després d'haver ordenat els seus apunts, la seva habitació, l'habitació del

company de pis, la de la seva mare, el menjador, d'haver rentat el lavabo, el lavabo del bar i d'haver-ho intentat amb els de la Renfe (els de Rodalies, s'entén; però ho ha acabat deixant córrer perquè s'ha adonat que això era condemnar-se a suspendre sí o sí tots els exàmens). I ara se li presenta una altra oportunitat indefugible: el que ha començat sent una cerca atzarosa s'ha convertit en un concurs macabra. L'Arnau ara busca quin serà el final més proper. El final que menys el farà patir, l'apocalipsi humà, mundial o universal que el salvarà del **pitjor dels apocalipsis**: l'època d'exàmens.

La realitat viviseccionada

Xavier Viader

C. Una mort ben normal (I)

“Hora de la mort: 15:42.”

Va empassar-se l'escuma de la cervesa per celebrar-ho: ja havien passat dos minuts des que el cor havia deixat de bategar, havia trencat el sagrat cicle sístole (auricular-ventricular) – diàstole, i era molt poc probable que el cor hi tornés.

El pacient, un noi de 16 anys, no havia patit. Ell no clavava i tornava a clavar la navalla, el bisturí, el ganivet, el picador, l'estaca o el que fos fins a dessagnar-los com porcs. No. El Josep Mengual era una persona civilitzada, ell no matava per plaer. Ho feia pel bé de la ciència. I de la societat. Aquell noi no hagués arribat enlloc. **Fumava porros** entre classe i classe, cridava i insultava als companys i a més, treia males notes. Ni la família tenia dret a queixar-se ja que també pegava a la seva mare, amenaçava al pare i tenia esclavitzats els seus dos germans i al gos l'obligava a portar un ridícul abric verd.

Va treure el cos del llit, el va posar en una cadira i se'l va emportar al jardí. El va deixar tombat sobre la sorra, en posició fetal i va treure una gandula i un barret de palla, i va anar a buscar l'ampolla de vodka i llimonada.

Coneixia de sobres tot el què li passaria al cadàver, però no es volia perdre les primeres 24 hores. Sabia que a poc a poc l'oxigen de l'organisme s'estava esgotant, mentre les cèl·lules, seguien vivint, consumint oxigen, creant diòxid de carboni. I aquest diòxid de carboni, incapaç d'escapar-se per la sang es quedava dissolt a l'interior de la cèl·lula fent-la cada cop més àcida, fins que en una primera cèl·lula es trencaria la delicada membrana del lisosoma, l'estòmac de la cèl·lula, volcant els enzims al seu interior. I després a una altra. I una altra. I així

fins que totes elles acabessin autodigerint-se, trencant les llargues mol·lècules que formen la cèl·lula en altres de més simples.

“Ens acabem menjant a nosaltres mateixos”, es va dir, pensatiu. “Quina metàfora!”. Va mig tancar un ull, enlluernat pel Sol. Va posar-se el barret va fer un últim glop i va tancar els ulls.

Que en els primers moments de la mort d’algú les cè·lules es comportin com si tot segueix viu l’impactava molt. S’imaginava a l’interior dels músculs del desgraciat que tenia davant, i com les seves cè·lules, en un intent desesperat per viure, s’ofegaven a si mateixes en àcid làctic, igual com quan al drogo aquest es motivava i anava a córrer durant la tarda. Amb la diferència que el drogo aquest era mort, i no hi havia manera d’eliminar l’àcid làctic, amb el curiós efecte de que aquest acabava per desencadenar el *rigor mortis*, que el mantindria en tensió fins que l’autòlisi, l’autodestrucció de les cè·lules, acabés per reduir aquestes contraccions musculars.

Paral·lалment això, el cos es refredava – *algor mortis* – així com la sang escapava pels capil·lars i s’anava concentrant, per efecte de la gravetat, a l’inferior del seu cos que no es trobava pressionat contra el terra, donant-li un color lilós, el *livor mortis*.

Rigor mortis, algor mortis, livor mortis... totes les paraules llatines el fascinaven – no en va havia estat un filòleg clàssic consagrat. –, però el fet que tots aquests tecnicismes sobre la mort fossin en llatí... **això sí que el posava**. I va adormir-se mentre una creixent tenda d’acampada s’instal·lava als pantalons.

La realitat viviseccionada

Xavier Viader

D. Cotxes oficials de color púrpura

Després de setmanes, mesos i anys de campanyes electorals un s'acaba afartant de tant “número d'escons del partit X”, “de percentatges d'intenció de vot de Y” o les “preferències electorals de Z”. Davant d'aquest espectacle matemàtic, acostumo a trobar-me amb dues reaccions oposades: “Bah! Això és tot mentida!”, i “...” – aquest segon assenteix i s'empassa amb patatones el que li diuen –.

Qui dels dos presenta una millor reacció? Ens ho hem de creure? Que cadascú jutgi (o no si no vol).

Generalment, les **enquestes electorals** acostumen a presentar un **marge d'error** (o incertesa) d'un 3% o 4%. Això és: es preveu que els resultats s'ajustaran, amb molta seguretat, dintre d'aquests intervals. Què seria l'ideal en les enquestes? Preguntar-li a tothom. Però, com que això seria car, s'opta per preguntar-ho a un número més petit de persones. Suposem (quants problemes de física no començaran així!) que volem conèixer el color dels cotxes de Santa Matora. Idealment aniríem casa per casa a preguntar de quin color són els seus cotxes i obtindríem uns resultats (per exemple: el 45% blancs, el 30% platejats i la resta de colors, el 25%).

Anem-nos-en al cas contrari: li preguntem només a una persona. Serà representatiu el resultat? Podria ser-ho, de fet hi ha un 45% de possibilitats de que el seu cotxe sigui blanc, no? Però també hi ha la possibilitat de que tinguem la mala sort d'agafar l'únic propietari d'un cotxe de color púrpura. Tanmateix, si prenem cada vegada més i més persones diferents, la probabilitat de que agafem aquells casos extrems – encara que hi hagi un club del púrpura a Santa Matora – va disminuïnt, mentre que la presència dels més usuals (blanc i platejat) anirà

augmentant.

Evidentment, un pot desconfiar i, de fet, ens podríem estar hores discutint sobre la influència que té el fet de preguntar sobre la resposta que dóna l'enquestat (una mica com passaria amb la quàntica). De fet, en general tenim tendència a respondre el que és ben vist. Un clar exemple d'això és l'anomenat "vot ocult" de certs partits que, en principi, no tenen res de fosc ni d'ocult. El mecanisme és senzill:

(Enquestador): Qui votarà el dia de les eleccions? (Enquestat pensa): Evidentment al Tsé-Tsé. (Enquestat respon): A Ziu. No és tant que l'enquestat tingui premeditat mentir, sinó que simplement sent – és aquest el poder de la **pressió social** – que no ha de dir el seu partit, el Tsé-Tsé.

Conclusió: tot i que mai una enquesta és fiable al 100%, l'*estadística* és un instrument potentíssim per a conèixer l'anomenada realitat social. Per cert, com ja endevineu, és importantíssima la forma en què s'escullen els diferents elements de la mostra. Això, que avui ja m'he allargat massa, ho deixem pendent per a un altre dia.

10. *Qüestió de principis*

Mercè Valero

A. **Tòfol Castanyer i l'absurditat del podi**

Crec que no sua. O almenys no ho sembla. És prim, molt prim. No té ni un gram de greix. I fa cara de persona normal, però no ho és. Bé, no ho és ni ell, ni cap dels que corren com ell, es diguin Kilian Jornet, Miquel Capó o Oihane Cortázar. En **Tòfol Castanyer** acaba de guanyar la Salomon 4 Trails, una competició per etapes que es fa pels Alps. Són quatre dies de cursa. En total, 160 quilòmetres. Uns 10.000 metres de desnivell acumulat. Una animalada, vaja. I ho ha fet com si res, pim pam.

- No, si jo no hi anava per guanyar! – em diu.

En el calendari, en Tòfol hi tenia marcat per diumenge que ve l'Europeu dels Dolomites. Una de les proves de la Copa del Món. Però ha decidit no anar-hi, en part per recuperar-se bé del sobreesforç de la 4 Trails i, en part, perquè el seleccionador espanyol no l'ha convocat. (No l'ha convocat!!) Bé, i, com que no està convocat, si hi anàs, seria com a "Open", corrent pel seu equip (Salomon). I això no li dóna dret a pujar al podi. No ho puc entendre. Com pot ser? O sigui que si en Tòfol, que està en plena forma, hagués decidit anar-hi (cosa que podria haver fet perfectament) i hagués arribat entre els tres primers (totalment factible), s'hauria quedat sense podi.

- I això no motiva – comenta, resignat.

Em sembla surrealista.

Qüestió de principis

Mercè Valero

B. Adriana Paniagua

Reconec que els periodistes d'esports tenim un mal costum: fer preguntes òbvies i que es poden respondre amb un monosíl·lab. Vaja, allò típic que a la facultat t'expliquen que no hauries de fer i que acabes fent. Però aquest estrany món del periodisme esportiu és com un joc en què de vegades no tens res a preguntar i simplement necessites fer parlar l'esportista per omplir pàgines o minuts. I sí, caiem en els famosos tòpics. De fet, sovint no són ni preguntes:

- Partit difícil, no?

I ells estan acostumats a aquest joc i et responen allò que cercaves començant pel famós “*sí, bueno...*” o “*sí, la verdad es que...*”.

Bé, aleshores un dia et trobes que has d'entrevistar un esportista jovenet. Molt jovenet. Un d'aquells nascuts gairebé a inicis del segle XXI. I ell, fent servir la lògica més coherent, si li fas una pregunta així, et respondrà amb un monosíl·lab. Quan has d'entrevistar un d'aquests, i més si és davant una càmera, te les has d'enginyar per fer-lo xerrar com sigui.

I fent voltes a tot aquest raonament vaig arribar al Club Nàutic de Palma. Allà m'esperava una piragüista de 15 anys que fins ara havia passat desapercebuda als mitjans de comunicació. I dic fins ara, perquè ara **Adriana Paniagua** és subcampiona d'Europa junior de canoa individual (en la distància de 200 metres).

Ens va rebre amb un somriure d'orella a orella. Mai fins ara no l'havien entrevistada a la televisió. Estava nerviosa, empegueïda. Quan la càmera l'enfocava, mirava a terra inquieta. I vaig pensar... "ai, mare, no sé si en treurem gaire cosa...". Li vam posar el micro, vam engegar la càmera i vaig començar amb una pregunta que pretenia ser de prova, una pregunta qualsevol per veure com xerrava:

- Com ha anat el campionat?

I allà vaig descobrir una petita estrella televisiva. Es va posar a parlar amb una naturalitat sorprenent, mentre gesticulava, recordava detalls, i s'emocionava. Era un remolí d'emocions. Quan vaig muntar el vídeo, no va fer falta posar-li veu en off: ella mateixa ho explicava tot perfectament amb una maduresa sorprenent.

Però no deixa de ser una al·loteta de 15 anys. Una jove que ens confessa que el que més il·lusió li feia no era la medalla, sinó el ramet de flors que els donen en pujar al podi.

En aquell moment de l'entrevista, n'Adriana estava pendent d'una cridada de la federació espanyola de piragüisme. Minuts després, quan havíem acabat, va venir corrent i cridant emocionada per dir-nos que ja l'havien telefonada i... que sí! Que la convocaven per anar al Mundial junior i sub-23 del Canadà! Així que d'aquí a uns dies agafarà un avió juntament amb un dels seus ídols, en Sete Benavides, rumb al Canadà. Rumb a seguir-se emocionant.

Qüestió de principis

Mercè Valero

C. Eufòria post-temporada

Dies de tensió, de nervis, d'angoixa i, en alguns casos, d'alegria absoluta. S'acaba la temporada, senyors! Bufandes amunt, abraçades, llàgrimes de tot tipus!

Fi de la temporada pels equips de bàsquet *amateur* d'Alemanya, de futbol aficionat d'Holanda, de voleibol escolar de Dinamarca, de qualsevol altre esport d'equip del Regne Unit. I ara què? Ara, a celebrar que ja hem acabat!!

I ja tenim a Cala Agulla centenars d'esportistes imponents... tots ben gats. Es veu que això passa cada any. Transformen tota la disciplina i l'esforç de la temporada en una eufòria desfermada. Una eufòria que, a la platja, pren forma de tot tipus de celebracions absurdes. Algunes, sincerament, fan vergonya aliena. Equips de música a un volum innecessari, litres i litres d'alcohol i disfresses incomprensibles. N'hi ha una, de disfressa, que s'ha posat de moda, i la trob realment angoixant: una licra que cobreix de cap a peus. Pobra, la persona que ha decidit que allò podia ser graciós.

Em conten que, per més prohibicions que hi hagi sobre temes com el volum de la música, allò continua convertint-se en una sala de festa fins a altes hores de la nit. Més endavant, en ple juliol o agost, vindran més *guiris*, probablement amb ganes de fer el mateix. Però ara toquen els esportistes. I em fa l'efecte que, després d'haver dut una vida tan ordenada i correcta durant l'any, són dels que tenen més energia a l'hora de descontrolar-se i convertir aquell paradís en una discoteca qualsevol.

Qüestió de principis

Mercè Valero

D. La debilitat de l'atleta

Estan forts, estan fibrats, es dediquen al cent per cent al seu cos... però són més fràgils que tu i que jo. Intenteu visualitzar la manera de córrer d'un atleta de mig fons: cara de concentració, gambades llargues i els braços a banda i banda repetint, incansables, el mateix moviment. Pam – pam – pam – pam – pam – pam... un moviment repetitiu. Molt repetitiu.

- I només sabem fer això- em diu en David Bustos.

Aquest mallorquí és una de les grans promeses de l'atletisme. La seva especialitat són els 1500 metres. I per estar entre els millors passa hores i hores i hores fent aquest mateix moviment. Gambades llargues, els braços als costats, endavant i enrere, endavant i enrere. Pam – pam – pam.

- No puc anar a la platja- em diu de sobte.

- Com que no pots anar a la platja?

- No, no, que em lesionaria! El meu cos només està avesat a fer passes llargues i moure els braços a banda i banda. I ja està.

I m'imagino la vida d'aquest jove atleta que viu en un poble de la costa mallorquina... I que no pot anar a la platja!

- I tampoc no puc sortir de festa. Ni anar d'excursió. Ni...

- Però... i què pots fer?

- Anar al cinema, quedar amb els amics per fer un cafè... Coses tranquil·les que no em facin moure els músculs d'una manera gaire diferent.

El seu cos està preparat per córrer i poc més. És un dels joves migfondistes més forts del món, però és més fràgil que tu i que jo.

ANNEX 3. TAULES

BLOG 1. EUREKA!				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-	-	-os	-
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-s	-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	-	-	-	El, la
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	Aquest, aquesta		Aquell	Aquest, aquesta
Possessius	Nostre Vostre	Seu Nostre	Seva Seves Nostra	Meva, teva, seva
Numerals	Un / una Seixanta- sis Vuit mil Doble	Una Dues Dos	Un Una	-
Quantificadors	Més d'un Bastants menys Prous Cap Parell Molt	Molta Molts	Tantes Cap	Res
Indefinits (qualque, qualcun, qualcú / algun, algú)	Algun	Algunes	-	-
Ambdós / tots dos	-	-	-	-
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	-	Mi	-

<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-o	-	-o	-
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-em	-em	-em	-
3a persona plural del present d'indicatiu de <i>beure, deure, moure, viure</i>	-	-	-	-
Verbs incoatius de la 3a conjugació i verbs de la 2a conjugació en <i>-xer</i>	Ofereix	-	-	Estableix
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 1a conjugació (<i>cantis, vulguis, dormin</i>)	Alcin	-	-	-
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	Tingui	Tinguin	-
Desinències de l'imperfet de subjuntiu (<i>cantàs/cantés</i>)	-	-	-	-
Gerundis	-	Simulant	-	-
Participis	Contribuït Signat Repetit Tractat	Sintetitzat Destacades	Presentades Drogats	
<i>Esser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-	-	-	-
Vers irregulars: 1a i 2a	-	-	-	-

persones plural del present d'indicatiu (deiem / diem)				
Verbs irregulars: <i>veure</i> , perfet d'indicatiu i imperfet de subjuntiu	-	-	-	-
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	-	-	Molta gent (ús optatiu)
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus, enlloc, gens</i>	-	Opta per no posar la negació	Opta per no posar la negació	Opta per no posar la negació
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	-	En	-	En
El complement directe i la preposició <i>a</i>	Correcte	-	-	-
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	-	-	-	-
<i>Doncs</i>	-	-	-	-

Altres:

- Utilització de la grafia *bloc*
- Utilització del terme *post*.
- Utilització de la forma *prou*.
- Opta per la forma *buscar*
- “Em veig en cor”
- *Perquè* enlloc de *per què*

BLOG 2. Estirant del fil...				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-	-os	-	-os
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-	-s
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	-	El, la	-	En
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	Aquest, Aquests, Aquestes	Aquestes Aquest	Aquests Aquell	-
Possessius	Nostra	Vostre Nostra	Nostra	Vostre Vostra
Numerals	Primerenca Primer	Un/una Dos Cinc Segona Primer Mil	Un Dos	-
Quantitatius	Tot	Certa Tot Molt Gaire	-	Doble Tant Menys
Indefinites (qualque, qualcun, qualcú / algun, algú)	-	Alguns Algun	-	-
Ambdós / tots dos	-	-	-	-
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	-	-	-
<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-	-	-	-o
Desinències de la 1a i de la 2a persones	-em -eu	-em -eu	-em	-em -eu

plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació				
3a persona plural del present d'indicatiu de <i>beure, deure, moure, viure</i>	-	-	-	-
Verbs incoatius de la 3a conjugació i verbs de la 2a conjugació en <i>-xer</i>	-	-	-	-
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 1a conjugació (cantis, vulguis, dormin)	-	-	-	T'espatlli
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	-	-
Desinències de l'imperfet de subjuntiu (cantàs/cantés)	-	-	-	-
Gerundis	-	Tancant Cercant	Bramant Retirant Anunciant Acatant Indultant Caient Salvant	Venint
Participis	Aplegades Arrecerades Picat	Disparades Condemnats Indultats Assegut	Anunciat Actualitzada Viscut Disparada	Disposada Traïda

			Dites	
<i>Esser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-	-	-	-
Vers irregulars: 1a i 2a persones plural del present d'indicatiu (deiem / diem)	-	-	-	-
Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	-	-	-	-
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	-	-	-
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus, enlloc, gens</i>	-	Correcte	Opta per no fer ús de la negació	Opta per no fer ús de la negació
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	En	-	En	A
El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	-	-	Combinació
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	Dins	Sota	Sota	-
<i>Doncs</i>	Ús correcte	-	-	-

Altres:

- Utilització de la grafia *blog*
- Ús del terme *post*
- Utilització de la forma *escletxa* enlloc d'*encletxa*, les dues recollides al DIEC.

- Utilització del terme *picar* entès com l'acció que consisteix a “compondre un text mecànicament mitjançant teclats” (DIEC)
- Ús de la forma *ací* per a referir-se a l'adverbi *aquí*.
- Apareix la forma incorrecta *pinses*, que hauria de ser *pinces*.
- L'infinitiu *extreure* escrit *extraure*.
- *Mixtificar*
- Apareix l'expressió *vet aquí*, que correspon a una de les formes d'inici més utilitzades a les rondalles
- Opta per la forma *somniar*
- *Vailet*
- *Rere*
- *Farra* (*gresca, festa* segons l'ésAdir, no recollit al DIEC)
- *Pròximitats* enlloc de *proximitats*

BLOG 3. Paraules trencades				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-os	-os	-	-os
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-		-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	-	El, la, els, les
Absència d'article	-			-
L'article personal	-	El, la		-
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	Aquella Aquesta	Aquestes	Aquesta	Aquestes
Possessius	Seva	Meva Teu Teus Seves Nostra	Meu Teu Meva	Seves Nostre Teus Seu Meu
Numerals	Un Una	Una Tres	-	-
Quantitatius	Molts Tanta	-	Primer	-
Indefinites (qualque, qualcun, qualcú / algun, algú)	Algú Alguns	Algun	Algun	Ningú
Ambdós / tots dos	-	-	-	-
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	-	-	-
<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-	-o	-o	-o
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-em	-	-	-em
Formes del singular i de la 3a persona plural del	-	-	-	-

present de subjuntiu de la 1a conjugació (cantis, vulguis, dormin)				
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	-	-
Desinències de l'imperfet de subjuntiu (cantàs/cantés)	-	-	-	-
Gerundis	Ocupant	Ressuscitant		
Participis	Tingut Viscut	Guixada Perdudes Clavada Acceptat Disfressada Caducat Podrits Escopida Tingut	Abandonat	Tingut Sonades Substituïdes Embogit
<i>Ésser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-	-	-	-
Vers irregulars: 1a i 2a persones plural del present d'indicatiu (deiem / diem)	-	-	-	-
Verbs irregulars: <i>veure</i> , perfet d'indicatiu i imperfet de subjuntiu	-	-	-	-
Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	-	-	-	Tinc
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	-	-	-
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus,</i>	-	Opta per no posar la	-	Opta per no posar la

<i>enlloc, gens</i>		negació		negació
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	A	-	-	-
El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	Correcte	-	-
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	-	Dins Sobre	Sota	Sota
<i>Doncs</i>	-			-

Altres:

- Apareix la locució *en mig de* enlloc de *enmig de*.
- Fer el ronso
- *Rídicul*
- *Carregues* enlloc de *càrregues*
- *Forçes*
- Una altre okupació
- *Okupació*
- *Meduses*
- *Sorra*
- Insomiats
- *mes* enlloc de *més*
- em conformo en tenir-te
- Boda
- Frigorífic
- Faroles
- *I si no* enlloc de *i sinó*
- *Ma* enlloc de *mà*

- Una altre història ens farà que ens retrobem

BLOG 4. Adam Majó.				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-os	-	-	-s
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-	-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	-	-	-	-
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	Aquests	Aquesta Aquell Aquells	Aquesta Aquestes Aquest	Aquesta Aquesta Aquells
Possessius	-	Seu	Seu Nostra Nostres	Seu Nostra
Numerals	Una	-	-	Vint Trenta
Quantitatius	Moltes Poc	-	Primer	Cap Ningú
Indefinites (qualque, qualcun, qualcú / algun, algú)	Alguns	Alguns Alguna	Alguns Alguna	Alguns
Ambdós / tots dos	-	-	-	-
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	-	-	-
<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-	-	-	-
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-em	-	-em	-
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 1a conjugació (cantis, vulguis, dormin)	Moderin <i>Matitzin</i>	-	-	-

Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	-	-
Gerundis	Facilitant Repartint Menjant	Vivint	Dignificant Pasturant Disminuint Modificant Fent Baixant Bonificant Penalitzant	-
Participis	Agraïts	-	Associats Generades Segregades	Estimat Animat Governat
<i>Ésser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-	-	-	-
Vers irregulars: 1a i 2a persones plural del present d'indicatiu (deiem / diem)	-			-
Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	-	-	-	Tinc
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	Molta gent Molta propaganda	-	-	-
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus, enlloc, gens</i>	Opta per posar la negació	-	-	-
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	-	En	En	A
El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	-	-	-
La preposició <i>a</i> davant els	-	-	-	-

topònims				
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	-	-	Sota	-

Altres aspectes:

- *Instalacions*
- Opta per la forma *buscar*
- *Plaçeta*
- Duro
- *Havien*
- Posar dues de taules
- Perquè que així s'havia fet tota la vida
- *Alhora* enlloc de *a l'hora*
- *Matítzin* enlloc de *matisin*
- *Nanos*
- *Cercar*
- *Consistia en*
- *Rere*

BLOG 5. De manars i garrotades				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-	-os	-	-os
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-	-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	-	-	-	-
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	Aquest Estes	Aquelles Eixa Eixe Esta	Aquest Estes	Aquestes Eixe Eixa Aquelles
Possessius	-	Seus Nostre	Meu	Nostre Seua Teua Seues
Numerals	Un Una Quatre	-	Un	-
Quantitatius	Tota Tot	Molta	Molt	-
Indefinites (qualque, qualcun, qualcú / algun, algú)	Algun Alguna	-	-	-
Ambdós / tots dos	-	<i>ambdos</i>	-	<i>ambdos</i>
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	Mi	-	-
<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-e	-	-	-e
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-em	-	-	-em -eu
Formes del singular i de	-			-

la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 1a conjugació (cantis, vulguis, dormin)				
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	Òbriguen Puguen	Siga
Gerundis	Buidant	-	Contenint	Rebent Opinant
Participis	-	Complicat Produïda	-	Paregut Coneguda Informada Inclusa Dissenyat Recorreguda
<i>Esser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-	-	-	-
Verbs irregulars: <i>veure</i> , perfet d'indicatiu i imperfet de subjuntiu	-			-
Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	-	-	Tinc	-
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	Opta per no posar la preposició	Opta per no posar la preposició	Opta per no posar la preposició
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus, enlloc, gens</i>	-	-	-	Opta per no posar la negació
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	-	A	-	En

El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	-	-	-
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	-	-	Sota	-
<i>Doncs</i>	-			-

Altres:

- Bloc
- Allí
- Ací
- Llig
- Açò
- *No se*
- *maratón*
- Hui
- *reverso*
- *en enlloc de em.*
- *Què enlloc de que*

BLOG 6. Memòria de història				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-os	-	-	-os
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-	-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	-	El, la En	-	-
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	-	Aquesta	Aquesta Aquell	-
Possessius	Nostra Seu Seva Seves	Seva Nostra Seus	Seves Seva Seus Nostre	Seva
Numerals	Vuitanta	-	-	-
Indefinits (qualque, qualcun, qualcú / algun, algú)	-	Alguna	-	-
Ambdós / tots dos	Ambdós	-	-	-
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	-	-	-
<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-	-o	-o	-
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-	-em	-em	-em
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	Discuteixi	-
Gerundis	Lluitant	Arribant Matisant	Menant	Passant Oferint

		Divulgant Batejant Adreçant Fent		Seguint Fugint
Participis	Conegut Publicada Aparegut Adquirits	Amarada Maltractat Vexat Publicada Aïllats Dedicada Elaborat	Nat Expedientat Refets Ampliats Corregits Revisats Reeditats Traduïts Estudiats Compromès	Reconvertit Nat Escrits Publicat Dedicada
<i>Esser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-			-
Vers irregulars: 1a i 2a persones plural del present d'indicatiu (deiem / diem)	-	-	-	-
Verbs irregulars: <i>veure</i> , perfet d'indicatiu i imperfet de subjuntiu	-	-	-	-
Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	-	-	-	-
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	-	-	-
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus,</i> <i>enlloc, gens</i>	-	Opta per posar la negació	-	-
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials)	En	En	En	A

de lloc				
El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	-	Incorrecte	-
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	-	-	-	-
<i>Doncs</i>	-	Correcte	-	-

Altres:

- *Per què* enlloc de *perquè*
- *Signarem* enlloc de *signàrem*
- *Altri*
- *Vengança*
- *Periode*
- Opta per la forma *invitar*
- *Despareix*
- *Un xic*
- *Haguera*
- *Ací*
- *Hom*
- *Complexe*
- *Llurs*

BLOG 7. La cuina de casa				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-	-	-	-
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-	-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	-	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	-	La	En	En / El
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	-	Aquesta Aquestes	-	-
Possessius	Seva	Meva Meu Seu	-	-
Numerals	-	-	-	-
Indefinits	-			
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	-	-	-
<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-	-o	-	-o
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-	-	-	-
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 1a conjugació (cantis, vulguis, dormin)	-	-	-	-
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	-	-
Gerundis	-	Caminant Esprenent Remenant	Intentant Penjant	Aprofitant

Participis	Tamisades	Elaborat	Trossejada	Acalorats Dedicada
<i>Esser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-	-	-	-
Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	-			
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	-	-	-
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus, enlloc, gens</i>	-	-	-	-
Fins, des de, des que...	-	-	-	-
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	-	-	A	-
El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	-	-	-
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	-	-	Sobre	Sobre
<i>Doncs</i>	-	-	-	-

Altres:

- Motlle
- Ametlla
- *Post*
- Fem
- *es enlloc de és*
- *infusionar*

- nevera
- *resultona*
- *truco*
- *Parmentier*
- *Coulant*
- *Armagnac*
- *Blocaire*

BLOG 8. Bocins de Croàcia				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-	-	-	-
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-	-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	-	-	-	-
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	-	Aquest Aquests Aquesta	Aquestes Aquest	Aquestes
Possessius	-	Seva	Seves Seva	Seu
Numerals	-	-	Dos	Un
Indefinites	-	-	-	-
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	-	-	-
<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-	-o	-	-
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-	-	-	-em
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	-	-
Gerundis	Explotant Ingressant	-	Tornant	Vivint
Participis	Dividit Prevista Concentrada	Recolzada Sumats Superada	Signats Avaluada	Acostumats Heretat
<i>Esser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-

Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	-	-	-	-
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	-	-	-
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus, enlloc, gens</i>	-	-	-	-
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	En	En	-	En
El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	-	-	-
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	Dintre	-	-	Sobre
<i>Doncs</i>	-			

Altres:

- bloc
- Diners
- *Compren* enlloc de *comprèn*
- *Sinó* enlloc de *si no*
- Es (verb)
- Que (pregunta)
- *Espirant* enlloc de *aspirant*
- *Evidencia* enlloc de *evidència*
- *Potser hi ha qui no hi està d'acord*
- *Bastant freqüència*
- *Premés* enlloc de *permès*

BLOG 9. La realitat viviseccionada				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-	-	-	-
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-	-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	-	-	-	-
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	Aquest	Aquest	Aquest Aquesta	Aquests
Possessius	-	-	Seu Seva	Meva Seva Nostre
Numerals	-	Dos	-	-
Indefinits	-	Algú	-	Alguns
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	-	-	-	-
<i>Tu, vos, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-o	-	-	-o
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-em -eu	-em	-	-em
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	-	-
Gerundis	Disminuint Augmentant Discussint	Vivint Consumint Creant Trencant Menjant Creixent	Enyorant Comptant Llegint Observant Arribant Estudiant	Explicant Ingerint Veient Dutxant Evitant Menjant Recuperant

Participis	-	Dissolt Enlluernat Mort Consagrat	Esborrats Mort Assegut Rentat	Morts Arrossegats Coneguda
<i>Esser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-	-	-	-
Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	Tingui	-	-	-
Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	-	-	-
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus, enlloc, gens</i>	-	-	-	-
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	En	En	A	-
El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	-	-	-
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	Dintre	Sobre	Sota	Sota Dins

Altres:

- Allí
- *Perquè* enlloc de *per què*
- Blog
- Opta per la forma *buscar*
- *El què* enlloc de *el que*

- *Correr enlloc de córrer*
- *Volcant*
- *Al començar*

BLOG 10. Qüestió de principis				
	A	B	C	D
Plurals en <i>-s</i> i <i>-os</i>	-	-	-	-
Plurals en <i>-ns</i> i <i>-s</i>	-	-	-	-
L'article	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les	El, la, els, les
Absència d'article	-	-	-	-
L'article personal	En	-	N'	En
Demostratius (aquest, aqueix, aquell)	Aquest	Aquell	Aquest Aquells	-
Possessius	Seva	-	-	-
Numerals	-	-	Un	-
Indefinits	-	Algunes	-	-
<i>Nosaltres, vosaltres; jo/mi</i>	Jo	-	-	-
<i>Tu, vós, vostè</i>	-	-	-	-
Desinència de la 1a persona singular del present d'indicatiu	-o	Sense desinència	-	-
Desinències de la 1a i de la 2a persones plural del present d'indicatiu de la 1a conjugació	-eu	-em	-	-
Formes del singular i de la 3a persona plural del present de subjuntiu de la 2a i 3a conjugació	-	-	-	-
Gerundis	Repetint	-	Començant Fent Corrent Cridant	Corrent
Participis	Avesat	Dut	Nascuts	Convocat Resignat
<i>Esser – ésser - ser</i>	-	-	-	-
<i>Sóc - som</i>	-	-	-	-
<i>Estat, sigut i set</i>	-	-	-	-
Verbs <i>tenir</i> i <i>venir</i>	-			-

Usos obligats i optatius de la preposició <i>de</i> amb alguns quantificadors	-	-	-	-
Ús obligat de <i>no</i> amb <i>mai, res, ningú, cap, pus, enlloc, gens</i>	-	-	Opta per posar la negació	-
Les preposicions <i>a</i> i <i>en</i> en els complements circumstancials (i pseudocircumstancials) de lloc	-	-	-	En
El complement directe i la preposició <i>a</i>	-	-	-	-
La preposició <i>a</i> davant els topònims	-	-	-	-
La preposició introductora dels complements indirectes	-	-	-	-
<i>Davall – sota, damunt – sobre, dins - dintre</i>	-	-	-	-

Altres:

- *Enrere*
- *Anàs*
- *Vindran*
- *Trob*

